

జ గ ధ్గు రు బో ధ లు

ప్ర థ మ సం పు ట ము

శ్రీ కంచి కామకోటి జగద్గురు
శ్రీ చంద్రశేఖరేంద్రసరస్వతీ శంకరాచార్యస్వామి

ఆంధ్రానువాదము :

“ వి శా ఖి ”

పరిశోధకులు :

శతావధానులు, శ్రీ వేలూరి శివరామశాస్త్రి

“ఆంధ్రప్రభ” నుండి పునర్ముద్రితం.

ACC-No 4953

ప్రకాశకులు :

సాధన గ్రంథ మండలి, తెనాలి.

కాపీరైటు]

* *

వెల రు. 2-50

తొలిముద్రణ
శోభకృత్ - విజయదశమి.

1 9 6 3

ప్రొఫెసర్ ఎ.వి.ఎస్.ఎస్.ఎస్.

జానకిరాంప్రెస్, తెనాలి.

ము న్ను డి

శ్లో॥ మూకం కరోతి వాచాలం పంగుం లంఘయతే గిరిం,
యత్కృపా తమహం వందే పరమానంద మాధవమ్॥

దాదాపు రెండేళ్ళ క్రితం ఎగ్మూరునుండి ప్రయాణం చేస్తూ లాల్ గుడి అనే స్టేషనులో దిగినాను. ఉదయం నాలుగు గంటల సమయం. స్వామివారు లాల్ గుడి స్టేషనుకు మూడు మైళ్ళ దూరంలో కొల్లడంతీరంలో ఉన్న ఒక గ్రామంలో మకాం చేస్తున్నారు. దర్శనార్థమై వెడుతున్నాను. బాట కిరువైపుల టెంకాయతోపులూ, పరిపాలాలూ. మసకమసక చీకటి. వేగు చుక్క పొడిచినా, ప్రాణికోటి ఇంకా నిద్రాభూతంగానే ఉంది. కావేరీ తరంగాలతో ముచ్చటలాడి వాటి శైత్యోన్నత్యములో అంతర్లీనం చేసుకొని వీస్తున్న పిల్లగాలులు, మహాపురుష దర్శనంవలె మనస్సున కెంతో ఉత్సాహాన్ని, చల్లదనాన్ని ఇస్తున్నవి. స్వామివారి చిరునగవుల సోయగములను తలచు కొంటూ నడుస్తున్నా. ఆ హాసరోచిస్సులకోసం మూడుమైళ్ళు కాదు, మూడువేలమైళ్ళయినను నడవవచ్చు. వారి స్మేరాన నంలో వాసుదేవస్ఫురణ లగుపడుతవి.

అదొక చిన్న గ్రామం. ఎక్కువ ఉంటే ఏ రెండో మాడో వీధులుంటవి. గ్రామస్థుల జలవసతికోసం కావేరినుండి త్రవ్వితీసిన కాలువలో కాళ్ళనుకడుగుకొని స్వామివారి విడిదికి దారితీసినాను. స్వామి మతాధిపతి. పరివ్రాజకులు. గ్రామం గ్రామం తిరుగుతూ, ఆశ్రితకోటి చింతాభారాన్ని దూరీకృతం చేయడమే వ్రతంగా పెట్టుకొన్న జీవన్ముక్తులు.

స్వామివారున్నా అపుడే వచ్చి కూరుచున్నారు. వెళ్ళి ప్రణామంచేసి, వారి ఆదరణపూర్వక పరామర్శకు ఆనందిస్తూ ఆ మితభాషకులవాళ్ళు కర్ణగతంకాక ఎక్కడ జారిపోతుందో అన్న ఉత్కంఠతో వారి సమక్షంలో ఆజ్ఞాపితుడనై ఉపవిశించి నాను. మద్రాసులో 1957, 1958 లో స్వామివారు విజయం చేసినపుడు వైదికధర్మంపై ఎన్నో ప్రవచనముల ననుగ్రహించి నారు. అవి అన్నీ అరవప్రళయంలో అప్పటికప్పుడే ప్రకటింప బడి మూడు సంపుటములుగా పుస్తకరూపమునూ దాల్చినవి. సంక్షిప్త అనువాదాలను ఆంగ్ల పత్రికలుకూడ ప్రకటించినవి. కానీ ఆంగ్లమూ, అరవమూ తెలియని ఆంధ్రజనులకు అవి అలభ్యంగా ఉన్నవనీ, వాని అనువాదాల అవసరం ఎంతైనా ఉన్నదనీ, శ్రీవారి ఆజ్ఞా ఐనచో యథాశక్తి నేనే అనువదించెద ననీ మనవిచేసితిని. స్వామివారు సమ్మతినిచ్చుటేకాక, 'ఆంధ్ర ప్రభ' పత్రిక వారు వీనిని ప్రకటింపవచ్చుననీ, సంపాదకులకువ్రాసి తెలిసికొనవలసినదనీ సూచించిరి. అంతటితో అనువాదముల ప్రారంభింపబడి ఆంధ్రప్రభలో వరుసగా ప్రకటింపబడి, ప్రస్తుతము సాధన గ్రంథమండలివారి సౌజన్యమున పుస్తకరూపము నందుచున్నది.

(శ్రీ శ్రీ) జగద్గురు చంద్రశేఖరేంద్ర సరస్వతీ శంకరాచార్యస్వామివారు కామకోటి పీఠాధిపత్యాన్ని గ్రహించి ఏబది ఆరేడు లగుచున్నది. గద్దె నెక్కినపుడు వారి వయస్సు పదుమూడేళ్ళు. అట్టి చిరుప్రాయమున పరివ్రాజకత్వమూ, మఠాధిపత్యమూ వహించి కాలక్రమేణ సకలశాస్త్ర పారంగతులై మహామతియై, ఘనతపస్వియై అద్వైతశిఖరాధిష్ఠాత లైరి.

ఆచార్యుల దైనిందిన జీవనమే వేదాంతసత్యముల కొక నూత్రభాష్యము. శ్రీవారి కొక్కనిముసము విరామముండదు. గంటలకొలది పూజలు. ఉపవాసమునకు నిర్ణయమైన దినములు కొన్ని. మానమునకు నిర్ణీతమైన వేళలు కొన్ని. విధివిరామము లేక దర్శనార్థము వచ్చెడి భక్తకోటికి అంత ఉండదు. వారెంత వైదిక ధర్మపరాయణులైనను, స్వమత పరమత భేదముకాని, స్వ పర దేశభేదముకాని మచ్చుకైన కానరాదు. సద్గురువునిమిత్రము అన్వేషిస్తూ 1930 లో భారతదేశమునకు వచ్చిన పాల్ బ్రంటను అను ఆంగ్ల దేశస్థుడైన యూధుజాతీయుని భగవాన్ రమణమహర్షుల వద్దకు పంపినది స్వామివారే. వెస్టుమినిస్టరు రాజకీయాలనుగూర్చి స్వామి తడవగా, స్వామి వారి రాజకీయపరిజ్ఞతకు బ్రంటను నివ్వెరపోయెనట. ప్రాచీన శాస్త్రములందేకాక నవీనములపై సహితము స్వామికి మక్కువయే. సార్వభౌమత్వమున్నూ కద్దు.

స్వామి అద్వైతులు కనుక సర్వమతసహనము వారికి సహజగుణము. వారు నిండాస్తుతుల కతీతులు. ఇతరులెంత ప్రకోపించినను, తమ ప్రసాదగుణమును వారు వదలరు. సాధారణ జనానీక మెరిగినది ఒక్కవిషయమే. అది స్వామివారి ఆకర్షణ. ఒకమారు వారిని చూచిన పౌనఃపున్యంగా వారి దర్శనము చేయవలెననెడు ఉత్కంఠత ప్రతియొక్కరికినీ సహజముగా కలుగుతుంటుంది. భక్తజనుల సాంసారిక కష్టములను వారు కడుశ్రద్ధతోను సాదరముగాను విని తమకు దోచిన సలహాల నిత్తును. మనోనుకూలముగా మాటలాడి దీవించి ప్రసాదమునిచ్చి ప్రసాదచిత్తులనుచేసి పంపుదురు.

ఆచార్యుల మానస హాంసిక ధ్యానమగ్నమై అద్వైత వీధుల విహారణచేయగా వారిక రాజ్యములు సగుణబ్రహ్మమును ఆరాధించును. ఈశ్వరారాధనకు దేశ కాల వర్తమానాదుల వారికడ్డులేదు. శ్రద్ధాభక్తులతో స్ఫటికలింగమును ఆయన క్షీర ధారలచే అభిషేకించి పుష్పాదులతో అలంకరింతురు. 'లోకా స్సమస్తా సుఖినో భవంతు' అనెడి ప్రార్థనతో అనుదినమూ వారి పూజ ముగియును.

స్వామివారి తపశ్చర్య అసమానము. ఆ తపోబలిమి వారి అనుగ్రహశక్తిలో లీనమై అతులిత మహిమాన్వితము లైన వారి దీవెనలలో ప్రతిఫలించును. ఆయన కామకోటి పీఠాధిపతి. తదధిష్ఠానదేవత శ్రీ కామాక్షి. విశ్వంభరియు, జగ న్మాతయు నగు శ్రీ కామాక్షి కరుణాకటాక్షనిర్ఘ్నరి ఆచార్యుల అనుగ్రహరూపాన్ని దాల్చి భవతస్తులమునూ, శోక దుఃఖ విమోహితులమునూ అగు మన జీవనమరుభూములను సుశ్యా మల మొనర్చి జ్ఞాన భక్తి వైరాగ్యము లనెడి పంటలను పండించుచున్నది.

స్వామివారు తమచు బోధించునది శివవిష్ణువుల అభేదత. హైందవమున అర్చామూర్తి బాహుళ్యమున్ననూ, అవి పర మేశ్వరుని విభూతియొక్క విభిన్నాంశములేయని జగద్గురువులు బోధింతురు. పారమార్థికచింతన శైశవమునుండియే పట్టుబడ వలెననియూ, భగవదారాధనతో చిత్తనైర్మల్యముకలిగి సకల దుఃఖములనూ తృణీకరించగల జ్ఞాన మేర్పడుననియూ స్వామి వారు సెలవిస్తారు. విహితకర్మాచరణము ప్రధానము. అది అతీంద్రియ రహస్యాలను ఆవగతము చేసుకొనుటలో సాయ

పడును. 'మన్మనాభవ మద్భక్తో మద్భాజీ మాం నమస్కరు' అన్న గీతావాక్యాన్ని స్మరిస్తూ స్వామివారి పాదములను నమ్ముకొన్నవారి యోగక్షేమాలను స్వామివారే చూచుకొంటారు. సత్కర్మలను సర్వకాలాలలోను మనం చేస్తుంటే ఆ కర్మయే అకర్మణ్యతకు సాధనమవుతుంది.

కర్తవ్యము, జగద్గురు ప్రబోధముల నాలకించి యథా శక్తి ఆచరణలోనికి దేవటమే. వ్యక్తిగతంగా మన వర్తన చక్కబడితే సమాజమూ చక్కబడుతుందనీ, మోక్షమంటే పారలౌకికం కాదనీ, చిత్తశాంతియే మోక్షమనీ స్వామివారు సెలవిస్తారు. వేదాంత దేశికులును, గురుపాదులును అగు శ్రీ కామకోటి చంద్రశేఖరేంద్ర సరస్వతుల ప్రబోధమనే జ్ఞాన గంగలో మనమందరమూ సుస్నాతులమై అమృతపుత్రులము కావలెననుటయే నా వాంఛ. ఆ వాంఛ సరవేణిడానికి స్వామి వారు అనుగ్రహించాలి.

ఇత్యేషా వాఙ్మయీ పూజా, శ్రీమచ్ఛంకర పాదయోః,
అర్పితా తేన మే దేవః, ప్రీయతాం చ సదాశివః.

జయ జగదంబ శివే

జయ కామాక్షి జయ జయూద్ధి సుతే,

జయ మహేశ దయి తే

జయ జయ చిద్దగన కాముదీ ధారే.

'శివశంకర దేశిక మే శరణం'

బాంబాయి
శోభకృత్-విజయదశమి

"వి శా ఖి"
(యం. వి. బి యస్. శర్మ)

మ న వి - మా ట లు.

సర్వశ్రుతి శిరోరత్న సముద్భాసితమూర్తయే,
వేదాంతాంభోజ నూర్యాయ తస్మై శ్రీ గురవేనమః॥

అజ్ఞాన తిమిరాంధస్య జ్ఞానాంజనశలాకయా,
చక్షు రున్మీలితం యేన తస్మై శ్రీ గురవేనమః॥

సర్వతోముఖవిజ్ఞానవిలసితమై, విశ్వరచనారహస్యాలను పరిశీలించి పైకి కానవచ్చే భిన్నత్వంలో ఏకత్వాన్ని చూచి నిరూపించిన సమన్వయదృష్టి మనవారిది. ఈ విధమైన అంత దృష్టిసమన్వయ దృష్టిలితమే అద్వైతం. ఈ అద్వైతసిద్ధాంత నిరూపణ ఉపనిషత్తులలో పరాకాష్ఠ నందుకొన్నది. ఇదే భారతీయ వేదాంతం. భారతీయ జీవనవిధానానికి, సాంఘికవ్యవస్థకు జీవగట్ట అయిన ఈ వేదాంతానికి రూపుదిద్దిన మహనీయులు శ్రీ భగవత్పాదులు ఆదిశంకరాచార్యులవాడు. పరమాత్మకూ, జీవాత్మకూ భేదం లేదు. ఈ రెండూ ఒకటే. పరమాత్మ నిర్గుణం అని బోధిస్తుంది. అద్వైతం 'ఏక మేవా ద్వితీయం బ్రహ్మ' 'ఏకం సద్విప్రా బహుధా వదంతి' 'సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ' 'జీనో బ్రహ్మైవ నాసరః' 'త త్వమసి' వంటి వాక్యాలన్నీ అద్వైతసిద్ధిని చెబుతాయి జీవాత్మ పరమాత్మరూపమే. అయితే మాయాసంబంధంచేత జీవాత్మ ఈ సత్యాన్ని గ్రహించడంలేదు. జ్ఞానంద్వారా ఈ సత్యాన్ని గ్రహించగలుగుతుంది. ఈ జ్ఞానంపొందిన జీవాత్మ మోక్షం పొందగలుగుతుంది. అంటే పరమాత్మయై ఉండుకుంటుంది. ఇదే సిద్ధాంతాన్ని భగవద్గీత కూడా ప్రతిపాదించింది.

ఇలాంటి జ్ఞానం పొందడం ప్రపంచలో అందరికీ సాధ్యం కాదు. అందుచే పరమాత్మకు రూపం కల్పించుకొని ఇష్ట దేవతగా భావించుకొని ఆ దేవత నారాధించడంద్వారా సంసారులు క్రమశః జ్ఞానంపొంది మోక్షసిద్ధికి ప్రయత్నించవచ్చు.

జగద్గురువుల అవతరణకు పూర్వం మన దేశంలోని హిందువులలో తొంభై ఆరు విభిన్నమతా లుండేవి. వాటిని ఆచార్యస్వామి ఆరింటిగా వర్గీకరించారు (1) శైవులు, (2) వైష్ణవులు, (3) సౌకులు, (4) శాక్తేయులు, (5) గాణపత్యులు, (6) కాపాలికులు. అందుకే ఆయనను “షణ్మత స్థాపకః” అని కూడా అంటారు. శ్రీ శంకరునికి పూర్వమే అద్వైతమతానికి పునాదివేసినవాడు గోవిందుడు. ఈ గోవిందుని గురువు గౌడ పాదుడు. వీరి పరమగురువు బౌదరాయణుడు. ఈ బౌదరాయణు డే వ్యాసదేవులు. మాండూక్యఉపనిషత్తుకు వ్రాసిన కారికలలోనే అద్వైతసిద్ధాంతానికి బీజావాసన జరిగింది. కాని దీనిని ఒక సిద్ధాంతంగా రూపొందించి జగత్తంతా ప్రచారం చేసిన వారు — ‘జగమంతా మాయ, పరమాత్మ లీల’ అని ఉపనిషత్తులలో మాయ మాయగాఉన్న మాయాసిద్ధాంతాన్ని విపులపరచి, అద్వైతంలో ఒక అంతర్భాగంగా రూపొందించి ఒక మతంగా బోధించిన మహనీయుడు — శంకరులే.

చిన్నతనంలోనే సన్న్యాసాశ్రమాన్ని స్వీకరించి విద్యాభ్యాసం పూర్తికాగానే వేదాంతబోధకు పూనుకొని దేశమంతటా సంచారంచేసి, దిగ్గజాలవంటి పండితప్రకాండులను వాదనలో ఓడించి, అన్నిప్రాంతాలలోను అద్వైతపీఠాలను సంస్థాపించారు. వీరినే శంకరమఠాలనీకూడా అంటారు. అటువంటి

మరములు శృంగేరి, కాశీ, పూరీ, ద్వారక, కంచి, బదరీనారాయణ, పుష్పగిరి మొదలగుచోటుల ఉన్న సంగతి అందరకూ తెలిసియున్నదే. ఆదిశంకరులు రచించిన గ్రంథాలలో ఉపనిషద్భాష్యాలు, వేదాంతసూత్రభాష్యం, భగవద్గీతాభాష్యం, సర్వసిద్ధాంత సంగ్రహం, వివేకచూడామణి, శివానందాది లహారులు ముఖ్యమైనవి.

ఈ విధంగా శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు ప్రతిపాదించిన అద్వైతజ్ఞానాన్ని పరిపూర్ణతగా ప్రచారంచేస్తున్న సంస్థలలో కంచి కామకోటి పీఠంకూడా ఒకటి. దీని ప్రస్తుత అధిపతి జగద్గురువులు శ్రీ చంద్రశేఖరేంద్రసరస్వతీ శంకరాచార్యులవాడు. శ్రీ స్వామివాడు హిందూధర్మ పునరుద్ధరణకు నిరహంకారంగా, నిష్పక్షపాతంగా, నిర్విరామంగా కొనసాగిస్తున్న సేవ అద్వితీయమైంది. సర్వసంగ పరిత్యాగి ఆయు, పరమహంస పరివ్రాజకులయ్య, కర్మపరిత్యాగం చేసిన జీవన్ముక్తులయ్య సంసారులకు మార్గదర్శకంగా ఉండేనిమిత్తం సమస్తకర్మలను నిష్కామంగా ఆచరిస్తూ రూపెత్తిన హిందూధర్మంవలె, నిరంతర అవిరళ పదయాత్రలద్వారా జీవయాత్రను లోకహితకరంగా సాగిస్తున్న ధర్మావతారు లాయన. ఆయన లోని శిశుసారశ్యం, ఆనంద పారవశ్యం, పరిపక్వ పరిజ్ఞానం చూపరులను ఇట్టే సమ్మోహితులను చేస్తాయి. శిశువుల సారశ్యాన్ని పుణికిపుచ్చుకొన్న ఆయన మధురమందహాసం — ‘ఆర్థర్ కోయిస్లర్, పాల్ బ్రంటన్’ వంటి పాశ్చాత్య మేధావుల మనస్సులపై చెరగని ముద్రగా నిలిచిపోయింది. జ్ఞాన వయోవృద్ధులైన స్వామివారి ప్రశాంత వదనసీమలో మనకు

గౌరీశంకరశిఖరంపై ప్రాభాతవేళ కానవచ్చే ఉషోరాగం, హరి
ద్వారంలో కానవచ్చే స్వచ్ఛ సుందరమైన భాగీరథీప్రవాహం,
మందమలయానిల సుఖస్పర్శ, పాదోధిమధ్యంలోని ప్రశాంతత
కానవస్తాయి. శ్రీ స్వామివారు అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక శిఖ
రాగ్రస్థితు లయినప్పటికి సర్వులకూ సులభదర్శనులు. మాటల
వేదాంతి కాదు; మరి చేతల వేదాంతి. అనుక్షణ నిష్కామ
కర్మయోగిఅయిన స్వామివారి ఉనికిప్రభావం దక్షిణదేశమం
తటా సర్వత్రా కానవస్తోంది. సందర్శన కుతూహాలులయిన
శిష్యగణం తెల్లవారకుండగనే వేలాదిగా గుమిగూడి తమ
భక్తిప్రపత్తులను మానంగా వెల్లడించుకుంటూఉంటారు. మంద
హాస మధుర మంజులమైన ఆయన మానవ్యాఖ్య - బహువిధ
శోకసంకులమైన శిష్యుకోటికి అభయదానంగా, శ్రీరామరక్షగా
భాసిస్తోంది. నిజానికి దుఃఖోద్విగ్నమైన నేటి ప్రపంచానికి
ఆయన అందించిన ఆశాసందేశం సృష్టిరహస్యాన్ని విడమర్చి
చెప్పే సత్యవ్యాఖ్యానం. సర్వవిధ పాపాలకు, దుఃఖాలకు
నివృత్తికరమైన ఆత్మసాక్షాత్కారానికి స్వామివారి ఉపదేశ
శాలు రాజమార్గం.

శ్రీ స్వామివారు బహుభాషావేత్తలు. లక్షలాదిశిష్యుల
మనోభావాలను తృటిలో గ్రహించి వారివారి మాతృభాషల
లోనే వారందరికి సుబోధకము, సుగ్రహము, సులభసుందర
మైన సరళభాషలో అల్పాక్షరముల అనల్పార్థమును ఇమిడించి
హిత మితవచనాలతో తనియించిఫంపించే శిష్యవత్సలు డీయన.

“హిందూమతం అని చలామణి అవుతూన్న మతంలో అనేక లోపాలున్నవని అంటూవుంటారు. అయితే దానికిగల మూల నిత్య సత్య సుగుణాలు అసంఖ్యాకాలు. కనుక మనం ఈ మంచిని గ్రహించి ఆదర్శమానవులుగా మన ఉనికిని సార్థకం చేసికోవడం ఉభయతారకంకదా” అని స్వామివా రెప్పుడూ ఉదోబ్ధిస్తూంటారు.

జ్ఞానంతోనే మనుష్యజన్మకు శోభ. “భూషలు కావు మర్త్యులకు భూరిమయాంగద తారహారముల్” మానవునకు జ్ఞానమే మహాభూషణం. జ్ఞానహీనుడుద్విపాదపశువు. రూపాన్ని బట్టి పెదురుకర్రకు, రసాన్ని బట్టి చెరుకుగడకు విలువ కలిగినట్లే మనిషికి విలువ తాను సంపాదించిన జ్ఞానాన్ని బట్టే. జ్ఞానం వికసించేకొలది మానవజన్మ శ్రేష్ఠత హెచ్చుతుంది. నిజానికి జ్ఞానంవంటి పవిత్రవస్తువు లేదు. అజ్ఞానంవంటి అపవిత్రవస్తువు లేదు. అన్ని తేత్రములలోను ఒకేతేత్రజ్ఞుణ్ణి చూడడం జ్ఞానం. అనగా భిన్నభిన్నమైన తేత్రాలలో ఉపాధులలో అభిన్నమైన తేత్రజ్ఞపురుషుణ్ణి, ఆత్మదేవుణ్ణి దర్శించడమే జ్ఞానం. కనుక అభిన్నదృష్టి జ్ఞానం. శివదృష్టి జ్ఞానం. శవదృష్టి అజ్ఞానం. ఒక జ్ఞానం జ్ఞానం. అనేకజ్ఞానం అజ్ఞానం. అపరోక్ష సాక్షాత్కారజ్ఞానంచే శోక మోహ రూపమైన సంసారసాగరాన్ని తరించడం సులభం. ఆత్మ తానేనని ఎరగడం జ్ఞానం. ఆత్మే పరమాత్మ అని తెలియడం విజ్ఞానం. ఈ జ్ఞానవిజ్ఞాన సిద్ధికొరకు అవస్థానుసరణీయమైంది సాధనమార్గం. ఈ సాధనకు ఉపకరించు ప్రధానగ్రంథం - ‘సాధనగ్రంథమండలి’ ప్రచురించిన శ్రీకంచి కామకోటి జగద్గురు శ్రీచంద్రశేఖరేంద్రసరస్వతీ

శంకరాచార్యస్వామివారి బోధనరూపమైన ఈ “జగద్గురు బోధలు”. ఈ ఉద్ద్రంధాన్ని జిజ్ఞాసువులు, ముముక్షువులు అయిన ఆంధ్రమహాజనుల కరకమలాలకు అందించగలుగుటకు సాధనగ్రంథమండలి ఎంతో వినయంతో సాధనచేస్తున్నది.

ఏ మహాశక్తి - కుంటివాడిచేత మహాన్నతపర్వతాన్ని దాటింపజేస్తుందో, మూగవాణ్ణి మహావక్తగా మార్చుతుందో, అల్ప వానరాలను మహావీరులుగా మార్చి ధర్మవిజయానికి తోడ్పడేటట్టు చేసిందో, కిరాతుడైన వాల్మీకిచేత ఆదికావ్యమైన రామాయణాన్ని రచింపజేసిందో - ఆ దివ్యశక్తి జగద్గురువుల అనుగ్రహరూపంలో మాచేత ఈ జగద్ధిత గంభీర కార్యాన్ని చేయించింది. ఆంధ్రప్రభలో ప్రచురించిన వ్యాసములను మా సాధనగ్రంథమండలిలో గ్రంథరూపంగా రూపొందించుటకు తమ ఆమోద అంగీకారములను వెలిబుచ్చి, శ్రీవారి చిత్రములనుగూడ అనుగ్రహించి సహకరించిన ఆంధ్రప్రభా సంపాదకులు శ్రీ నీలంరాజు వెంకటశేషయ్యగారికి మా ధన్యవాదములు. సహృదయులు, ఆప్తమిత్రులు, శ్రీవారి బోధలు ఆంధ్రమున అనువదించినవారు అగు “విశాఖ” గారికి మా కృతజ్ఞతలు. ఆంధ్రప్రభలో ప్రచురించిన వ్యాసములను పరిశోధించియు, వ్యాసములలో శ్లోకములకు అర్థములు వ్రాసియు ఇచ్చిన శ్రీ వేలూరి శివరామశాస్త్రిగారికి కృతజ్ఞతాపూర్వక సమస్కారములు. ఇక జానకిరాంప్రెస్ వారి తోడ్పాటుచే ఈ

గ్రంథము ఇంత త్వరగా సర్వాంగసుందరముగా వెలువరించ
గలిగినందులకు మేము సర్వదా వారికి కృతజ్ఞులము.

చైతన్యం శాశ్వతం శాంతం వ్యోమాతీతం నిరంజనం,
నాదబిందు కళాతీతం తస్మై శ్రీ గురవే నమః॥

శ్రీమత్పరం బ్రహ్మగురుం వదామి
శ్రీమత్పరం బ్రహ్మగురుం భజామి,
శ్రీమత్పరం బ్రహ్మగురుం స్మరామి
శ్రీమత్పరం బ్రహ్మగురుం నమామి.

శోభకృత్
విజయదశమి

}

బులుసు సూర్యప్రకాశశాస్త్రి
వ్యవస్థాపకుడు : సాధన గ్రంథ మండలి.

విషయానుక్రమణిక

1. జగన్మాత - జగత్పిత	...	1
2. అద్వైతసిద్ధాంతము	...	6
3. భక్తి - కర్మ	...	17
4. నల్లనయ్య	...	20
5. చెఱకువిల్లు - పూవుటమ్మ	...	30
6. వినాయకుడు	...	36
7. భయమెందుకు ?	...	43
8. ఉపనిషత్తులలోని ఉమాదేవి	...	52
9. రత్నత్రయము	...	59
10. వేదము - ధర్మము	...	66
11. వేదాంతము	...	79
12. ఆనందతాండవమూర్తి	...	91
13. దక్షిణామూర్తి	...	104
14. అక్షమాల	...	119
15. శివుడవో మాధవుడవో	...	132
16. లోపల - వెలుపల	...	142
17. గీతోపదేశము	...	149
18. అద్వైత తత్వము	...	159
19. భక్తి	...	170
20. అపరిగ్రహము	...	176
21. ఏది మోక్షము?	...	183
22. ఆర్ద్రాదర్శనము	...	190
23. శ్లోకార్థములు	...	198
24. అకారాది శ్లోకానుక్రమణిక	...	229

శ్రుతి స్మృతి పురాణానా మాలయం కరుణాలయమ్,
నమామి భగవత్పాదం శజ్కరం లోకశజ్కరమ్॥

ఓమ్

శ్రీ జగద్గురుభ్యో నమః

జ గ ద్గు రు బో ధ లు

జ గ న్మా త - జ గ త్పి త.

వాగర్థావివ సంపృతై వాగర్థప్రతిపత్తయే,
జగతః పితరౌ వందే పార్వతీపరమేశ్వరౌ.

మహాకవి కాళిదాసు రఘువంశం అనే కావ్యం వ్రాస్తూ
పై మంగళశ్లోకము వ్రాసినాడు. జగతః అనగా లోకమునకు
ఈ ప్రపంచమునకు పార్వతీపరమేశ్వరులు మాతాపితరులవలె
ఉన్నారని ఆమహాకవి అన్నాడు. ఇదేవిధంగా భగవత్పా
దులవారున్నా,

మాతా చ పార్వతీదేవీ పితా దేవో మహేశ్వరః,

బాంధవా శ్శివభక్తౌ శ్చ స్వదేశో భువనత్రయమ్.

అని ఒకచోట సెలవిచ్చినారు.

‘పశుః’ అన్న పద మున్నది. ఇందు రెం డక్షరము
లున్నవి. ఈ రెండక్షరములనూ విన్నతోడనే మనమనస్సులలో
ఒకరూపు గోచరిస్తున్నది. ఆపదము నిర్దేశించే వస్తువుయొక్క
రూపు జ్ఞాపి కొస్తున్నది. ఈ రెండు అక్షరములూ ఒక
చిహ్నము లేక సంకేతము. ‘పశువు’ అనగనే ఆవు జ్ఞాపి

కొస్తున్నది. లేదా ఆవును చూచినతోడనే దానికి సంకేతమైన పశుశబ్దము మనస్సునకు తట్టుతున్నది. వీనికి అవినాభావ సంబంధ మున్న ట్టున్నది. వీనినే నామరూపము లని పేర్కొంటున్నారు. వీనిలో ఒకదానినుండి మరొకదానిని మనము వేరు చేయలేము. ఒకటి వాక్కు, మరొకటి దాని అర్థము. ఈ వాగర్థములు ఎట్లు సంపృక్తములైయున్నవో, అనగా ఒకదానితో మరొకటి వదలక చేరియున్నవో, అట్లే పార్వతీ పరమేశ్వరులు ఒకరి నొకరు వదలక, జగన్మాతా జగత్పితలై ఉన్నారనీ, వారికి నావందనములనీ కాళిదాసమహాకవి మంగళాచరణం చేస్తున్నాడు. ఇదే అర్థనారీశ్వరతత్త్వము. ఇటు చూచిన అంబిక అటు చూచిన పరమేశ్వరుడు. సంస్కృతభాషాభ్యాసం చేసే వారందరూ ఈ శ్లోకాన్ని చెప్పి మరి నమస్కరిస్తారు.

మనకు రూపు నిచ్చేది మనతల్లిదండ్రులు. దేహమునకు కారణభూతుడు తండ్రి, పుష్టి నిచ్చే ఆహారమిచ్చి పోషించేది తల్లి. దేహానికి పుష్టినిచ్చే వస్తువు ఆహారము. ఎట్టి కొరతయూ లేకుండా, ఆత్మకు పుష్టి నిచ్చేవారెవరు? ఆత్మ యనగా ప్రాణము. ప్రాణమునకు ఏది పుష్టి? ఆనందమూ, జ్ఞానమూ.

దేహధారణ ఏనాడు చేసినదో, ఆనాటినుండి ప్రాణమునకు కష్టములే. అనగా ఈ కష్టములకంతా కారణము జన్మ లేక దేహధారణ మరొక జన్మ నెత్తిన మరి ఇన్ని కష్టములు. కన్నతండ్రి ఏదో సంపాదించి ఇంత నిలువచేసి పోయినాడు అని దేహమునకు శ్రమ లే దనుకొన్నా ఆత్మకు ఎన్నో కష్టములూ, శ్రమలూ, అవమానములూ, దుఃఖములూ. దేహ

మునకు గాని, ఆత్మకుగాని, ఏ విధమైన కష్టమూ ఉండ గూడదు అని అనుకొంటే, జన్మ లేకుండాపోవలెను. జన్మ ఎత్తితిమా ఆనందము స్వల్పము, దుఃఖము అధికము.

దుఃఖస్వర్స లేక, ఏకాలములోనూ, ఆనందముగా నుండునట్లు చేయనది ఆత్మ. అందరి ఆత్మలకున్నా పుష్టిని, ఆనందాహారములను ఇచ్చునది పరాశక్తియు, పరమేశ్వరుడును. ఆమె జగన్మాత, ఆయన జగత్పిత. వారిని శరణొందిన కాని జన్మ లేకుండాపోదు. జన్మరాహిత్య మనగా నిరవధికానందమే. జన్మ కల్గినదన్న ఆనందమునకు ఒక కొరత అని అర్థము. ప్రాణము లేక ఆత్మకు, ఆహారము అనగా పుష్టి, ఏమిటి అని ఆలోచించుచో ఎప్పుడున్నా ఆనందముగా నుండుటయే. ఆ ఆనందమును ఇవ్వగలవారు తల్లిదండ్రులే. కొందరు ఈశ్వరో పాసననూ, కొందరు దేవీ ఉపాసననూ, మరికొందరు ఇద్దరినీ చేర్చియూ ఉపాసన చేయుదురు.

ఐనచో వీరివద్దకు వెళ్ళవలసిన అవసరము? వ్యాధితో బాధపడుతున్న వ్యక్తి వైద్యునివద్దకు వెళ్ళుతున్నాడు. ద్రవ్యము లేనివాడు యాచనమునకో, చేబదులునకో, శ్రీమంతుని వెదకుకొంటూ వెళ్ళుతున్నాడు. ఒక్కొక్క పని కోసం ఒక్కొక్కరివద్దకు వెళ్ళవలసి ఉంటున్నది. మనకు ఇది లేదు, అదిలేదు అన్నకొరత, మనలను ఫలానావాడు అవమానించినాడు తగిన మర్యాద చేయలేదు అన్న దుఃఖమూ జన్మతః వచ్చినది. ఈ కొరతలను మనము పోగొట్టుకోవలె నంటే, మనస్సునకు ఒక పూర్ణత్వం సిద్ధించాలంటే, పరమేశ్వరుని వద్దకు వెళ్ళవలె.

ఎప్పుడూ మనస్సున కొక చింత. దీనికి కారణమేమిటి? జన్మ. ధనములేనివాడు యాచనకు ధనికునివద్దకు వెళ్ళిస్తే, జన్మ ఇక మనకు వద్దు అని అనుకొన్నవాడు, జన్మలేనివాని వద్దకు వెళ్ళవలెను. అతని అనుగ్రహమాత్రమున జన్మరాహిత్యము సులభముగా మనకు సిద్ధించును. జన్మ లేనిచో చింత లేదు. అందుచే, జనన మరణములులేని ఈశ్వరునికడకు, పార్వతీ పరమేశ్వరులకడకు మనము పోవలెను.

మన కందరికిని చావుపుట్టువు లున్న వని తెలియును. పుట్టుకకు కారణము కామము. చావునకు కారణము కాలము. కామ కారణంగా కల్గిన వస్తువు కాలగ్రస్తమై నశిస్తున్నది. కామ వీక్షణంతో మోడుకూడా చిగిరిస్తున్నది. కాలదర్శనంతో శుష్కించి ఎండిపోయి జీర్ణిస్తున్నది. 'కాలో జగద్భక్షకః' కాలమువచ్చినదంటే, సూర్యచంద్రాదులున్నూ నశిస్తున్నారు.

కామములేకపోతే ఉత్పాదన లేదు. కాలములేకపోతే వినాశము లేదు. ఈ రెండిటినీ మనం జయించాలంటే పరమేశ్వరునివద్దకు వెళ్ళాలి. ఇట్టి అసామాన్యమైన వరాన్ని ప్రసాదించగల ఆ వరప్రసాది ఎల్లున్నాడు? ఆయన.

కాముని కంటితో నీలు చేసినాడట

కాలుని కాలితో తన్ని వేసి

మన్మథుని దృష్టిమాత్రమున దగ్ధమొనర్చినవానికి, కాలుని, కాల దన్నిన కాలకాలునికి, ఉత్పత్తి వినాశములు లేవు. ఆయన ప్రసాదమున్నయెడల మనకున్నా పుట్టుటకాని, గిట్టుటకాని ఉండదు.

పరమేశ్వరు డొక్కడు చాలడా? అంబిక అవనర మేమిటి? పార్వతీపరమేశ్వరులు వాగర్థములుకదా! ఈశ్వరుడు కామనిగ్రహము చేసినది లలాటనేత్రముతో. అర్ధనారీశ్వర ప్రకృతులగు వీరికి మూడవ కన్ను ఉమ్మడి. అందులో ఆయనకు సాబాలు, ఆమెకు సాబాలు. కాలుని తన్నినది వామపాదముతో. ఆపాదము అంబికది. అందుచే కామవిజయమునకునూ, కాలనిగ్రహముకునూ దేవి అనుగ్రహము సైతము ఉండవలెను. మనము జన్మ వద్దనుకొన్న ఈ పురాణదంపతుల నిరువురినీ చేర్చి ఉపాసన చేయవలెను. ఏక శరీరులై యున్నందున మనకార్యము సులభమైనది. వారి అనుగ్రహ మున్న చాలును. చావుపుట్టుకల బాధ మన కుండదు.

సంగీతముద్వారా భగవదుపాసన చేసినవారిలో ముత్తయ్య దీక్షితులు, త్యాగయ్య, శ్యామశాస్త్రి యనెడు మువ్వరు గాయకశ్రేష్ఠు లున్నారు. దీక్షితులవారు నవావరణ కీర్తనలను వీణెపై పాడి, దేవిని ఆరాధించేవారు. శ్రీ చక్రార్చన చేసేవారు. సంగీతమం దభిరుచి యున్నవారి కీ విషయము తెలిసియుండును. ఒకనాడు దీక్షితులవారు, ఆలాపన చేస్తూ అందే మగ్నులై యుండిపోయిరి. కార్తిక అమవాస్య. 'శ్రీ మీనాక్షి మే ముదం దేహి' అనే చరణాన్ని పాడుతున్నారు. పాటకొసలో 'పాశమోచనీ' యని వచ్చును. 'ముదం దేహి పాశమోచనీ' అని పాడుతున్నపుడే వారిశ్వాస అట్లే నిలిచి పోయింది. మరణదుఃఖమే లేదు. సంకీర్తన మొనరిస్తూ తన్మయులై పోయిరి. సదా దేనికై అర్థిస్తూ ఉండిరో, ఆ వస్తువే

ఐపోయిరి. మరణ మనునది లేక, ఆనందమున లయించి, జనన మరణ రహితస్థితిని పొందిరి.

చావుపుట్టుకలు రెండున్నూ దుఃఖకారకములే. జనన నివృత్తిని వెదకికొంటూ, జగన్మాతా జగత్ప్రీతలయిన పార్వతీ పరమేశ్వరులను స్మరిస్తూ 'జగతః పితారౌ వందే పార్వతీ పరమేశ్వరౌ' అని మన మందరమూ శరణు పొందవలెను.

అ ద్వై త సి ధ్ధాం త ము

ఆదిశంకరులు ప్రతిపాదించిన సిద్ధాంతమునకు అద్వైత మని పేరు. శంకరులకు పూర్వము సయితము కొందరు ఈ అద్వైతసంబంధముగా వ్రాసిరి. శంకరుల అనంతరము అద్వైతానుభవసిద్ధులు అనేకులు తమతమ స్వానుభవములను ఉప నిషదుపదేశములతో చేర్చి ప్రబంధముల నెన్నియో వ్రాసిరి. వారు తమ అనుభవముల నితరులకు దెలియపరచు సందర్భ మున కడపట "అంతా ఒకటే" అనే తత్త్వమును గూర్చి, గ్రంథము లనేకములు వెలువరించిరి. ఇట్లు అద్వైతసిద్ధాంత మునకు పుస్తకములు కొల్లలు.

అద్వైతగ్రంథము లన్నిభాషలయందును గలవు. సం స్కృతమున కలవు. తమిళమున మాలగ్రంథములే ఎన్నో వున్నవి. తెనుగునందును మాలగ్రంథములు కలవు. కన్నడ భాషయందును సరే. ప్రాంతీయభాషలో అనుభవజ్ఞులు, జ్ఞానులు స్వతంత్రముగా ననేక పుస్తకములు వ్రాసిరి. అద్వైతగ్రంథ ములు మరాఠీ, హిందీలలో సయితము చూడనగును.

అద్వైతమతమందే పరంపరగా వచ్చువారు అద్వైత మతమును స్థాపించి గ్రంథములు రచించుట అటుంచి, ఇతర మతస్థులు సయితము తమతమ స్వరూపానుభవముల తుది మెట్టు అద్వైతముగా వ్రాయుట విశేషము. ఇటుల అనేకు లనేక గ్రంథములు రచించిరి.

తమిళమున 'మస్తాన్ సాహెబ్ పాట'లను నొక పుస్తక మున్నది. ఇది 'తాయుమానవర్' వ్రాసిన పాటలవలె ఉండును. అద్వైతానుభవము తెలుపు పాటలు ఇందనేకము. మాధ్వులకు చెందిన తత్త్వరాయస్వామి యను గొప్పవారొకరు 'శశివర్ణ బోధము' అను గ్రంథమును, మఱి కొన్ని పాటలను వ్రాసియున్నారు. వేదనాయకంపిళ్ళై యనునతడు కైస్తవుడు. మున్సిఫ్ ఉద్యోగము చేసెడివాడు. ఆత్మానుభవమును చాటు పెక్కు గ్రంథము లీయన రచించెను. చరిత్రరూపమునగాని, పాటలరూపమునగాని, దేనిని వ్రాసినను, ఈయన అద్వైత తత్వమునుగూర్చి గొప్పగ చెప్పెను. వీరి గ్రంథములందద్వైత తత్వము ద్యోతకమగును. ఇటీవల ఎ. వి. గోపాలాచారియార్ అనునాయన కొన్ని గ్రంథములు వ్రాసిరి. ఈయన మరణావసానమువరకును ఆత్మచింతన యొనర్చిన వ్యక్తి. ఇట్లు పరంపరలుగా అద్వైతసిద్ధాంతావలంబకులు అద్వైతమునుగూర్చి వ్రాయుటయేకాక ఇతరమతస్థులుకూడా తమగ్రంథములందు అద్వైతానుభూతిని ప్రకటించియున్నారు.

కాని ఆదిశంకరులన్న అందరికి ఒకవిధమయిన స్తీతి. ఏ మతస్థులకైనను వీరన్న ఒక విధమయిన ప్రేమ, గౌరవము,

వీరి సిద్ధాంతముచందును ఒకానొక ప్రీతి. ఇవి నాఅనుభవమున దెలిసికొన్న విషయము.

వాదనకు వచ్చువారుకూడా శంకరుల గ్రంథములే ఖండింతురుగాని, ఇతర మతగ్రంథములను దీసికొనరు.

మన దేశమున నింతవరకు వున్న సిద్ధాంతము లెన్నియో! మాధ్వసిద్ధాంతము, రామానుజసిద్ధాంతము, శైవసిద్ధాంతము, ఇవి కాక ఉత్తరదేశమున గుజరాత్ బొంబాయి ప్రాంతముల వల్ల భాచార్యసిద్ధాంతము, సంస్కృతమున శ్రీకంఠాచార్యసిద్ధాంతము, తమిళమున శివాచార్యునిసిద్ధాంతము అను కొన్ని సిద్ధాంతములు కలవు. వీనిలో పరస్పరము భేదము స్వల్పము.

ఈశ్వరభక్తి, ఈశ్వరసాయుజ్యము అనుటలో ఏ సిద్ధాంతమునకూ అభిప్రాయభేదము లేదు. శంకరులు చెప్పిన రీతి ఈశ్వరభక్తిచేత ఈశ్వరసమాగమముతో ఆయన స్వరూపముతో నైక్యమగుదుము. మనము ఆయన అను భేదము లేక కలసి పోయెదము. ఆవరమాత్మ స్వరూపముతో నైక్య మగుటయే ఆనందమని భగవత్పాదుల సిద్ధాంతము.

అట్లు పూర్తిగా కలసిపోయిన మన మెట్లు ఆనందము అనుభవింపగలము? అనుభవింపలేక పోవుదుమే! అందుచే ఈశ్వరునితో మనము చేరునపుడు మనమువేరు, ఆయనవేరు, అనియే తలంచెదము. ఆనందము నిచ్చువాడు ఆయన అగు నెడల ఆనందానుభూతి నొందు మనము వేరుగా నుండవలెను గదా యని యొక స్వల్పభేద ముంచుకొని యింకొక సిద్ధాంతము వెలువడెను.

కలసిపోదుము కాని, నీళ్ళలో కలిసిన పాలవలె కొంత వేరుగనేయుందుము అని మరొకరు. ఏ సిద్ధాంతమైనను సరే భక్తి నలవరచుకొని ఈశ్వరపాదాబ్జముల చేరుదము అన్న విషయములో ఎక్కడా భేదముండదు. ఈశ్వరునితో కలిసి నపుడు మనకు ఆనంద మేది? సముద్రతీరమున నిలుచుండి ననే అలలను అందములను చూడవచ్చును. సముద్రముతో కలసిపోయిన, ఆనంద మేది? అని కొంత కొంత భేదము కల్పించుకొని, తమ తమ మతములను కొందరు పైకి లేవ దీసిరి. రైల్వేజంక్షనులో ఒకపట్టానుంచి మరొక పట్టా కేగు నపుడు మొట్టమొదట మధ్యలోని దూరము కొంచెమే. దూరము పోను పోను, త్రోవలు వేరు వేరు. మధ్యనున్న దూరము అధికమగుచునేయుండును. కడకు అధికతమమగును. కాని ప్రారంభదశలో మధ్యదూరము స్వల్పమాత్రమే.

వల్లభాచార్యులని, చెప్పితినే, వారికి బాలకృష్ణమూర్తి యందు ప్రీతి అధికము. రామానుజాచార్యులకు నారాయణ స్వరూపమందు అధికప్రేమ. మధ్వాచార్యులు 'విష్ణు విష్ణు' అని యనును. శ్రీ కంఠాచార్యులకు శైవులకు శివస్వరూపమునందు ప్రేమ. ఇటుల కొన్ని స్వరూపములు కొన్ని సిద్ధాంతములు కొందరాచార్యులు భిన్నులుగా కనబడుతారు. తమ ఉపాసనా మూర్తి గూర్చికాని, తమ సిద్ధాంతములగూర్చికాని, నిర్ధారించు పుస్తకములు వ్రాయునపుడు మధ్యులు వైష్ణవసిద్ధాంత ములను, వైష్ణవులు మైకంఠుల సిద్ధాంతములను ఖండించ వచ్చునుకదా! కాని వీరెల్లరు శంకరులు ఇట్లు చెప్పిరి, అట్లు చెప్పిరి, ఇది తప్పు, అది తప్పు అని వారిపై కే దాడి చేసిరి,

మీమాంసనో, సాంఖ్యమునో ఖండించి వుండవచ్చును. కాని వెదకి వెదకి తప్పులు పట్టుటకు, చర్చచేయుటకు, తక్కిన మతములు తగిన యోగ్యత కల్గినవిగా వారికి కనపడలేదు. బౌద్ధులు వ్రాసిన పుస్తకములలోను, జైనులు వ్రాసిన పుస్తకములలోను అద్వైత భావగాఢత కాననగును. కాని ఒక్కొక్క తత్వమందును అనుభవశాలురు ముస్లిములైనను క్రైస్తవులయినను తమకు తెలియకయే అద్వైతమందడుగువేయుదురు. ఇట్టి వైష్ణవులను ఇతరమతస్థులను నేను చూచితిని.

రామనాథపుర సంస్థానమున నొక గొప్ప తమిళ, విద్వాంసు డుండెను. ఒకపుడు రామనాథపుర సంస్థానమునకు పోయినపుడు ఆయన నాతో పెద్ద వాదన చేసెను. ఇంతకూ వాదన యేమనగా, శంకరులు శివభక్తులుకాదు, విష్ణుభక్తులు, అని. దీనిని నిరూపించుటకు శంకరభాష్యము, భాష్యగ్రంథముపై ఉపగ్రంథములు దేశీయ భాషలోనివేకాక పాశ్చాత్యులు వ్రాసిన గ్రంథావళులన్నియు ఆయన గ్రహించెను.

శంకరులు విష్ణుభక్తినిగూర్చి చర్చించిన తెరగుననే శివభక్తి ప్రాశస్త్యమును గూర్చి వర్ణించిరే యని నేనును శంకరభాష్యమునుండియే ఉదాహరించితిని. కాని వారు ఒప్పుకొనలేదు. వాదనలో వారు జయించిరా, నేను జయించితిని అన్నది కాదు ప్రస్తుతము “మీరో వైష్ణవులు, వైష్ణవుల గ్రంథముల నేల ఆధారముగా వైకొనరు?” అని అడిగితిని! అందులకు వారు — “ఎవరినైనా పరిశీలించవలసిఉంటే అలవారిలో ఆచార్యలక్షణము లుండనక్కరలేదా? శంకరులలోనే కదా ఆచార్యలక్షణముల పరిపూర్ణత” అని వారు బదులిడిరి.

ఇట్లు దూషణ భూషణలకు శంకరులే గురి. ఇది వారి ప్రత్యేకత. ఇట్లనిన మనకు పాపమా ? పుణ్యమా ? పాపమే యని తోచును. మనగురువులగు శంకరులను మనమే స్తోత్రము చేసిన, మనభక్తి విశ్వాసములు కారణముగనున్నను, మనలను మనమే పొగడుకొన్నవారమగుదుము. 'మావూరు పెద్దది, మాజాతి అంతకన్న' అని చెప్పిన, 'నేను చాలా శ్రేష్ఠుడను' అని అర్థము. అది ఆత్మస్తోత్రముగా తేలును.

ఒక్కొక్క మతమునందును ఆయా మతస్థుల గ్రంథములను వ్రాయునపుడు తమ మతముల గొప్పను చెప్పుకొనవలెనను ఆశ మిగుల బలీయము. సాధారణముగా తమమతము గొప్పతనము చెప్పుకొనుటకు ఇతరులను ఖండించినగాని తమ మతప్రాశస్త్యము వెల్లడి కాదని అభిప్రాయము. ఇతరమత సిద్ధాంతములొని, గుణముల గప్పిపుచ్చి దోషములనే ఎంతరు. "అట్లు వ్రాసిన ఇతరమతములు బలీయమగునేమో" యని భయమేమో. "మనమతమునుగూర్చి ఇతరులకు చెప్పుదుము" అన్న విషయమును వదలి పరమతముల రంధ్రాన్వేషణ నొనర్తురు. అట్లుకాక సమన్వయముగా వ్రాసియుండినవారే మతమునకు చేరినవారై యుందురు.

దక్షిణ బీహారమున గంగకు దక్షిణప్రాంతమున హిందీ భాష ప్రబలము. గంగకు ఉత్తరమున నాలుగు జిల్లాలలో మైథిలీభాష. ఇది సీతాదేవి తండ్రియగు జనకు డేలిన ప్రాంతమని ప్రతీతి బీహారునకు తూర్పు నేపాళమునకు సరిహద్దున నున్న జనక్ పూరను చోట జనకు డుండినట్టుల చెప్పుకొనుచున్నారు. దర్భాంగ, చంపారణ్యము, ముజఫర్ పూరు - ఇవి

ఆ జిల్లాలలో చేరినవి. ఆ దేశస్థుల పేళ్లచివర 'మిశ్ర' యని ఉండును.

వేయేండ్ల క్రితము వాచస్పతిమిశ్ర యనువా రొకరుండిరి. వారు సకలశాస్త్రకొవిదులు. యోగశాస్త్రమందు అవధుల నెరిగినవారు. న్యాయశాస్త్రవిశారదులు. ఉపనిషత్తులలోని జ్ఞానకాండను విచారముచేయు శాస్త్రము వేదాంతము కర్మానుష్ఠానముల విచారణచేయునది మీమాంస. ఈ రెండిటి యందును వారిది పెద్దచేయి. ఆకాలమున వారికి తుల్యులు వారె. బ్రహ్మసూత్రములకు ఎందరో భాష్యములు వ్రాసిరి. శంకరులుకూడా వ్రాసిరి. శంకరసూత్రభాష్యమునకు వాచస్పతి 'వాచస్పత్య' మను వ్యాఖ్యను వ్రాసెను.

చిన్న వయసునందే ఆ పెద్ద వ్యాఖ్యానము వ్రాయుటకు వాచస్పతి ఉపక్రమించెను. వివాహమై భార్యయు నింటికి వచ్చెను. వారు గ్రంథమును వ్రాయుచునేయుండిరి. తదేక దీక్షతో ఆ పుస్తకమువ్రాసి, ముగించునరీకి వారికి అరువది యేండ్లు వచ్చినవట. పత్నికి ఏబది యేండ్లు దాటినవి. వీరు వృద్ధులైరి. ఆమె వృద్ధ ఆయెను.

“మీరు పుస్తకమునువ్రాసి యే పుస్తకము సంపాదించుకొంటిరి? నాగతి ఏమి? తిలతర్పణముల వదలుటకుకూడా తనయు డొకడు లేకపోయెనే?” అని ఆమె అడిగెను.

“అరెరె! పెళ్ళి చేసుకుని, నీకు చాలా ద్రోహ మొనరించితిని. సరి, విచారపడవద్దు, ఈ పుస్తకమునకు నీ పేరే పెట్టెదను. తత్త్వవిచారమునకు ఉపక్రమించువా రెల్లరు నిన్ను

తలచుకొనునట్లు చేసెదను.” అని తాను వ్రాసిన వ్యాఖ్యకు ఆమె పేరే పెట్టిరట. ఆమె పేరు భామతి. ఆ పుస్తకమునకూ భామతి యని పేరు.

తత్వవిచారణగ్రంథములు శంకరుల భాష్యమునుండి ఉదాహరించిననూ, ఉదాహరించకపోయిననూ భామతినుండి కొన్ని వాక్యములనైనా యుదాహరించును. ఆ వ్యాఖ్య కంత ప్రశస్తి. వాచస్పతి ఇతరమతములకునూ ఏభేదమునులేక పెక్కు గ్రంథముల వ్రాసిరి. వారి నిష్పాక్షికత అట్టిది. వారు వ్రాసిన గ్రంథములు బ్రహ్మతత్త్వ సమీక్ష (మండనమిశ్రుల బ్రహ్మ సిద్ధికి వ్యాఖ్య), న్యాయగణిక (మండనమిశ్రుల విధి వివేకమునకు వ్యాఖ్య), తత్వచిందు (పూర్వమీమాంసకు సంబంధించినది), సాంఖ్య తత్త్వకౌముది, న్యాయగణికా తాత్పర్యము, న్యాయ సూచీ సంబంధనము, యోగసూత్ర భాష్యవ్యాఖ్య.

విద్యారణ్యుల కాలమున ‘సర్వదర్శనసంగ్రహ’ మను పుస్తక మొకటి వ్రాయబడెను. అది ఆనాటి ఇరువదిసిద్ధాంత ములపై గ్రంథము. ఆయాసిద్ధాంతతత్త్వములను లక్ష్యములను వర్ణించు పుస్తకము. ఇందు నాస్తికమతమునుగూర్చికూడా రెండు మూడు పుటలు కలవు.

ఇటులే నిష్పాక్షికముగా వ్రాసినవారిలో అప్పయ్య దీక్షితులవారొకరు. వీరు మూడువందల సంవత్సరములక్రితము ఉండిరి. వీరు అద్వైతులూ గొప్పశివభక్తులూ ఐనను వీరు వివిధమత గ్రంథములను వ్రాసిరి. ఇట్లు వ్రాయవచ్చునా ? అని ప్రశ్న వేసికొని, తామే ‘అద్వైతస్థితికి ఈశ్వరానుగ్రహము అవసరము అన్ని సిద్ధాంతములు ఈశ్వరభక్తి ప్రతిపాదకములు

కావున, ఏ మార్గమున నడచిననుసరే, అద్వైతస్థితిని పొంద వచ్చును' అని తామే సమాధానము చెప్పిరి.

యద్య ప్యద్వైత ఏవ శ్రుతిశిఖర
గిరా మాగమానాం చ నిష్ఠా
సాకం సర్వైః పురాణైః స్మృతినికర
మహాభారతాది ప్రబంధైః,
తత్త్రైవ బ్రహ్మసూత్రాణ్యపి చ విమృ
శతాం భ్రాంతి విశ్రాంతిమంతి
ప్రత్యై రాచార్యరత్యై రపి పరిజ
గృహే శంకరాద్యై స్త దేవ.

— శివార్కచుఢిదీపిక.

శిఖరము - శ్రుతి. (అనగా చెవులతో విని చెప్పినది.) శ్రుతిశిఖరములు అనగా ఉపనిషత్తులు, నాలుగువేదముల తుది. అద్వైతము. యద్యపి అన తథాపి అని వెంటనే వచ్చును. శివాగమములు, పాంచరాత్రము, విష్ణుపురాణము, శివపురాణము, అగ్నిపురాణము, వాయుపురాణము, భాగవతము మొదలగునవి ఉన్నను అన్నిటికి తుదిమెట్టు అద్వైతమే. ధర్మశాస్త్రము, మనుస్మృతి, ఇతిహాసము, భారతము, ఆదిప్రబంధములు, వైద్యశాస్త్రము, కృషిశాస్త్రము - దేని నెత్తుకున్నను అన్నియు అద్వైతమునకే గమించి లయించును.

వైద్యశాస్త్ర ప్రయోజనము రోగనివారణము. శరీరమిచ్చిన పరమాత్మను సత్యస్వరూపుని పొందుటకు సాధనోప

కరణమగు శరీరమునకు వలసిన దార్ఢ్యముకలుగుటకు వైద్య శాస్త్రము. ఆ ఆయుర్వేదము సయితము అద్వైతమువంకకే దారితీయును.

సంగీతమున మనస్సు లయమగును. మనస్సు లయమగు నట్లు అలవాటు అయిన ఈశ్వరునిలో మనస్సు లయము చేయుట సులభము. సంగీతశాస్త్రప్రయోజన మింతియే. అన్న వస్త్రములకు లోప మున్న ఆత్మచింతనయూ కష్టమే. ఆత్మ చింతనచేసి అంతా ఒకటే అన్న అద్వైతస్థితి పొందుటకు కృషి శాస్త్రముపయోగపడును. ఆదిప్రబంధములు - సంగీతము, వ్యవసాయము, నాట్యము, వైద్యము మొదలగు కళలను గూర్చి చెప్పును. ఇవి మన్నియు ఈశ్వరునితో నైక్యమగుటకు నుపయోగకారులు.

అద్వైతమున గౌడపాదులు, శంకరభగవత్పాదులు, సురేశ్వరాచార్యులు, వాచస్పతిమిత్ర, విద్యారణ్యులు ఆచార్య రత్నములు. వీరు వ్రాసినవానిలో నొకదాని కొకటి వైరుధ్య మున్నటుల తోచినను సునిశితవిమర్శనచే వైరుధ్యము లేదని తేలును.

“తథా వ్యనుగ్రహో దేవ తరుణేందుశిఖామణేః.

అద్వైతవాసనా పుంసా మావిర్భవతి నాన్యథా.”

‘ఇది పచ్చని దీపము, ఇది నీలిరంగు దీపము, ఇది టేప్ రికార్డు’ వీని కన్నిటికీ మూలాధారము విద్యుచ్ఛక్తి. అటు లనే అన్ని మూర్తులును బహిర్దృష్టులకు వేరుగ నున్నను, లోన ఉన్నది అద్వైతపరమైన వస్తువే.

అద్వైతస్థితికి ఈశ్వరానుగ్రహ ముండవలెను. అనుగ్రహమునకు భక్తియే సాధన. అద్వైతులు ఇతర మతగ్రంథములను వ్రాసి రనిన అహంభావము కాదు. శంకరులను జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొన్నప్పుడు వారి మనోవిశాలత అందరికి రావలెను. మనకు ఇతరమతములతో విరోధము లేదు. వారి తత్వము మనము తెలిసికొందము. వారు అడిగిన మన తత్వము మనము చెప్పదము. పరస్పరసహాయము చేసికొందము అన్న మనోభావము మనకు ఎక్కుడుగా కావలెను.

“దేహముతప్ప ఆత్మ అనునది లేదు. శరీరము భుజించి అనుభవించి పెరిగి అంతమొందును. ఆత్మ, పరమాత్మ అనున దేదియు లేదు” అని భోధించునది చార్వాకమతము. సర్వవిద్యలకు కారణము ఈశ్వరు డని వేదము లుద్ఘోషించుచున్నవి. అటులయిన, చార్వాకమునకుకూడా ఈశ్వరుడే కారణము. దానియందు మనకు అసహ్యము కలుగకూడదు అని సూతసంహితలో ఒక కాండలో విస్తారముగ నున్నది.

స్వామి లేడని చెప్పనది ఎట్లు మత మగును? అనిన, అదియును అద్వైతమతమునకు అనుకూలమే.

ఉదయమున ఏడుగంటలకు లేచుట ఆచారము. అనుష్ఠానము లేదు. వున్నది తినుట, నిద్రపోవుట. ఇటుల మన మతమం దొకడు ఉండిన, అట్టి సోమరికంటె “స్వామి లేడు, ఆత్మ లేదు — అంతా ఈ దేహమే” అని చెప్పవాడు ఎంతయో శ్రేష్ఠుడు. అతడు తత్వవిచారణకు దిగెనుకదా! ఆత్మ యున్నదా? లేదా? స్వామి కలడా? లేడా? అను విచారణ

లోని కతడు దిగెను. అతడు కనుగొన్న తత్వము, “స్వామి లేడనియే” కావచ్చును - కాని అతడు ఏవిచారము లేని సోమరికంటె గొప్పవాడేకదా !

“స్వామి లేడు” అన్న మెట్టువరకు అతడు వచ్చెను. మరికొంత పురోగమించిన అనుభవము ముదిరి అద్వైతస్థితిని అందుకొనవచ్చును. కావున ఏమతమైననూ సరే, తత్వవిచారమునకు అనుకూలమే. దేనియందును ద్వేష ముండరాదని వేయి సంవత్సరములనాటి వాచస్పతియు, శంకరులనూ, ఇన్నూరు వత్సరముల క్రితము ఉన్న మహాపురుషులును చాటిపోయిరి.

భ క్తి - క ర్మ

మనకు ఈశ్వరానుగ్రహము కలుగవలెనన్న మనము ఏఏకార్యములు చేయుచున్నామో వాని నెల్ల ఈశ్వరార్పణము చేయవలెను. ఏదేని యొక కార్యమును చేయుచుండుట మనకు సహజము. దేనినీచేయక ‘క్షణమపి’ క్షణము సయితము ఉండజాలము. దేహముతోచేయుకార్యములేకాదు, మనసు ఏదియో యొక ఆలోచనను చేయుచునే యుండును. శరీరమునుగూడ ఈశ్వరార్పణ చేయవలెనను ఉద్దేశముచేతనే మనము దేహము నీడ్చుకొని దేవాలయమున కరుగుట. దేవతార్చన, వేద విధ్యుక్తకర్మల చేయుట సైత మీశ్వరార్పణము చేయుటయే. ఇటులనే ‘మనసుచేయు కర్మలు సయితము ఈశ్వరార్పణ చేయవలెనను ఎన్నికతోనే ఆయనను సదా ధ్యానించుము’ అని

పెద్దలు చెప్పట. ఏది చేసిననుసరే, ఇది భగవదర్పితము అని మనఃపూర్వకముగా అర్పణచేసిన, దాని నేను అంగీకరింతునని గీతయందు భగవద్వాక్యము.

య త్కరోషి య దశ్నాసి య జ్ఞహోషి దదాసి యత్,
యత్ తపస్యసి కౌంతేయ తత్ కురుష్వ మదర్పణమ్॥

దేవుడు మనకు శరీరమిచ్చినాడు. దానిచే ఆకలి ఎత్తిన అన్నము తిందుము. ఎండ, వాననుండి రక్షించుకొనుటకు నీడ కావలెను జంతువులవలె కాక మనకు మానమనున దొకటి యున్నది కదా ! మానసంరక్షణార్థం వస్త్రము. అన్నము, వస్త్రము, గృహము ఈ మూడును ఒకత్రపుటి. వీనికోసము ఒక ఉద్యోగము. ఇవి అక్కరలేదన్న మనుష్యు డేపనిని చేయ వలసిన అవసర ముండదు.

ఈమూడిటిని వదలిపెట్టిన మహర్షులు, ఏకార్యమును చేయకుండా ఉండిరని తెలియుచున్నది. ఇప్పుడుకూడా అటు వంటి జ్ఞానులు ఒకరిద్దరు ఉండవచ్చును. మనకు తెలియదు. ఒకకార్యము చేయుటగాని దానిచే కలుగవలసిన ఫలితముగాని వారి కేదియును లేదు. ఏదేని కార్య మొకటి చేసిన అతడు జ్ఞాని కాదని యర్థము.

అన్నము వస్త్రము నీడ వీనికోసము మనము సతతము యత్నించి సతమత మగుదుము. దుఃఖరహితులమై సదా ఆనందముగా నుండవలెనన్న మనముచేయు కార్యముల సన్నిటిని ఈశ్వరార్పణము చేయవలెను. ఈశ్వరానుగ్రహము లభించిన ఏకార్యమును చేయనక్కర లేదు. ఆనందముగా

నుండవచ్చును. ఈశ్వరానుగ్రహము లభించనంతవరకు ఈ మూడిటి ఆవశ్యకత ఉండనే వున్నది. పలుకార్యముల భారము నెత్తినుండి కదలదు. కార్యములను శుద్ధముగను, చిత్తశుద్ధితోను, ధర్మమార్గమునను చేయవలెనన్న ఈశ్వరభక్తి అవసరము. అందుచేత భక్తిని మాత్రము నవలంబింతుమన్న ప్రయోజనము లేదు. కార్యాచరణము అవసరమే.

ఒక యజమానిదగ్గర ఇరువురు సేవకు లుండిరనుకొనుడు. ఒకడు యజమాని నెల్లప్పుడు ముఖస్తుతి చేయును. మరియొకడు యజమానునికి ప్రేమలేకున్నను తానుమాత్రము వానియందు ప్రీతికలిగియుండును. యజమాని మాండ్లుడైన తన్నెప్పుడును స్తోత్రముచేయు సేవకునియందు ప్రీతికలిగియుండును. అతడు బుద్ధిమంతుడగుచో ఎప్పుడునుపనిచేయువానిపై నగాని, స్తోత్రము చేయువానిపై నగాని ప్రీతి నుంచడు. భక్తితో యజమాని కార్యము, తన కార్యము అని భేదబుద్ధితేక 'అంతయును ఈశ్వరునికోసము' అని ఏకొరతయులేక కార్యములన్నిటిని ప్రీతితో చేయువానియందు అధికవాత్సల్య ముంచును.

ఈశ్వరుడును అట్టి యజమానియే. అట్టి ధీమంతుని ఎప్పుడు స్తోత్రము మాత్రముచేసి తృప్తిపరపలేము. అతని ఆజ్ఞల శిరసావహించక ఊరక స్తోత్రము చేసినంత, అతడు సంతోషించి అనుగ్రహించడు. మనము స్తోత్రముచేసిన అతనికి కావలసిన దెద్దియును లేదు. దానివలన ఆయనకు గౌరవమూ లేదు, అగౌరవమూ లేదు. అటులనే మనము కర్మలుచేసిన అతనికి కావలసిన దేదియు లేదు. విహితమగు కర్మాచరణము మన చిత్తశుద్ధి కోసమే.

నిత్యకర్మలు—స్నానము, సంధ్య, జపము హోమము, దేవపూజ, ఆతిథ్యములని ఆరుకర్మలు చేయవలెనని చెప్పుచున్నారు. ఈ ఆరు కర్మలను చేయుచుండిన అందులో అన్నియు అణగియున్నవి. ఈ కర్మలచేత ఈశ్వరానుగ్రహము కల్గును.

‘పట్కర్మాణి దినే దినే’

శాస్త్రమునందు స్నానమెట్లు చేయవలెనో చెప్పబడియున్నది. అట్లుచేసిననే ఆత్మశుద్ధి. వట్టి సబ్బుతో దేహమును తోమిన దేహముమాత్రము శుద్ధియగును. స్నానసమయమున చెప్పవలసిన మంత్రములు కొన్ని యున్నవి. ఏ మంత్రము తెలియకపోయినను, రామా కృష్ణా అనియైన చెప్పి స్నానము చేయనగును.

న ల్ల న య్య

(నీలమేఘశ్యాముడు)

మహావిష్ణువును - కాలమేఘమనియు, నీలమేఘశ్యాముడనియు అందురు. ఆయన దేహచ్ఛాయ నీలోత్పలమును, నీలమేఘమును బోలినది. గగనమున విలాస విహరణ మొనరించుచుండిన యొక నీలమేఘమును దేవతలు చూచినపుడు ఈ నల్లమేఘము ఆ నల్లనయ్యవలె యున్నదే యని వారికి తోపించియుండవలెను.

‘త్రిదశపరిషత్ కాలమేఘం దదర్శ’ యని యొక శ్లోకమందు కలదు. త్రిదశపరిషత్ అన, దేవతాసమూహము.

మనకు బాల్య, కౌమార, యౌవన, వార్ధక్య దశలని నాలుగు దశలు కలవు. కాని దేవతలకు నాలుగుదశలకు బదులు మూడు దశలే. వార్ధక్యము లేదు. వెంట్రుకలు నెరయుట, పండ్లురాలుట, పలితకేశము - దళితదంతము - వా రెఱుగని విషయము. త్రిదశులు మహావిష్ణు దర్శనార్థము వెళ్ళునపుడు పరివూర్ణ జలధరము నొండు జూచిరి.

“సంతాపఘ్నం సకలజగతాం శార్ఙ్గ చాపాభిరామం
లక్ష్మీ విద్యుల్లసిత మతసి గుచ్ఛ సచ్ఛాయ కాయమ్,
వైకుంఠాఖ్యం మునిజన మన శ్చాతకావాం శరణ్యం
కారుణ్యాపం త్రిదశపరిషత్ కాలమేఘం దదర్శ॥”

విష్ణువును మేఘమనిన, మేఘమునకుండవలసిన లక్షణములన్నియు వారికి ఉండవలెను. మేఘమున్నచోట ఇంద్ర చాపము, తటిల్లత, మేఘా న్వేషకములగు చాతకములు ఉండవలెను. మహావిష్ణువను ఈ నీలమేఘమునకు, ఈ లక్షణ సంచయ మెక్కడ ?

‘సంతాపఘ్నం, సకలజగతాం శార్ఙ్గ చాపాభిరామమ్’

వివిధవర్ణ భరితమగు ఇంద్రుని కోదండమువలె, రత్నమయమగు శార్ఙ్గమును దాల్చియున్నారు శార్ఙ్గపాణి.

‘లక్ష్మీ విద్యుల్లసిత మతసి గుచ్ఛ సచ్ఛాయ కాయం’

నీలమేఘపు చరియలలో, తటిల్లతవలె హృదయస్థయగు లక్ష్మీ స్వర్ణ తేజముతో భాసించును. అతసి యనగా ‘నల్ల అగినె’. అతసిగుచ్ఛమువలె నల్లనిదేహము. నల్లవాని నల్లని

యెదనుంకి లచ్చిమి మొయిలుచాటున మెరయు మెరపుతీవ
వలె దోబూచులాడును.

‘వైకుంఠాఖ్యం ముని జన మన శ్చాతకానాం శరణ్యమ్,
కారుణ్యపం త్రిదశపరిషత్ కాలమేఘం దదర్శ॥’

విష్ణువున్నచోటు వైకుంఠము — వైకుంఠుడనికూడా
వారి కొక పేరు. “వైకుంఠో విష్ణురశ్రవాః” అని అమరము.

కవులు కావ్యములందు రెండు అపూర్వమైన పక్షుల
గూర్చి వ్రాయుట ఆచారము. అవి చాతక చకోరపక్షులు.
చకోరముల ఆహారము చంద్రకిరణములట. అమవసనాడు వీనికి
ఉపవాసమే చాంద్రాయణవ్రతమే. మిగిలినరోజులు చంద్రకళ
లున్న రోజులు పండుగ. ఒక్కమారు నీరుత్రావి, ఇరువది దినము
లైనను నిర్జలవ్రతమును బూను ఒంటెలవలెనే — చాతకములు
వర్షించునపుడు నోరు తెరచుకొని జలబిందువులను గ్రహించి
జీవనమొనర్చును. వాన కురియకపోయిన, ‘వాన రాదా’ యని
ఆకాశాభిముఖములై ఎదురుచూచును. మేఘప్రశంస వచ్చి
నపుడు చాతకములనుగూర్చి చెప్పట మన కవులకు వాడుక.

ఈ పక్షులు కల్పనా? లేక నిజముగా నున్నవా? యని
అడిగిన, నాకు తెలియదని చెప్పును.

చాతకములు నీలిమేఘము నెదురుచూచినరీతి, ముని
జనులు నీలిమేఘవర్షుని కరుణామృత వృష్టికొరకై యువ్విల్పూరు
చుందురు. సాధారణముగా మేఘములు ధవళములు. కొన్ని
యొక్కతలుపు. మరికొన్ని నీలిమేఘములై, నీరదములై భగ
వానుని కృష్ణచ్ఛాయల ననుకరించును. ఆకాశము మేఘావృతము

కాగానే — చల్లనిగాలి సుశీతలమై, తాపహారముగా మెల్లగా
అల్ల నల్లన వీచును. తాపహారముగా నీలమేఘము తాపస
చకోరముల తాపహారి — హరి. మునిజనములు చాతకములు.
ఆ మునిచాతకములు “మనల నేవస్తువు రక్షింపదు, వరేణ్య
మగు ఈ నీలిమేఘమే శరణ్య”మని చేప్పదక్కి చూచును.

క్షీరాంభోధే ర్జరరమభితో దేహభాసాం ప్రరోహైః
కాలో స్మీలత్ కువలయదళా ద్వైతమా పాదయంతమ్,
ఆతన్వానం భుజగశయనే కామపి క్షౌమగారే
నిద్రా ముద్రాం నిఖిల జగతీ రక్షణే జాగరూకామ్॥

‘క్షీరాంభోధేర్జరరే భుజగశయనే’ — పాలసంద్రమున
భుజగశయనుడై యున్నాడు మహావిష్ణువు. తెల్లని తల్పము,
తెల్లని ఉనికి; దేహచ్ఛాయమాత్రము కువలయదళములవలె—
గాఢనీలచ్ఛాయ. తెలుపు, నడిమి నలుపు ప్రస్ఫుటము.

బ్రహ్మ సృష్టికర్త. విష్ణువు పరిపాలకుడు. రుద్రుడు
సంహారకారకుడు. ఈ మువ్వురికి లోకములు నివాళులనిచ్చును.
పరిపాలకులైన ఈ పెరుమాళ్ళ ఉద్యోగము భుజగశయనుడై
నిదురబోవుట. నిద్రాముద్ర. ఆయన నిద్రాముద్రయే జాగ
రూకతతో లోకరక్షణ నొనర్చును.

వారి దేహచ్ఛాయ నీలము. వారి స్థానము, శయనము,
శుద్ధసత్త్వము. ఉద్యోగము జగద్రక్షణ. ఉన్నది నిరంతర
నిద్రాస్థితి. ఒకటికొకటి విరుద్ధము. దీనినే ఈశ్వరశక్తి యని,
మాయ యని అందురు. ఏవి ఒకటితో నొకటి చేరవో వాటి
నెల్ల చేర్చిపెట్టు శక్తి ‘అఘటిత ఘటనా పటీయసీ మాయా.’

అఘటితమును ఘటితమొనర్చును అశక్యమును శక్యమొనర్చును. దేనిని లేదని చెప్పలేమో అదియే మాయ.

ద్వైత మనగా అది వేరే, యిది వేరే యనుట. అద్వైత మనగా రెండునూ ఒకటే యనుట. పాలసముద్రము, నీలమేఘకాంతియును వేరుకాదు, ఒకటే. ద్వైతమువలెఉన్నను అద్వైతమై పాలసముద్రము నీలసముద్రముగా మారిపోవును.

ఏబదియేండ్ల క్రితము నేను ఈశ్లోకమును చెప్పిన, ఏ నాలుగువందలమందికో తెలిసియుండెడిది. ఇప్పుడో నగరమందున్న నాల్గవభాగము జనులకు తెలియునేమో? గ్రామములలో అదియును తెలియదు. ఈ శ్లోకములెందున్నవో ఆసంగతి నేనే చెప్పి ముగింతును.

‘నిద్రాణు డేకార్యమును చేయును?’ అని మన మనుకొనకూడదు. ‘చూచిరమ్మనిన, కాల్చివచ్చిన ఆసామికి సామియగువాడు’ ఒక్కక్షణమున పలుకార్యముల నొనర్చును. ఈ విషయము సింహవేషమున దంష్ట్రాకరాశవదనుడై, స్తంభము నుండి బయల్పడలినపుడు తెలిసినది.

“ప్రహ్లాదస్య వ్యసన మమితం దైత్యవర్గస్య దంభం
స్తంభం వక్షస్థల మపి రిపో ర్యాగపద్యేన భేత్తుమ్,
బద్ధశ్రద్ధం పురుషవపుషా మిశితే విశ్వదృష్టే
దంష్ట్రారోచిర్విశదభువనే రంహసా సింహవేషే॥”

ఇది తరువాతశ్లోకము. యాగపద్యమన నొకేకాలమున చేయువని. ప్రహ్లాదుని వ్యసనమును, దైత్యుల దంభమును,

స్తంభమును, రిపుని వక్షస్థలమును — ఏకకాలమున ఆయన విదళితమొనర్చెను. ఇవియన్నియు అతివేగముగా జరిగిపోయెను.

భోజరాజును గురించి మీరు వినియుందురు. ఆయన అస్థానకవి కాళిదాసు. రసవంతముగ కవన మెవరు చెప్పినను భోజుడు అక్షరలక్ష లిచ్చెడివాడట. అట్టి కవిజనపోషకుడు ఆతడు. అట్లు అక్షరలక్షలు గడించినవారిలో ప్రథముడు కాళిదాసు. వీరిరువురికి గాఢ స్నేహము, ప్రేమ, ప్రేమమధికమగుచో విరోధమును అధికముగా కల్గును. ప్రయాధికమైన వస్తువు దుఃఖాధికమునకుకూడా కారణమగును. మిత్రమీరిన వర్తనమున్న ఎల్లయెడల ఇది కనబడును. ఒక్కొక్కప్పుడు కాలము తలక్రిందులగును. వీరు అవినాభావముతో, మనోవాక్కాయములు ఏకమై కవితారసాస్వాదన మొనర్చుచుండిరి. ఇట్టి సమయమున భోజునకొక విపరీతపు యోచన కత్తెను.

‘చెడువాడు చెడ్డనుగూర్చి తలపోయును.’

ఇతరుల చెడ్డతనమును వదలి, తనగోతిని తానే శ్రవ్యకొనును. “కాళిదాసునకు కాళీప్రసాదమున వాక్కు పొంగి, కవితాలహరి ప్రవహించును. అతని కవితామృతమును తనివితీర గ్రోలితిని. కాని నేను గతించిన, అతడు నా గురించి చిట్టచినరి పద్య మల్లును గదా ! దానిని నేను వినుటెట్లు ?” అన్న యోచన మెదడులో మెదిలెను. వెంటనే భోజరాజు కవిని పిలవనంపి తనకోరిక వెలిబుచ్చెను.

“ఘోషరాజా ! ఇదేటి విపరీతపు కోరిక?”

“ఏమయినను సరే! నేను నాగురించిన కడపటి శ్లోకమును విందును.”

“నేను వ్రాయుటయా? నాకేమి తెలియును? నేనొక గొట్టెకాపరిని. ఆశల్లి ఏదియో నానోట వేసినది. గొట్టె పెటయేమో అని ధూ ధూ అని ఉమిసితిని. ఏదో ఆమె కటాక్షమున నాలుగు ముక్కలు వచ్చినవి. కాని నానోటితో నేదిచెప్పినను ఆవిధముగా జరుగును కదా! అందుచే ఈకోరిక వదలుడు.”

“నీవు వ్రాయ సమ్మతించవా? అట్లయిన మనకు ముఖావలోకనమే యుండదు. రాజాజ్ఞ నుల్లంఘించిన నీవొక భ్రష్టుడవగుదువు. భ్రష్టుడు భోజరాజ్యమున నుండగలడా?”

కలహ మిల్లుత్పన్నమై బలీయమాయెను.

“మీరు సుఖులైయున్న అదియే చాలును. నేను రాజ్యమునువీడి వెళ్ళెదను.” అని కాళిదాసు సభను వదలిచనిను. అత డారాత్రియే ఆదేశమును వదలిపోయెను

ఆకాలమున రాజు మారువేషముదాల్చి విషయపరిశీలనమొనర్చును. ఇపుడో యొక కమీషను ప్రప్రథమమున నియమింతురు. దాని రిపోర్టును మరియొక కమిటీకి నివేదింతురు. అటుతర్వాత సాక్ష్యశ్రవణము, విచారణ, తీర్పు. ఇది ఈకాలపు తీరు. ఇంత శ్రమపడినను ఈ రిపోర్టులలోని విషయావళి ఒక దాని కొకటి విరుద్ధముగా నుండును.

కాళిదాసు ఎచటికి వెళ్ళెనో కనుగొనుటకు భోజుడు గుప్తవేషమున బయలుదేరెను. సోదెచ్చెప్పువారి పల్లెటూరి

వేషమును వేసికొ నెను. కాళిదాసుగూడ జగత్ప్రసిద్ధు డగుటచే ఎవరికి తెలియబడకుండుట కు పిచ్చివానివలె, సన్యాసివలె పరమశివుని గుర్తుకు తెచ్చు జంగమువలె వేషము దాల్చెను.

ఒక నాడు వీరిరువురు కలియు సందర్భ మేర్పడినది. వేష మునకు దగిన భాష యుండవలెనని యేమో - క సాయి దుకాణము ప్రవేశించి కాళిదాసు కర్రతో మాంసమును తాచుచు ‘వెల యెంత?’ యని అడిగెను. దీనిని చూచిన భోజుని ఆశ్చర్య మింతింత అనరాదు. అతనిని సమీపించి “భిక్షో! మాంస నిషేవణం కిముచితం? - ఓ భిక్షూ! మాంసము దినుట ఉచితమా?” అని అడిగెను.

“కింతేన మద్యం వినా? - కల్లు లేకుండా, తింటేగా? అని బదులు చెప్పెను.

“నీవో సన్యాసివి. కల్లును, మాంసమునుగూడ దినుట మంచిదా?” అని భోజు డడిగెను.

“భ్రష్టుస్య కావాగతిః - భ్రష్టునికి వేరేమిగతికలదు?” అని బదులిడినంతనే భోజుడు కాళిదాసును గుర్తించెను.

“ఇన్నిప్రశ్నలు అడుగుచున్నావే? నీ పూరేదయ్యా?” అని కాళిదాసు ఆ పల్లెటిదిక్కు వేషగాని నడిగెను.

“ధారానగరము”

“భోజుడు సుఖుడేనా?”

భోజుడిదియే సమయమనుకొ నెను. “దానినేల అడిగెదవు! భోజుడు చవిపోయి ఆరుదినము లగుచున్నది.”

తత్క్షణమే కాళిదాసు అతిదుఃఖితుడై —

“అద్యధారా నిరాధారా నిరాలంబా సరస్వతీ,
పండితాః ఖండితా స్సర్వే భోజరాజే దివంగతే॥”

యని ఆశువుగా చదివెను.

భోజుడు స్వర్గస్థుడైనంతనే ధారానగరము నిరాధారమాయెను. సరస్వతి నిరాలంబమయినది. పండితులు ఆదరణలేక ఖండఖండములై పోయిరి.

ఈ శ్లోకమును విన్నంతనే - ఎదుటివ్యక్తి నిట్టనిలువుగ గూలెను, అపుడు కాళిదాసుకు విషయము గోచరమైనది. “అయ్యో! నీవేనా భోజుడవు? చివరిపద్యము చెప్పనంటినే! నీ పిడివాదము వదలవైతివి” అని దుఃఖించెను. అతని దుఃఖమును చూచి సహించలేక - సరస్వతి ఆవిర్భవించి “జరిగినదేమో జరిగినది. ఈ చివరిశ్లోకమును త్రిప్పి చదువుము. మూడు ముప్పాతిక ఘడియలు ప్రాణమిత్తును. ఇష్టమున్నది మాటాడుకొనుడు” అని వర మొసగెను. కాళిదాసు తాను చదివినది త్రిప్పి —

“అద్యధారా సదాధారా సదాలంబా సరస్వతీ,
పండితా మండితా స్సర్వే భోజరాజే భువంగతే॥”

అని చదివెను. భోజుడు కనులు దెరచెను.

“రాజా! ఇట్లు చేసితిరే? మాడుముప్పాతిక ఘడియలే మీరు జీవముతో నుండుట అని దుఃఖపడవద్దు.”

“నేను గతించిన నేమి? గతించుటకు ముందు అమృత సమానములుగు నీ వాక్కులను వింటిని. ఈ మాడుముప్పాతిక ఘడియలలో రామచరిత్రను సృష్టింపజేయుదము” అని అనెను.

ఏడుదినములలో మృత్యువున్నదనగా భాగవతము విన్న పరిక్షిత్తువిధమున, భోజుడు రామచరిత్రను విందునని యనెను. ఇరువురును కలసి కవనముచేసిరి అదియే భోజచంపువు. నేను చెప్పిన శ్లోకము లిందులోనివే.

“నారాయణాయ నలినాయితలోచనాయ
నామావశేషితమహా బలివైభవాయ,
నానాచరాచరవిధాయక జన్మదేశ
నాభీపుటాయ పురుషాయ నమః పరస్మై॥”

నాభీపద్మమునపుట్టిన బ్రహ్మ సృష్టికర్త. “పురుషాయ నమః పరస్మై” భగవానుడొక్కడే పురుషుడు. పరము అనగా పెద్దది. అపరమనగా చిన్నది. ఆయనకు అన్నీ అపరమే. అట్టి పెద్దవానినే పరమాత్మయనియు అందుము. పరమపురుషుడనగా పెద్దమనిషియని అర్థము. ప్రాతఃకాలమున చల్లనిదేవుని, చల్లని సమయమున స్వరూపధ్యానము చేయుదురు. ప్రాతఃకాలమున విష్ణువును, సాయంసమయమున ఈశ్వరుని తలచుట యొక వాడుక.

చావు మాడుముప్పాతిక గడియలున్నదనగా భోజుడు రామాయణము వినెను. ఆ కాలమున భగవంతునిగూర్చి పాడుదము, నామజపము చేయుదము, అని ఆయన తలపోసెను. ఆయుస్సు ఇంతఅని చెప్పలేము. ఒకరోజు అయినను, కడకు ఒక

నిముసమైనను మనము వ్యర్థపరచరాదు. ఒక్క నిముసము దొరికిన, భగవన్నామస్మరణ జేయవలెను. వాని రూపదర్శనము చేయవలెను. ఒకపని ముగించి మరియొకపనిని ప్రారంభించు నంతలో నొకనిముసము దొరికిన - అపుడుకూడా భగవంతుని స్మరింపనగును. అనవరత భగవత్స్మరణ మన ఆచరణకావలెను. దీనినే పరిక్షిత్తు, భోజరాజు తమ జీవితనిదర్శనము గావించిరి.

అందుచే మనమెల్లరము ఉషఃకాలమున నిదురలేచి నంతనే చల్లనిదేవుని, నీలమేఘశ్యాముని చల్లని మనస్సుతో స్మరింతముగాక.

చెఱకువిల్లు; పూవుటమ్ము

ధనుః పౌష్పం మౌర్వీ మధుకరమయీ పంచ విశిఖే
వసంత స్సామంతౌ మలయమరు దాయోధనరథః,
తథాఽ ప్యేక స్సర్వం హిమగిరిసుతే కా మపి కృపా
మపాంగాన్తే లబ్ధ్వా జగ ద్దిద మనంగో విజయతే॥

మన్మథుని ధనుస్సు చెరకు అనియు, దాని అల్లెతాడు తేనెటీగలనియు చెప్పుదురు. మన్మథునికి పర్యాయపదములు - పుష్పబాణుడు, పంచబాణుడు అనునవి. చాపము మధురము; శరములు కుసుమసదృశములుకాక కుసుమములే. ఇట్టి మధురములును, మహిమాన్వితములు అగు ఆయుధముల సాయమున మదనుడు, అశేషప్రాణి మానసికవృత్తులను కామప్రవృత్తులను చేసి సురలక్ష్మణ ససాధ్యమగు విజయము సాధించును. పశుపక్షి

కీటకములు మొదలు పెద్దవస్తానువరకు ఎల్లరు తలలొగ్గినవారే ఇతనికి.

“ప్రపంచమునే పంచబంగాళ మొనరించు నాకు, పరమేశ్వరు డొక్కలెక్కయా?” అని అత డొకప్పుడు తలపోసెను. ఆయుధసముదాయములను గ్రహించినది అతనికి అంబిక, ఆమె అపాంగవీక్షణము. కాని ఇపుడామె అతనికి తలపునకురాలేదు.

ఒక కాలమున దక్షునిపుత్రిక గా నవతరించినకతమున అంబిక దాక్షాయణిగా వ్యవహరించెను. కాత్యాయనుడను మహర్షికి కూతురయి కాత్యాయని నాబరగెను. మాతంగఋషికి కొమరిత అయినందున మాతంగీ, మధుశాలినీ యని కీర్తింపబడినది. హిమవంతుడు తీవ్రతప మొనరించినందున ఆతని కడుపునబుట్టి పార్వతియనియు, హైమవతియనియు కొంత కథ జరిపెను.

అంబిక దాక్షాయణిగనుండిన కాలమున దక్షు డొక యాగము చేసెను. కాని ఈశ్వరుని గౌరవించి ఆహ్వానించ లేదు. అల్లుడేకదా యని అలక్ష్యముతో నుండెను. అంబిక మాత్రము ‘నాతండ్రి యాగము చేయుచున్నాడు. నేను వెళ్లెదను’ అని భర్తతో ననెను.

‘పిలువని పేరంటమునకు వెళ్ళడమెందులకు?’

‘మీరు రాకపోయిన సోనిండు. నేను బెళ్ళి ఎట్లు జరుగుచున్నదో చూచివచ్చెదను.’ అని పుట్టింటిమీది మక్కువతో యజ్ఞమునకు వెళ్లెను. ఆమె మనసు ఆమెకే తెలియవలె.

ఆహూతులగు దేవతలందరు యాగమునకు వచ్చిరి. దక్షుడు శివుని యాగమునకు పిలువకపోవడమేకాక పైపెచ్చు

నిందచేసెను. ఈశ్వరనింద విన్న దాక్షాయణి ఓర్వలేక - తన శరీరమును యజ్ఞకుండమున నాహుతిచేసెను. ఆమెకు సత్యయనియు పేరు. అందుచే స్త్రీలు పతిచితిలోపడుటకు 'సత్య'యని పేరువచ్చెను. 'మహాదేవం హిత్యా తవ సతి సతీనా మచరమే' యని సాందర్యలహరి. అంగ్లమున సైతము సహగమనమునకు 'సతి' యనియే పేరు.

ఆనాటినుండి ఈనాటివరకు సహగమన నిషేధచట్టమున్నను సంవత్సరములో ఏ ఇద్దరై నా సహగమనము చేసిరని ప్రతికలలో చూచుచున్నాము. దాక్షాయణి శరీరత్యాగము ఈశ్వరునికి తెలియగనే దక్షునిపై క్రోధానలము పెల్లుబికినది. తన్ను నిందచేయగా, తనశక్తి ప్రాణత్యాగమును చూచుచు పూరకుండిన దేవతలను సైతము ఆయన శిక్షింపదలచెను.

రక్షణ శిక్షణములు రచించువాడు ప్రభువు. అట్టివాడు ఈశ్వరుడు. అడిగిన ద్రవ్యమిచ్చి జమాఖర్చు లడుగక దుర్వినియోగ మొనర్చినను ఉపేక్ష చేయునతడు ప్రభువు కాడు. మనముచేయు తప్పులకై దండించుచు, ఖండించుచు, సహాయ మొకించుకై నను చేయనివానినికూడా ప్రభువని చెప్పజాలము. రక్షణ శిక్షణముల రెంటినీ జేయువాడు ఈశ్వరుడొకడే.

సముద్ర మధనమున హాలాహల ముదయించినపుడు తక్కినవారు పలాయనముచేయ విషమును మ్రింగి జగద్రక్షగావించినది గరళకంఠుడు. ఇతరుల పాపమును ఈయనయే భరించెను. 'మనకర్త ఎల్లరి పాపములను హరించును.' అని ఇతర మతస్థులనుటయు ఈ తత్త్వమే.

దాక్షాయణి దేహత్యాగానంతరము హిమవంతుని పుత్రికగా జన్మించెను. పరమేశ్వరినే కొమరితగ బడయుటకు హిమవంతుడు ఎంత తపమునరెచ్చెనో? ఎట్టి పుణ్యముచేసెనో? తండ్రి కొమరితకోసము తపముజేయ, కొమరిత ఈశ్వరానురక్త అయి భర్తకొరకు తపము మొదలిడెను. దక్షిణామూర్తి యోగమున ఈశ్వరుడుండెను. కనులు దెరచుటయు వెలివిషయములపై ధ్యాసయు ఆయనకు లేదు.

అదేకాలమున తారకుడను మహాసురుడు సురలను ముప్పుతిప్పల బెట్టుచుండెను. వాని సంహారార్థము దేవతలు ఒక మహాతేజస్వియగు కుమారు డవతరింపగూడదా యని తలపోసిరి. వశీకరణచక్రవర్తి, మన్మథుని ఈశ్వరునిపై పురికొల్పిరి. ముఖస్తుతికి మన్మథుడు లొంగెను. పరమేశ్వరుని తపోవనమున కరిగి అందు రుద్రుని కభిముఖుడై ఎడమకాలు ముంగలికిచాచి విల్లువంచెను.

‘ఏమిటది? మనశ్చాంచల్యము కలుగుచున్నదే?’ యని ఈశ్వరుడు తన లలాటనేత్రమును దెరచెను. తత్క్షణమే మన్మథుడు గుప్పెడు బూడిద అయి అనంగుడాయెను.

పెనిమిటి బూడిదైపోగా రతి పెల్లుగ దుఃఖించెను దేవి రతి నూరడించి ఆమెకనులకు మాత్రము మన్మథుడు గోచరించు నట్లు అనుగ్రహించెను. తారకాసుర సంహారార్థము, సర్వలోక రక్షణార్థము పార్వతి మన్మథుని వింటిని, బాణములను గైకొని ఈశ్వరుని ముందుంచి నమస్కరించెను. మన్మథుడు దండోపాయమున జయించని కార్యమును సామమున నామె నవలీలగా జెరవేర్చెను.

దానితరువాతనే కుమారసంభవము. రామాయణమున వాల్మీకి “కుమార సంభవశ్చైవ ధన్యః పుణ్య స్తథైవ చ” అని వ్రాసెను. కాళిదాసు కుమారసంభవమందును ఈ కథ వచ్చును. వీక్షణమాత్రమున కామాక్షి ఈశ్వరుని కామ వశుని గావించెను. అటుతర్వాత కల్యాణము, కుమారజన నము, సుబ్రహ్మణ్యవతారము. అతడో ఈశ్వరుని మించిన తేజస్వి. ‘పుత్రా దిచ్ఛేత్ పరాజయమ్’ ఈశ్వరునికే ప్రణవమంత్రోపదేశమును జేసెను. ఈశ్వరుడే కుమారుడుగ అవతరించెనని చెప్పినను — జ్ఞానముననై ననేమి, వీర్యముననై న నేమి ఈ రూపమున ముందుకంటె సహస్రవిధముల ఎక్కువగా ప్రకాశించెను.

ఈశ్వరుడు జ్ఞానస్వరూపి. పరతత్త్వస్వరూపముగా నున్న చాలదు. కరుణాసముద్రుడై ఎల్లరిని కటాక్షించవలె నని, అవతరించవలెనని జగన్మాత జ్ఞానస్వరూపునికే కామము పొంగునటు లొనరించినది.

“పుండ్రేక్షు పాశాంకుశ పుష్పబాణ హస్తే నమస్తే జగదేక మాతః” అని శ్యామలాదండకము. ఈ చెఱకువింటి యొక్కయు, పుష్పబాణముల యొక్కయు సూక్ష్మత త్వము లలితాసహస్రనామములలో “మనోరూపేక్షు కోదండా, పంచ తన్మాత్రసాయకా” అని చెప్పబడినది.

చెఱకు తీపి మనస్సును తీపే. లోకములోని అందరిజనుల సమిష్టిమనస్సు ఆమె వామహస్తమున గల ఇక్షుకోదండము. శోత్ర, త్వక్, చక్షుర్, జిహ్వ, ఘ్రాణము లనుభవించు విషయ ములే తన్మాత్రలుగ — పుష్పబాణములుగ — దేవి తనచేతియం

దుంచుకొన్నది. మనుజుల కామనిరోధమునకును, మనోనిరోధమునకును ఆమె కారణ మగుచున్నది. ఆమె అనుగ్రహమొకటి యుండవలెను. దీనినిగూర్చి మూక కవి తరచు, “ నీ కటాక్షము శివునే మోహపెట్టుచున్నది. కాని జనులమోహమును మాత్రము శిధిలము చేయుచున్నది. ” అని చెప్పును.

కేవలము జ్ఞానమయుడగు ఈశ్వరుని లోకక్షేమార్థము మోహింపజేయు శివకామసుందరి — కామాక్షి, మోహమున మునిగిన భక్తుల మోహనివృత్తి చేయుచున్నది. ఇదియే ఆమె విశేషము మూకకవి చెప్పినట్లు ఆమె అనుగ్రహ మున్న నేమనకు చిత్తములో అవికారము, సమదృష్టి, నిర్మోహస్థితి కలుగును.

ఆమె అనుగ్రహమున్నచో ఎంత కామము కలిగించు వస్తువులైనను మనల చలింపజేయజాలవు. ఎట్టి ఐశ్వర్యమును లోభపెట్టజాలవు. అరిషడ్వర్గము లంతరించి చిత్తశుద్ధి కలుగవలె నన్న దేవిని ధ్యానించవలెను. “ అమ్మా! ఒక్క దుర్గుణమైనను లేకుండునట్లులు నా చిత్తమును సరిశుద్ధ మొనర్చుము ” అని నిత్యమును వేడుకొనవలెను. ఈ వాడుక కల్గిన చిత్తశుద్ధితానుగ వచ్చును అదియే ఆమెచరణారవిందము లాశ్రయించినందున కలుగు ఫలము. మనసులో లోపమున్నదనగా చిత్తశుద్ధి లేదన్నమాట.

ఆమెచరణముల నెప్పుడును స్మరించుటయే చిరంజీవిత్వము. చిత్తశుద్ధితో ఆమెబిడ్డవలె ఆమెస్వరూపధ్యానమును జేయుచు ఆత్మానందమున దేలియాడవలెను. శంకరుల సౌందర్యలహరి ప్రయోజనమేమంటే, అహర్నిశము జగన్మాతస్మర

ణచే దోషనివృత్తి చేసికొని మనఆత్మల సచ్చిదానందరూపిణికి అర్పించుటయే.

వి నా య కు డు

నేటి ఉపన్యాసమును ప్రారంభించుటకు ముందు త్యాగ రాజు వంశమునకు చెందిన త్యాగరామయ్య అనువారిని కొన్ని కీర్తనలను పాడుమని స్వామి ఆజ్ఞాపించిరి. వారు 'గిరిరాజసుతా తనయ' అని విఘ్నేశ్వరునిపై కీర్తనతో మొదలిడిరి, వారు పాడి ముగించినపిదప స్వామి ఉపన్యాసము ఆరంభించిరి.

అనుభూతినొందిన మహనీయు లెందరో తమ అనుభవముల గూర్చి చెప్పియున్నారు. కొందరు కవనము చేసిరి. కొందరు కీర్తనల రచించిరి. దీక్షితుల కృతులు, శ్యామా శాస్త్రి కృతులు, త్యాగరాజకృతులు ఈ రెండవతెగలోనివే. దక్షిణదేశమున త్యాగరాజకృతి కనీసము ఒక్కటైనను ఎరుగనివాడు అరుదు. వీరు పాడిన 'గిరిరాజసుతా తనయ' అను కృతియు త్యాగరాజకృతమే.

గిరిరాజసుతాతనయుడు - విఘ్నేశ్వరుడు. వీరుపాడిన కృతి వినాయకుని నుతి. మనము కొంత వినాయకుని తత్త్వమును పరిశీలింతము. ఏతత్త్వవిచారణయేని అగుఁగాక 'ఇది ఇంతయే' అని చెప్పలేము. మోచించుకొలది విషయములు పెరుగుచునే యుండును.

వినాయకునికి మనము కొబ్బరికాయల కొట్టుదుము. దీనికొక కథకలదు. విఘ్నేశ్వరుడు ఒకపుడు తండ్రి పరమశివుని

జూచి 'నీశిరస్సు బలిగానిమ్ము' యని యడిగెనట. అవిఘ్నముగా కార్యసమాప్తి యగుటకు ఈశ్వరుని తలతోతూగు ఒకానొక గొప్పవస్తువును ఈవలెను. అందుచేతనే ముక్కంటి తలకుబదులు మూడుకన్నుల నారికేళమును కొట్టుట. అట్టివస్తువొకటి సృష్టిలో నుండుటకూడా ఒక ఆశ్చర్యము. 'అవిఘ్నంకురు మే దేవ సర్వకార్యేషు సర్వదా' యని వినాయకునికి కొబ్బరికాయలను కొట్టండి అనియే వీనిని ఈశ్వరుడు సృష్టించినట్లున్నది.

ఈకొట్టుటలోను ఒక నిబంధన కలదు. కొబ్బరికాయ జుట్టు పూర్తిగా తీసి కొట్టవలెను. సన్యాసులు చనిపోవునపుడు కూడా ఇదే విధముగా కొట్టుదురు. కనీసము మూడు ముక్కలగునట్లయినను కొట్టవలెను. ఈవాడుక తమిళదేశమునందే ఎక్కువగా నున్నట్లు గోచరించును.

చాతుర్మాస్య అనునది నాలుగు పక్షముల కాలము. అనగా రెండు నెలలు ఒక ఊరిలో సన్యాసులు నివసించవలెనని విధి. ఈ ఏర్పాటు వేయిసంవత్సరములుగా వచ్చుచున్నది. ఒక సంవత్సరము నాగపట్టణమునందు గడపితిని. అనుదినము దేవాలయమునకు వెళ్లుట వాడుక. సాయంసమయమున ఒకటే జనసందడి. ఆలయమునకు వెళ్ళుదారిలో నొక చిన్న వినాయకుని కోవెలయుండెడిది. దానిముందు ఎప్పుడు పిల్లలసందడియే. భిన్నములగు నారికేళములు అసంఖ్యాకములు. వాని నేకు కొనుటకు - ఒకరిపై నొకరు పడి గాయపడురీతిని - వచ్చుబాలుర సంఖ్యయు లెక్కకు మిక్కుటమే. కొందరు పెద్దలు ఆ పిల్లలను కసరికొని తొలగిపొండని గద్దించిరి. అందులో ఒక కుర్రడు

‘మమ్ములను ఏరుకొనవద్దని చెప్పటకు మీ కేమి ఆధికారము?’ అని ప్రశ్నించెను. అప్పుడు నాకు - “ఈ చిట్టిదైవమునకు ఈ చిట్టిపిల్లలే స్వంతము” అని అనిపించెను.

ఈ దైవమునకు స్థూలకాయము. ‘తొండము నేకదంతమును తోరపుబొజ్జయు’ ఆకారము పర్వతమువలె. కానీ ఇతడేమో బాలుడే. బిడ్డలకు పుష్టియే యొక అందము. ఆహారపుష్టి ఆకారపుష్టి బిడ్డలకు అత్యావశ్యకము. సన్న్యాసియొకడు ముక్కు బంటిగాతిని స్థూలకాయుడగుచో అందమనిపించునా? వయస్సు ముదిరినకొద్ది ఉపవాసముండుట యొక మంచి అలవాటు. చిన్న బిడ్డలు ఉపవాసముండుట యొక కూడనిపని. బిడ్డలు-బొద్దుగా నుండవలెననియే ఈశిశుదైవము చూపునట్లు దోచును.

ఇతని వాహనము మూషికము. ఇతడెంత గురువో, అది యంత లఘువు. వాహనమువలన స్వామికి గౌరవము లేదు. స్వామివల్లనే వాహనమునకు గౌరవము. కొలది మేను కల మూషికమునకు ఘనత రావలెననియే ఈయన దేహమును పెంచుకొనెను కాబోలు.

“అగజానన పద్మార్కం గజానన మహర్నిశమ్,

అనేకదం తం భక్తానా మేకదంత ముపాస్మహే॥”

అని పూర్వకాలమునుండి వచ్చుశ్లోకము ఒకటి యున్నది.

అగజానన పద్మార్కం = గమించనిది కొండ. అట్టి మంచుకొండ కూతురు పార్వతి. పార్వతి ముఖపద్మమునకు సూర్యునివంటివాడు అని అర్థము. సూర్యసమానుడైన తనయుని

వినాయకుని చూచినంతనే అగజాననపద్మము అట్టులే విక
సించును. గజాననం అహర్నిశం ఉపాస్మహే = వినాయకుని
అహర్నిశము ఉపాసించును అని అర్థము.

అహర్నిశోపాసన మనదేశముననే సాధ్యము. ప్రతి వీధి
కొసను (తమిళ దేశమున) వినాయకుని కోవెల యుండును.
భక్తిరహితులు పిడివాదముతో నమస్కరింపనని తీర్మానం
చేసిన ఏ కొలదిమందియో తక్క, మిగిలిన ప్రతియొక్కరు
ఆలయము ముందు వెళ్ళుచు ఒక్క నమస్కారమైనను పెట్టి
వెళ్ళుదురు. కొందరు మొట్టికాయలనుకూడా పేసికొందురు.

అనేకదం-తం-భక్తానాం అని విడదీయవలెను. భక్తులకు
పలువిధములగు అనుగ్రహముల నిచ్చువా డాయన.

ఒక్కొక్క ప్రాణికి ఒక్కొక్క విషయమం దెక్కుడు
ప్రీతి. చమరీమృగమునకు తన తోకయందు ప్రీతి. జెమలికి
తనపింఛమే బంగారము. ఏనుగునకు తనసర్వస్వము దంతములు.
దేహ మెట్టులున్నను దంతములను మాత్రము తెల్లనికాంతులు
కక్కుచుండునటుల శుభముగా నుంచుకొనును. కాని గజా
ననుడు తనఅందము, చందము, గౌరువము, గరువము అన్నిటికీ
మూలాధారమైన దంతమును, ప్రాణప్రదమగుదానిని ఒక్క
మ్మడిగా పెరికి మహాభారతరచనా సందర్భమున కలముగా
చేసికొనెను. న్యాయము, ధర్మము, విద్య వీనికొరకై ఎంతటి
త్యాగమయినా చేయదగునని నిరూపించెను. దైవమునకు
ఉపకరణము నిమిత్తమాత్ర మనియు విద్యావ్యాప్తికి సత్యము,
జ్ఞానము, ధర్మము వ్యాపించుట కొరకు ఎట్టిఉత్కృష్ట దేహ

భాగమైనను త్యజింప దగునని చూపుటకే మహాభారతమును వ్రాసెననియు గోచరమగును.

తమిళుల కెల్లరకును అవ్వైయార్ సంగతి పరిచితమే, ఆమె చెప్పినది ఒక్క-వాక్యమైనను తెలియని తమిళుడుండడు. ఆమె వ్రాసిన గ్రంథములలో 'వినాయక అహవల్' అనున దొకటి. అదియొక యోగశాస్త్రము. ధ్యానమెట్లు చేయవలెను? కుండలినీ శక్తి సహస్రాంశమునకు లేవదీయుట ఎట్లు? అను పలుసూక్ష్మములగు యోగశాస్త్ర విషయము లెన్నో ఆ గ్రంథమున ఆమె వివరించియున్నది. 'అంతస్పాటి, అత్తిసూడి' అను ఇతరగ్రంథములనూ రచించినది.

'అత్తిసూడి' యనిన పరమేశ్వరుడు అని అర్థము. 'అత్తి పూవును చూడాలంకారముగ దాల్చినవా'డని అర్థము. ఇది చంద్రకళవలె నుండును. శివునికి మరియొకపుష్పమం దెక్కువ ప్రీతి. అది 'ఆరగ్వధము.' 'ఆరగ్వదే రాజవృక్ష శమ్యాక చతురంగులః' అని యీ పుష్పమునకు గలపేళ్ళను అమరము దెలుపును. (ఆరగ్వదము=రేల)

వినాయకుడు ప్రణవస్వరూపి. ఆప్రణవమును భూమధ్యమున ధ్యానించి అవ్వైయార్ అనుగ్రహించిన పుస్తకమే 'వినాయక అహవల్'. అవ్వైయార్ నుగూర్చి యొకకథ కలదు.

సుందరమూర్తి, చేరరాజూ వీరిరువురూ ఏనుగునూ, గుర్రమునూ ఎక్కి కైలాసమునకు వెళ్లుచూ, అవ్వైయార్ ను గూడా శ్రీఘ్రముగా రమ్మనియు, వచ్చేపక్షమున తమతో పాటు తీసికొని వెళ్ళేదమనియు అనిరట. ఆమెయో వినాయకుని

పూజామధ్యమున నుండెను. ‘మీరు వెళ్ళండయ్యా, నాకు కైలాసానికంటే కరివదనుడే ముఖ్యం’ అని చెప్పినదట. అంత టితో వారు వెళ్ళిపోయిరట. పూజానంతరము ‘వాళ్ళందరూ చెళ్ళిపోయారే - నేనెలాగు వెళ్ళేదిరా భగవంతుడా’ అని అనుకొనినదట. - ఆప్రార్థనను ఆలకించిన వినాయకుడు ఒక్క చిటికెలో - వారు చేరునంతలోగా - తనతుండముతో ఆమెను కైలాసము చేర్చెనట.

ఇంకొక విషయము. కొన్ని వస్తువు లెంతచూచినను తనివితీరదు. చంద్రుడు, సముద్రుడు, ఏనుగు ఈతరగతిలోనివి. వానిని చూడను చూడను ఆనందమే. ఈ దేవతాశిశువుకూడ అదేవిధము. చూడచూడ మరింత చూడదోచును. ఇదియొక ఆనందతత్త్వము. ఆరని ఆశాతత్త్వం.

‘కేదారమునకు వెళ్ళితిని. గణపయ్యను గాంచితిని. అటుపై కన్యాకుమారి వెళ్ళితిని, అందును బౌజ్జగణపయ్య ప్రత్యక్షమే-’ అని యొక గణపతి భక్తుడు పొంగే ఉత్సాహముతో నాతో ననెను.

పశ్యేయ మేకస్య కవేః కృతిం చేత్
సారస్వతం కోశ మవై మి రిక్తమ్ ।
అంతః ప్రవి శ్యాయ మవేక్షిత శ్చేత్
కోణే ప్రవిష్టా కవికోటి రేషాః॥

కావ్యము లనేకములు. ఒక కావ్యమును చదివితిమా, అది భారతీదేవి ముక్తాభరణమువలె నుండును ఆమె బొక్కసమే డొల్లి అయిపోయినదా యని అనిపించును. నిజముగా ఆమె

బొక్కసమునకు వెళ్ళిచూచిన కోటికోటి కావ్యాభరణములు వెదజల్లి బడియుండును. ఇటులనే వినాయకుని తత్వమును, మనము ఒక పంచపాత్రలో సముద్రపునీరు తెచ్చితి మనుకొనుడు. ఎవరయినా ఏమిటిది యనిన 'సముద్రజలము' అని అందుము. కాని సముద్రములోని నీటినంతయు దెచ్చితమా? మన స్వానుభవమునకు గోచరించునది మాత్రము విశదపరుతుము. అది ఏ లవలేశమో.

వినాయకుడు విఘ్నహంత. ఏ కార్యమునకూ ఆయన పూజ ప్రప్రథమము. ఆయన అనుగ్రహబల మున్న అంతా అనుకూలమే. వినాయకుని ప్రధానమూర్తిగ ఆరాధనసల్పువారిని గాణాపత్యులని అందురు.

వినాయకుని ముందు వేయు గుంజిళ్ళకు శంకుస్థాపన చేసినది మహావిష్ణువని ప్రతీతి. ఒక సమయమున ఆయన చక్రాయుధమును ఈ మేనల్లుడు నోటిలో వేసుకొనెనట. బిడ్డ చేతినుండి ఏవస్తువునూ లాగికొనుట కష్టము. గణపతిమూట సరేసరి. అతనిని ఏలాగైనా నవ్వించి దానిని లాగుకొనవలెనని మహావిష్ణువు నాలుగుచేతులతో తన రెండుచెవులను పట్టుకొని గుంజీలు తీసెనట. ఈ విచిత్రప్రవర్తనమునకు వినాయకుడు దొర్లిదొర్లి నవ్వెనట. చక్రము క్రిందపడినది. మహావిష్ణువు దీర్ఘనిశ్వాసము వదలి చక్రమును అందుకొని బయట పడెనట. ఇటులు ఒక ఐతిహ్యము.

లోకమున సమస్త కార్యములు విఘ్నరహితముగా జరుగవలెనన్న వినాయకుని అనుగ్రహబల ముండవలెను.

అందులకే త్యాగయ్య 'గిరిరాజసుతాతనయ' అని నుతించెను. మనముకూడా ఆయన అనుగ్రహపాత్రుల మగునట్లు నడచు కొనవలెను.

భ య మె ం దు కు ?

రామావతారసందర్భమున భగవానుడు తాను మనుష్యుడననియు, మనుష్యులకు కలుగు సుఖదుఃఖములకు తానును పాత్రమనియు, వానిని అనుభవించుచూ ఇతరులెవరయినను స్తోత్రముచేయుచో 'ఆత్మానం మానుషం మన్యే' యనియు చెప్పుచుండిరి. ఇదేవిధముగా శంకరభగవత్పాదులు పరమేశ్వరుని అవతారమూర్తులైయుండియు, మానవజన్మ మెత్తినందులకు మానవులరీతిగనే ఈశ్వరోపాసనచేయుచు, భక్తిప్రపత్తుల ఆవశ్యకతను ఇతరులకు ఉపదేశించిరి.

“ కరలగ్నమృగః కరీంద్రభంగో

ఘనశార్దూల విఖండనోస్త జంతుః ।

గిరిశో విశదాకృతిశ్చ చేతః

కుహరే పంచముఖోస్తి మే కుతో భీః॥ ”

అని శివానందలహరిలో శివునిగూర్చి చెప్పుచు 'పరమ శివుడు హృదయకుహరమున నుండగా భయమునకు తావేది?' యని ప్రశ్నించిరి.

ఈశ్వరుని కుడిచేతియందు జింకపిల్ల ఉన్నది. జింకస్వభావము అతిచంచలము. మనుష్యుని మనస్సుకూడా చంచలమే. 'చంచలం హి మనః కృష్ణ' యని అర్జునుడు కృష్ణునితో విన్న

వించుకొనెను. కాని శివునిచేతిలోని చంచలమగు హరిణము మాత్రము చేష్టదక్కి చాంచల్యరహితమై, ఈశ్వరుని కనుల సౌందర్యములో మగ్నమై ఆనందించును.

కరిచర్మమును పైనకప్పుకొన్న కారణమున ఈశ్వరునికి కృత్తివాసుడని పేరు. కృత్తియనగా కరిచర్మము. ఒకప్పుడొక పెద్ద ఏనుగు ఈశ్వరుని ఎదిరించగా, ఆయన ఊర్ధ్వతాండవము చేయుచు, దానిని కాలిచే నెగజిమ్మి, క్రిందబడగొట్టి, చర్మ మొలిచి వస్త్రముగా ధరించెనట. వేదములందు సయితము 'కృత్తిం వసానః' అని కలదు. మరొకచోట 'కృత్తివాసాః పినాకీ' అనియున్నది. సంస్కృత నిఘంటువులలోని ఈశ్వరుని పేళ్లలో ఈ పేరుగూడ కనబడును.

నిఘంటువునకు పర్యాయపదము కోశము. అనగా శబ్ద కూటముల కోశము. ఆదినుండి అంతమువరకు గల శబ్దసముదాయము ఇందు ఇమిడియుండుటచే దీనికి 'అకారాది' యనియు పేరు. కోశములన్నిటిలో అమరసింహుని అమరకోశమునకే ప్రశస్తి.

అమరసింహుడు జై నుడు. మహాబుద్ధిమంతుడు. అతనికి ఈడు ఎవరునులేరు. ఇతడు ఎన్నోపుస్తకములను వ్రాసెను. శ్రీ శంకరాచార్యులు దిగ్విజయముచేయు సమయమందు అమరసింహునికిని, ఆయనకును తర్కమొకటి జరిగెను. వేదబాహ్యములగు ఆచారములు జైనమతమునందు అనేకములున్నవి. వారికి దైవములేదు. బౌద్ధులకు అంతిమవస్తువు 'శూన్యము.' జైనులు 'ఏవస్తువయినా ఉంటే ఉండవచ్చును, ఉండకనూ పోవచ్చును. ఉండియూ లేకుండాఉండవచ్చును.' అని అనేకాభి

ప్రాయములు కలవారు. 'ఆత్మయే సర్వవ్యాపకమగు వస్తువు; పరిపూర్ణవస్తువు.' అని ఉపనిషత్తుల అభిప్రాయము. వీనిసంతయు పరిశీలింతమని ఆచార్యులు అమరసింహుని వాదమునకు పిలిచిరి. కాని వాదమున అమరసింహుడు ఆచార్యుల ప్రశ్నలకు సదుత్తరముల నొసగజాలడయ్యెను' జై నుడైనను అతడు 'సరస్వతీ' ఉపాసకుడు. అందుచే ఆమె కటాక్షించి 'నీవు నన్ను ఆవాహన చేసినచో శంకరాచార్యుల ప్రశ్నలకు నేనే బదులు చెప్పెదను' అని అనుగ్రహించినదట. అమరసింహుడు ఒక తెరగట్టి, కలశమున సరస్వతిని ఆవాహనచేసి, తెరముందు శంకరులను కూర్చొనుమని, తెరచాటున తాను కూర్చొని బదులు చెప్పెదనని ఆయనతో ఏర్పాటు చేసికొనెను. ఈకథ కొంతవరకు సాగినది. త్వరలోనే తానడుగు ప్రశ్నలకు బదులిచ్చినది అమరసింహుడు కాదనియు, వాద్దేవియే ప్రతివాదినిగా తయారయినదనియు శంకరులు గ్రహించిరి.

“ఇట్టి భ్రష్టునిపక్ష మవలంబించియూ నీవు నాకు బదులు చెప్పుచున్నావు; ఇతడు ఇతరులకు దేవుడు లేడని చెప్పవాడుకదా” యని ఆయన మనస్సులో తలచినంతనే ఇక నేను బదులు చెప్పనని సరస్వతి అంతర్థాన మాయెను.

వాదమున పరాజితుడయిన అమరసింహుడు ఆచార్యుల పాదములకు ప్రణమిల్లెను. ఓటమి హృదయమున గాటముగా నాటుకొన్నది. తాను వ్రాసిన పుస్తకము లన్నియు అగ్ని కాహుతి చేయగోరి ఒక్కొక్కటిగ అగ్నిలో పడవేయదొడగెను. ఆదిశంకరులకు యిది తెలియరాగా, వారు అతనిని మందలించి “ఏమతమునకు చెందినవాడ వయిననేమి? నీవు బుద్ధిమంతు

డవు. నీవు వ్రాసిన గ్రంథములు గొప్పవి. వీని నేల తగులబెట్టవలె?" నని నివారించిరి. కడపటకు మిగిలిన దొక్క అమరకోశమేనట. ఇదియొక కథ.

సంస్కృతమున రఘువంశము, నైషధము, మాఘము, కిరాతార్జునీయము, కుమారసంభవము అనునవి పంచకావ్యములు. తమిళమునగూడ చింతామణి, విలైయాపతి యనునవి జైనగ్రంథములు. వీని తరువాతనే చోళరాజు శివభక్తుడై అరువదిమూడు నాయనార్ల (శివభక్తులు) చరిత్రను తెలుపు పెరియపురాణమును (పెద్దపురాణము) వ్రాయ నియోగించెను. జైనగ్రంథములే తమిళమున తొలుదొలుత వ్రాయబడినవి.

అమరసింహుడు జైనమతస్థుడైనను వైదికమతగ్రంథములలోని పదములకు నరియగు అర్థమునే చెప్పెను. కాని బౌద్ధమత ప్రశంస వచ్చునరికి బుద్ధునికి చెందిన పదములన్నియు, జినుని కన్వయమగునట్లు వ్రాసెను. మనస్తాపములూ, జగడములూ దూరమందున్నవారితో నేర్పడవు. కస్సు బుస్సు లన్నియు దాపుననున్నవారితోనే. బౌద్ధ జైనములు అక్కచెల్లెండ్రు కనుక బౌద్ధమత విషయమున మాత్రము అమరసింహుని నిష్పక్షికత నిలువజాలక పోయెను. బుద్ధునికి తథాగతుడని పేరు. కాని అమరకోశమున తథాగత నామము జిననామములలో వ్రాయబడినది. ఇదియే కాదు, ప్రసిద్ధుడైన బుద్ధుని అంగ రక్షకుడు సుగతుడు. ఇతని పేరుగూడ జినపర్యాయముగా వ్రాయబడినది. ఇది పక్షపాతమే. కాని వైదికమత సంబంధము లగుపేర్లలో మాత్రము అమరసింహుడు పక్షపాతము కొంచె మైనను లేక ఈశ్వరుని పేళ్ళలో దేనినీ వదలక వ్రాసెను.

“శంభు రీశః పశుపతిః శివః శూలీ మహేశ్వరః
ఈశ్వరః శర్వ ఈశానః శంకర శ్చంద్రశేఖరః,
భూతేశః ఖండపరశు ర్గిరీశో గిరిశో మృడః
మృత్యుంజయః కృత్తివాసాః పినాకీ ప్రమథాధిపః॥”

అని వేదములందును, పురాణములందును గల పదము లన్నిటిని పేర్కొనెను. వేదములలోని కర్మకాండలో ఈశ్వరనామము బహుత్వముగా నున్నది. ‘కృత్తివాసః పినాకీ’ యని అమరమున గలపదములు వేదమునందునూ, ఆయుష్య హోమమునందునూ కలవు.

ఈశ్వరుడు ఏనుగు చర్మము నొలిచి పైనతాల్చుట తానొక పెద్దవస్తాదని చెప్పుకొనుటకా? కృష్ణుడుకూడ ఏనుగును, కొంగను చంపెనందురు. కృష్ణునివలెనే తనకుకూడా కొద్దియో గొప్పయో పేరు రావలె ననియా? కాదు. ఈ ఏనుగు భౌతికమైనది కాదు.

ఒక కాలమున ఋషులందరు ‘వేదోక్తములగు కర్తానుష్ఠానముల నాచరించిన జాలును. ఈశ్వరధ్యానము, ఈశ్వర భక్తి అనవసరము.’ అని మిగుల గర్వముతోను, అహంభావము తోను వుండిరి. ‘మనకు వేదములున్నవి. కర్తానుష్ఠానమున్నది. అదే ఫలము నిచ్చును. దీనికి మించిన ఈశ్వరుడు వేరెక్కడున్నాడు? అతని భక్తి, స్వరూపధ్యానము మనకెందుకు?’ అని అనుకొన్నారట

ఈవిషయము గూర్చియే మండన మిశ్రులకును, శంకరులకును పెద్దవాదము జరిగి మండనమిశ్రులు ఓడిపోయిరని

శంకర విజయమునందు చూచుచున్నాము. వట్టి కర్మలను మాత్రము చేయుచు, తత్త్వవిచారణ చేయనిచో ప్రయోజనము లేదు. ఉపనిషత్తుల ముఖ్య ప్రయోజనము తత్త్వ విచారణమే.

“త్రైగుణ్య విషయావేదా నిస్త్రైగుణ్యో భవార్జున”

అని గీతయందు భగవానులు చెప్పిరి. వేదములు త్రిగుణ విషయములు. ఈ త్రిగుణములును సాధనముగా తీసికొని వానిని దాటుటయే వాని ప్రయోజనము. వేదములందలి కర్మానుష్ఠానముల నాచరించుచు, త్రిగుణములలో చిక్కికొని యుండుటను చూపి, ‘అన్నిటినీ ఈశ్వరార్పణ చేసినచో గుణాతీతుడవగుదువు’ అని భగవానుడు గీతలలో చెప్పిరి. వట్టి కర్మానుష్ఠానము బుద్ధిమంతుని పనికాదు. కర్మానుష్ఠానమును మాత్రము నమ్ముకొన్నవారికి బుద్ధిలేదనియూ, వారిబుద్ధి హోమధూమమువలె మాయమగుననియూ వేదములే చెప్పుచున్నవి. అందుచేతనే ‘నిస్త్రైగుణ్యో భవార్జున’ యని నిస్త్రైగుణ్యముగూర్చి కృష్ణపరమాత్మ కడుశ్లోఘ్యముగ పలికిరి.

‘ఈవేదము లన్నియు ఎవరి చరణారవిందముల నన్వేషించి, గమ్యముచేరి, అచట నిలిచిపోవుచున్నవో, ఆ పాదాబ్జములే నీవు పోయి చేరదగిన తుడి’ అని కఠోపనిషత్తు.

‘కేవలము వైదిక కర్మలను చేయుచు ఈశ్వరుని తెలిసికొననివాడు, నిష్పలో కట్టియలువేసి పొగపెట్టినవాడు అగును. ఆత్మస్వరూపమును వాడు ఒక్కనాటికినీ తెలిసికొనలేడు’ అని శ్రుతిలో కర్మకాండయందే చెప్పబడినది.

‘ఆత్మస్వరూపమును తెలిసికొన్న తర్వాత అతనికి వేదములతో పనిలేదు. దేవతలతో పనిలేదు. బ్రాహ్మణులతో పనిలేదు.’ అని బృహదారణ్యకమున నాలుగవ అధ్యాయమున చెప్పబడినది.

కారణము - వారు అన్నిటికినీ మూలమైన వస్తువు ఏదియో ఆవస్తువువేరు, మనము వేరు అన్న భేదభావములేక దానితో కలసిపోయెదరు కనుక శంకర మండనమిశ్ర వాద పర్యవసానమును, కృష్ణభగవానులు గీతయందు ‘నిస్త్యైగుణ్యో భవార్జున’ యని చెప్పినదియు నిదియే. ఎవరికయిన విస్మరణ కల్గినచో - దారుకావన తాపసులకువలె - ఈశ్వరలీల యీ విషయమును మరల జ్ఞప్తికి తెచ్చును.

దారుకావన తాపసులు ‘వేదచోదితములగు కర్మానుష్ఠానములు చాలును; ఈశ్వరు డనవసరము’ అని అహంకారముతో నుండిరి. ఇది ఈశ్వరునికి తెలిసినతోడనే వారికి జ్ఞానము కల్గించవలెనని, బిచ్చగాని వేషము వేసి బయలుదేరెను. వేషము అధిక వశీకరణ పాటవము. భిక్షాపాత్రముతో ఈశ్వరుడు ఋష్యాశ్రమము జొచ్చెను. ఆ వేషమును చూచిన ఋషిపత్నులు ‘నేను, నాది’ యనునది మరచి స్వరూపానందమగ్నులై ఆయనవెంట బడిరి.

‘నాది’ యను చోటనే అందరికిని ప్రీతి. మన తల్లిదండ్రులయందు గల ప్రీతికి కారణము - ‘మన’ యనుటచేతనే. ఆ ప్రీతి ఇతరులయందు మృగ్యము. ఈ ‘నేను, నేను’ అను అభిమానము ప్రేమము. ఇది కట్టకడపట ఆత్మస్వరూపమునందు లయ

మగును. భగవానుడే అందరికిని ఆత్మస్వరూపుడు. కృష్ణభగవానుని వెంట దవిలిన గోపికలరీతిని, వశీకరణచక్రవర్తి భిక్షాటనమూర్తిని చూచినతోడనే అహంకార విరహితులయి, భర్తల శుశ్రూష, హోమద్రవ్యసంచయము అన్నిటిని మరచి ఋషిపత్నులు ఆయన వెంట వెళ్ళసాగిరి.

కర్మానుష్ఠాతలైన ఋషి చక్రవర్తులకు భిక్షాటనచక్రవర్తిపై కోపమువచ్చెను. “ఈ బిచ్చగాడెవడు? శూన్యము పెట్టువానివలె నున్నాడే? మన ఇల్లాండ్రను మోహపెట్టి వశమొనరించుకొని తన వెంట దీసికొనిపోవుచున్నాడే” అని యతనిని ఎదిరించిరి. వీరిశక్తి ఆయన ముందెంతటిది? రోషముతో అభిచార ప్రయోగము లనేకము చేసిరి. ఒక మత్తగజమును సృష్టించి ఆయనపై వదలిరి. వారి అహంభావస్వరూపమోయనదగు ఆ ఏనుగు ఆయనపై ఘీంకరించెను.

వెంటనే ఈశ్వరుడు ఊర్ధ్వతాండవముచేయుచు దానిని కందుకమువలె పైకి నెగజిమ్మి చిన్నాభిన్నము గావించి దాని చర్మమును పత్రమువలె కప్పుకొనెను. అటుపై ఋషులకు జ్ఞానోదయము కల్గి, భక్తులై సద్గతిని పొందిరని ఒకకథ.

“కరలగ్నమృగః కరీంద్రభంగో.

ఘనశార్దూల విఖండనోఽస్త జంతుః॥”

ఎప్పుడూ చకితనయనములతో మృగశాబకము ఈశ్వరుని నయనవిలాస నైపుణిని తదేకదృష్టితో చూచుచున్నది. పులి యనిన అందరికిని భయమే. కానీ ఈశ్వర సమక్షమున పులిభయమును జింక మరచిపోయెను.

సృష్టి స్థితి సంహారములకు అధికర్త ఈశ్వరుడు. సర్వ ప్రాణులకు ప్రాణముగా నుండునది ఆతడే. అతనియందే చరాచర ప్రపంచములన్నియు అణగును.

‘గిరిశో విశదాకృతిశ్చ చేతః
కుహరే పంచముఖోస్తి మే కుతో భీః’

ఈశ్వరునికి ఐదుముఖములు. నాలుగుముఖములందును నాలుగు వేదములు ఈశ్వరుని శ్వాసగానున్నవి. ఊర్ధ్వముఖముతో ఆయన ప్రణవము నుద్ఘాటించును.

ఏనుగుతోలు పచ్చడము. నడుములోపులితోలు, చేతిలో జింకపిల్ల. ఈ లక్షణము లెట్లున్నవనగా - గుహలోని యొక పెద్దసింహము, ఒకజింకను పట్టుకొని, గోశృతో పులిని చంపి, ఏనుగు కుంభస్థలమును వ్రయ్యలించి దాని చర్మము పై నవేసి కొన్నరీతి నున్నది. ఆకృత్తివసానుడు మనకు స్వాధీనుడగుచో భయమునకు తావేది ?

‘కుహరే పంచముఖోస్తి మే కుతో భీః?’

‘పంచముఖ’ అనేది ఈశ్వరునికినీ, సింహమునకునూ పేళ్ళు. వ్యాకరణశాస్త్రరీతిని పంచ యనగా విస్తారము అని అర్థము. విశాలమైన ముఖముకల్గి, దానికి తగిన దేహము లేకుండుటచే సింహమును పంచముఖుని అందురు. పైభాగము వెడల్పుగ క్రిందిభాగము చిన్నగ ఉండుటచే, సంధ్యావంద నాదులకు మనము ఉపయోగించెడిపాత్రకు పంచపాత్రమనిపేరు. ‘కుహరే పంచముఖోస్తి మే కుతో భీః?’ అనుటలో గుహలో సింహమున్నప్పుడు భయమేమిటని ఒక అర్థము. హృదయ

కుహరమున, దహరాకాశమున ఈశ్వరుడుండగా నాకేమి భయము? అని మరియొక అర్థము. 'కుతోభీః' యని శంకరులు శివానందలహరిలో స్తోత్ర మొనరించిరి. ఆదిశంకరులే ఈశ్వరావతారము. మన భయములను పోగొట్టుటకే వారి అవతరణ. ఉపదేశార్థము తాను భీతినందినట్లు కల్పించిరి.

శంకరుల దయాస్రవంతిలోని తరంగమే ఈ శివానందలహరి. మన కష్టములు, దుఃఖములు, భీతినిపోగొట్టునది స్వామి. అట్టి స్వామిని హృదయస్థునిగ జేసి ధ్యానించిన, భయనివృత్తియు, మృత్యునివృత్తియు కలుగును.

అప్పుడు ఆచార్యులతోపాటు మనమున్నూ 'కుతోభీః' అని గుండెపై చేయివేసి అనగలము.

ఉపనిషత్తులలోని ఉమాదేవి.

ఉపనిషత్తులను వేదశిఖరములని అంటారు. వానిలో—

ఈశ కేన కథ ప్రశ్న ముండ మాండ్మాక్య తిత్తిరి,
ఐతరేయం చ ఛాందోగ్యం బృహదారణ్యకం దశ॥

అనే దశోపనిషత్తులు ముఖ్యములు. 'ఈశావాస్యమిదం సర్వం' అని ప్రారంభించేదానివల్ల ఒకదానికి ఈశావాస్యోపనిషత్తు అన్న పేరు కల్గింది. రెండవది కేనోపనిషత్తు. కొన్ని ఉపనిషత్తులు కథామూలకంగా తత్వబోధ చేస్తుంది. ఈక్రిందికథ కేనోపనిషత్తులోనిది.

ఒకప్పుడు దేవ దాసవులకు ఒక యుద్ధం జరిగింది. ఆ యుద్ధంలో దాసవు లోడిపోయి దేవతలు గెలిచారు. వారి సంతోషం ఇంత అంత అని చెప్ప తరముకాక పోయింది. జయించాముకదా ఇంకేం ఒక విజయోత్సవము చేసుకొందాం అని అనుకొన్నారు. ఆ విజయానికి కారణం అంతా తమశక్తి సామర్థ్యాలే అని అనుకొన్నారు. అహంభావం వారిలో అందరికినీ పెరిగింది. నేను ఇంతవాడిని నేను అంతవాడిని అని స్వోత్కర్షకు పూనుకొన్నారు. వీళ్ళ అహంభావాన్ని పరమాత్మ కనిపెట్టినాడు. వీళ్ళకున్న ఈప్రగల్భత పోతేకానీ వీళ్ళకు క్షేమం లేదనుకొన్నాడు. బుద్ధి చెప్పాలనుకొన్నాడు.

దేవతలకు అల్లంతదూరంలో భూమ్యాకాశపర్యంతం ఒక దుర్నిరీక్షమైన ప్రకాశము ఆవరించినది. దానిని చూచిన దేవతలకు ఆశ్చర్యంవేసినది. 'ఇదేమిటో అర్థంకావటంలేదే? సర్వజ్ఞులమైన మనబుద్ధులకుకూడా ఇదేదో అతీతంగా ఉన్నదే?' అని వాళ్ళు అనుకొన్నారు. పోయి దానిని పరిశీలించిరమ్మని అగ్నికి ఆజ్ఞ నిచ్చారు. అగ్ని ఆ ప్రకాశమున్నచోటికి అడుగులు వేసికొంటూ నడచినాడు. ఆజ్యోతి భూమ్యాకాశాల మధ్య కట్టిన ఒక పెద్ద వంతెనవలె అఖండంగా మహోన్నతంగా ఉండినది. దానికి ప్రాణమున్నట్టుకూడా గోచరించింది. 'నీవు ఎవ'రని అడుగుదామని అగ్ని అనుకొంటూ ఉండగానే ఆప్రకాశమే, ఆ యక్షస్వరూపమే అగ్నిని 'నీవెవరవు' అని ప్రశ్నించినది.

'నేనా? నేను అగ్నిని. జాతవేదుడిని.'

'నీకేమి శక్తులున్నాయి?'

‘నేను దాహకుడిని. ఏవస్తువునైనా ఇట్టే కాల్చిపార వేయగలను.’

‘ఏదీ నీశక్తిని కాస్తచూద్దాం. ఈగడ్డిపోచను కొంచెం కాల్చిచూడు, కాలుతుందేమో?’

అగ్ని ఇంతేనా అని అనుకొన్నాడు. గడ్డిపోచను సమీపించినాడు. అది కాలలేదు. ఇదేం విచిత్రంగా ఉన్నదే? తన ఉష్ణాన్ని అంతటినీ కేంద్రీకరించినాడు. ఉహూ. ఆ గడ్డి పోచ యథాప్రకారంగా చెక్కుచెదరక ఉన్నది. అగ్ని అవమానంతో వెనుదిరిగినాడు.

అగ్నికథను ఆశ్చర్యంగా విన్నారు దేవతలు. ‘అగ్నికి చేతకాలేదు. పోనీ, నీవైనా వెళ్ళి దానితంతు ఏమిటో కనుక్కొని రారాదూ?’ అని వాయుదేవుణ్ణి ప్రోత్సహించినారు. ప్రభంజనుడు సరే అన్నాడు.

అగ్నిది దాహకశక్తి. వాయువుది విచలీకృతంచేసేశక్తి. అగ్ని, యక్షముల కేవిధంగా మాటలు జరిగినవో అదేవిధంగా వాయు, యక్షములకున్నా సంభాషణ సాగింది. వాయువు తాను దేనినైనా ఎగురగొట్టగల నన్నాడు; తనపేరు మాతరిశ్వుడన్నాడు. కాని పరీక్షలో అగ్నివలెనే ఓడిపోయినాడు.

సప్తజిహ్వూడూ, సమీరుడూ సాధించలేనికార్యం సహస్రాక్షుడు కాకపోతే మరెవరు సాధించగలరు?

ఇంద్రుడు యోచించసాగినాడు. జయం కల్గిందికదా అని ఆనందంగా ఉంటే, ఈ ప్రకాశపు గొడవ ఒకటి వచ్చి పడినదే? ఈ ప్రకాశానికి ఎంతశక్తి ఉంటే, దాహకుణ్ణి ప్రభం

జనుడినీ సులభంగా శృంగభంగంచేసి వెనకకు మళ్ళగొట్టగల్గుతుంది? యోచించేకొద్దీ, విచారించేకొద్దీ అహంభావము కొంత కొంత పోయి దేవుని గుర్తు దేవతాప్రభువుకు కల్గ సాగింది.

ఇంద్రుడు మెల్లమెల్లగా నడుస్తూ ఆ కాంతిపుంజాన్ని సమీపించగానే, ఆప్రకాశమూ మెలమెల్లగా అంతరించి, ఆచోట ఆ ప్రకాశానికి బదులు పరమ కరుణాస్వరూపిణి ఐన ఒక స్త్రీ స్వరూపం పొడగట్టింది. స్వర్ణాభరణభూషిత, హిమ గిరి సుత - ఉమ ఆకాశమధ్యంలో గోచరించింది.

ఆ జ్ఞానస్వరూపిణికి, స్వర్ణాధిపతి నమస్కరించినాడు. 'ఇంతవరకూ ఇక్కడనే ఉండి, దేవతలను చిక్కుపెట్టుతుండిన, ఆప్రకాశమేమిటో తెలియకున్నది. దాని తాత్పర్యమేమి తల్లీ!' అని ప్రశ్నించినాడు.

'నీవు చూచినది బ్రహ్మస్వరూపము. ఈ ప్రపంచానికీ, సమస్త దేవాసురులకూ, అన్నిటికీ కారణం ఆయనే. ఈ లోకంలో నానారూపాలతో నయనాలకు గోచరించేదీ ఆయనే' అని అంబ అమరేంద్రునకు బోధించింది.

మనం ఒక్కొక్కప్పుడు బుద్ధిచెప్పుటకోసం ఒకనిని అవమానింపవలసి వస్తుంది. దాని ఉద్దేశం మనస్సునకు నొప్పి కలుగజేయటం కాదు. అహంభావాన్ని తొలగించడం. అహంభావం పోయినక్షణమే అనుగ్రహమున్నూ చేయాలి ఇంద్రునకెప్పుడు అహంభావంపోయినదో, ఆక్షణమే అంబిక ఆతనిని అనుగ్రహించినది. తక్కినవారు చూచినప్పటికీ బ్రహ్మస్వరూపము

వారికి అవగతంకాలేదు. వారికి వారివారి అహంభావమే అడ్డు వచ్చింది. ఇంద్రు డొక్కడు మొదట కొంత అహంభావ పడినా, దానిని అణచుకొన్నందువల్ల భగవంతుని గుర్తుతెచ్చు కొన్నందువల్ల బ్రహ్మస్వరూపాన్ని తెలుసుకోవడమే కాకుండా అంబికా దర్శనభాగ్యమూ, అజ్ఞానస్వరూపిణినుండి ఉపదేశ భాగ్యమున్ను పొందగల్గినాడు. అందుకే ఆతనిని ఇంద్రుడన్నారు.

జ్ఞానస్వరూపమే ఉమ. సర్వజ్ఞుడైన ఈశ్వరుని సహ చారిణి ఆమె. అగ్ని - దాని దాహకశక్తి, సుమమూ - దాని సౌరభ్యమూ, అమృతమూ - దానిమాధుర్యమూ ఎట్లు ఒక దానిని వదలి మరొకటి ఉండదో, అట్లే జ్ఞానప్రసూనాంబిక, ఉమ ఆసర్వజ్ఞుడి అర్ధాంగిగా అవినాభావంగా ఉన్నది. ఆచార్యులవారు భాష్యము వ్రాస్తూ 'నిత్యమేవ సర్వజ్ఞే నేశ్వరేణ సహవర్తతే' అని సెలవిచ్చినారు.

అగ్నికి ప్రకాశ గుణమున్నది. ఉష్ణగుణమూ ఉన్నది. ఉష్ణం ఎక్కువైతే ప్రకాశాన్ని అనుభవించలేము. ఉష్ణరహిత ప్రకాశాన్నే అనుభవించగలము. మిణుగురుపురుగులది ఉష్ణ రహిత ప్రకాశము. వానిలో ప్రకాశాంశము ఎక్కువ. ఉష్ణాం శము తక్కువ.

అంబికా స్వరూపము ఆత్మంత శీతలమును, ఆత్మంత ప్రకాశమును ఐనది. మేఘావృతమైన ఆకాశంలో మెరసే మెరపుతీగనలె ఉన్నది ఆమె ఆకృతి. నెవ్వరి ధాన్యమునకు మొనలు నూత్నములు. అంబిక 'నీవార శూకవత్సవీ'. మూలాధారంనుండి సహస్రారంవరకు ఆమె సన్నగా నూత్నాతి నూత్నంగా తామరతూడులోని తంతువువలె వ్యాపించి

యున్నదని మంత్రశాస్త్రము చెప్పుతున్నది. దేవతల అహం భావాన్ని పోగొట్టడానికి పరమాత్మ జ్యోతిర్మయంగా భూసభో పర్యంతం నిలచినపుడు ఆయనలో అంతర్లీనయై నిలచినదీ ఆమెయే.

వేదశీర్షమగు కేనోపనిషత్తును ఆధారంగా ఉంచుకొని సౌందర్యలహరిలో ఆదిశంకరులు ఈవిధంగా వ్రాసినారు.

శృతీనాం మూర్ధానో దధతి తవయా శేఖరతయా
మమాప్యేతౌ మాతః శిరసి దయయా దేహి చరణే,
యయోః పాద్యం పాదః పశుపతి జటాజూటతటినీ
యయోర్లాఙ్ఘై లక్ష్మీ రరుణహరి చూడామణి రుచిః.

మనవారికి వేదములు ప్రధానం. ఒక కొండకు వేదగిరి, వేదాచలమనీ పేరు. దానినే తిరుక్కళికుండమని ఇప్పుడు అంటున్నారు. వేదారణ్యమని ఒకక్షేత్ర మున్నది. అరవ భాషలో 'వత్తు' అంటే వేదము. తిరువత్తూరు అనే పదంలో వేదప్రసక్తి యున్నది. కొన్ని క్షేత్రములలోని అర్చామూర్తులకు ఋగ్వేదేశ్వరుడు, సామవేదేశ్వరుడు అన్న పేళ్లుకూడ ఉన్నవి. వేదములు క్షేత్రరూపంగాను, మహాలింగ స్వరూపంగానూ ఉన్నవనుట కివి నిదర్శనము. కేనోపనిషత్తు పరమాత్మయే అనుగ్రహము చేయుకాలమున ఉమగ ఆవిర్భవించెనని తెలుపుతున్నది.

పరబ్రహ్మనుగూర్చి ఆరంభించునపుడు 'ఓం' అని ఆరంభించుట వాడుక. అకార ఉకార మకారములుచేరి ఓంకారమగుచున్నది. అనుగ్రహ కాలములో ఉమాదేవిగా, ఉకార

మకార అకారములుగ మారివచ్చునని చెప్పుదురు. 'ఉమాం ఓం ఇత్యుమేతి' యని ఆమె ప్రణవస్వరూణీయు నైయున్నది. పతంజలి తమ యోగసూత్రములరదు మూలపరస్వరూపము నకు ఓంకారమే పేరు అని సెలవిచ్చిరి. వేదాంతమునందునూ ఈసత్యమే చెప్పబడినది.

శ్రుతీనాం మూర్ధానో దధతి తవ యో శేఖరతయా,
మ మాప్యేతౌ మాతః శిరసి దయయా దేహి చరణే॥

'శ్రుతీనాం మూర్ధానః' అనగా వేదశీర్షములు. శృతీ నాం మూర్ధానః' అన్న పదాలను చూచినవెంటనే, ఆచార్యులు కేనోపనిషత్తును మనస్సునందుంచుకొనియే ఈశ్లోకాన్ని వ్రాసిరని సులభంగా తట్టుతుంది. 'వేదశీర్ష ములై న ఉపనిషత్తులే నీచరణములను శిరోభూషములుగా గ్రహిస్తున్నవి. అట్టి నీ పావనపదపంకజములను నామూర్ధమందు నిలిపి నన్ను పవిత్రుణ్ణి చేయి.' వేరొకచోట 'స్నవయ కృపయా మా మపి శివే' అని ఆచార్యులు అన్నారు. ఇచట 'మ మాప్యేతౌ మాతః' అన్నారు. ఇవన్నీ మనబోటివారిని ఉద్దేశించి, ప్రార్థనా విధానాన్ని బోధించడానికే ఆచార్యులు వ్రాసినారని గ్రహించాలి మనం.

'దేవతల అహంభావాన్ని పోగొట్టినావు. అట్లే నాదురి తములనన్నిటిని తొలగద్రోచి, నా అరిషడ్వర్గాలను హతమార్చి అజ్ఞానాన్ని ఆమూలంగా నశింపజేసి, చిత్తశుద్ధిని నీచరణ స్పర్శతో అనుగ్రహించేయి. శివుని జటాజూటంలో పుట్టిన గంగ నీకు పాద్యమాతున్నది. మహావిష్ణువుయొక్క కాస్తుభం నీ పాదముల లాక్షాలక్ష్మితో మరింత అరుణత్వ మొందుతున్నది.

అట్టి మహాత్కృష్టములైన నీ పాదాలను, నీవు దయతలచిన తలదాల్చేదానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను' అని ఆచార్యులు సౌందర్య లహరిలో అమ్మవారితో మొరలిడుతున్నారు.

ఈరోజు శుక్రవారం. దేవీ ప్రధానమయిన దినం. కేనోపనిషత్తులో వర్ణింపబడిన జ్ఞానస్వరూపిణి ఉమాదేవిని ధ్యానించి, అందరము జన్మసఫలము చేసికొందుముగాక.

ర త్న త్ర య ము.

‘సాధారణే స్మరజయే నిటలాక్షిసాధ్యే
భాగీ శివో భజతు వామ యశః సమగ్రమ్ ,
వామాంఘ్రిమాత్రకలితే జనని త్వదీయే
కా వా ప్రసక్తి రిహ కాలజయే పురారేః॥’

అర్ధనారీశ్వరతత్త్వమున పార్వతీ పరమేశ్వరులకు ఏకశరీరము. అర్ధశరీరము అంబిక, మిగులు సాబాలు శివుడు. వీరికి సమస్తజీవరాసులు సంతానప్రాయము. అరవభాషలో ఈశ్వరునికి ‘తాయుమానవర్’ అనియు, ‘అమ్మైయప్పన్’ అనియు రెండుపేర్లున్నవి. అమ్మ, అబ్బ రెండును వారే యగుటచే ‘అమ్మైయప్పన్’ అని వాడుక. ఈశ్వరుడు జీవరాసులకు జనకుడేకాదు, జననియు. అద్దాన వారిని ‘తాయుమానవర్’ అనియు అందురు. (తాయుమే తల్లియు, అనవర్ అయినట్టి వారు.) ఏకవస్తువగు అర్ధనారీశ్వరతత్త్వమున జననీ జనకుల తాదాత్మ్యము చూడనగును.

అర్ధనారీశ్వరులెటులో శంకరనారాయణుల మూర్తియు అట్టిదే. దక్షిణమున తిరునల్వేలిజిల్లాలో శంకర్ నయినార్ కోయిల్ అను ఊరిలో ఒకేమూర్తిలో శంకర నారాయణ స్వరూపముగా భగవానుడుండుట నేటికిని మనము చూడ వచ్చును. ఇటులే మైసూరునకును, మహారాష్ట్రదేశమునకును మధ్య 'హరిహర' మనెడు క్షేత్రమున హరియు, హరుడును ఏకస్వరూపమునం దిమిడి యున్నారు.

శంకరనారాయణ స్వరూపమును, అర్ధనారీశ్వర స్వరూపమును రెండునూ ఒకటేయని చెప్పటకు శాస్త్రములో ఆధారములు కలవు. మహావిష్ణువు ఈశ్వరునిలో నొకభాగము; ఈశ్వరుడును మహావిష్ణువులో నొకభాగమని చెప్పటకు పురాణముల మూర్తులు, క్షేత్రములు ఆధారములు.

తమిళదేశమున వెలసిన మహాభక్తులు, పూర్వము విష్ణుక్షేత్రములు దర్శించు సందర్భమున, ప్రతిక్షేత్రమునను మంగళాచరణ స్తుతులను వ్రాసియున్నారు. శివభక్తులును ఇదే విధముగా స్తోత్ర మొనరించిరి. అట్లు యీ భక్తులుచేసిన స్తోత్రములుదివ్యప్రబంధములందును (ఇవి వైష్ణవములు), తేవారములందును (ఇవి శైవములు) చూడనగును. తిరుమంగై యాళ్వారు పెరుమాళ్లనుగూర్చి పాడునపుడు -

పిరై దంగు చడయావై వలత్తైవెత్తు
పిరమనై త్తన్ ఉన్దియలే తోట్రువిత్తు.

— పెరియతిరు మొళి 3-49.

అని నుతించిరి. పెరుమాళ్లు తన కుడిభాగమున చంద్రశేఖరుడగు శివుని ధరించెను. 'ఉన్ది' యనగా 'నాభి' యని అర్థము.

నాభీకమలమున నుండియే చతుర్ముఖబ్రహ్మ ఆవిర్భవించినది. దక్షిణపార్శ్వమున శివుడున్నరూపమే శంకరనారాయణుడు.

అదేవిధముగా, తేవారమునందును

‘కుడమాడియై ఇడతై కొండు’

అని కలదు. కుడమాడి అనుపేరు విష్ణువునకును, కృష్ణపరమాత్మకును చెందినది. కడవలను మోసి, గోపికలతో సయ్యాటలాడిరట. (కుడంకడవలు = బిందెలు, ఆడిఆడినవారు) అట్టి ‘కుడమాడి’ని యెడమభాగమునందు కలవాడు ఈశ్వరుడు.

ఆళ్వారు-విష్ణువు కుడిభాగమున శివుడున్నటులను, శివభక్తుడు-శివునికి ఎడమభాగమున విష్ణువున్నట్టును వర్ణించిరి. వీరి వ్రాతలనుబట్టి శివ విష్ణువు లొకేస్వరూపమనియు, హరియును, హరుడును, శంకరుడును, నారాయణుడును ఏకశరీరముతో నున్నారనియు తెలియుచున్నది.

ఈశ్వరుని వామభాగమున నారాయణుడున్నాడనిన, ఆచోటుననేకదా అంబికకూడ ఉండుట. అందుచే నారాయణునకును ఈశ్వరికిని అభేదమని తెలియును. నారాయణుడును సాక్షాదంబికయే. పరమేశ్వరీ స్తోత్రములందు కొన్నియెడల పద్మనాభ సహోదరీ, కృష్ణ సహోదరీ యని చెప్పుట కలదు. అటులే విష్ణువును అంబికకు సోదరుడని వ్యవహరింతురు.

“మందిరక్కోడి యుడుత్తి మణమాలై

అందరిసుట్ట కణా క్కండేన్ తోళినాన్.”

అని ఆండాళ్ పాశురము. మహావిష్ణువునే ప్రియపడి ఆయననే కళ్యాణము చేసుకొందునని పట్టుబట్టిన ‘ఆండాళ్’ కు

(ఆముక్తమాల్యద) అలంకారము చేయునపుడు వదినెగారగు అంబికవచ్చి 'మణమాలై' - వివాహమాల్యమును అలంకరించినదట. 'అందరి' యసగా అంబిక.

తిరుమళి సైయాళ్వార్ 'మాదాయమాలవనై మాదవనై' యని వ్రాసిరి. మహావిష్ణువు స్త్రీరూపము దాల్చెనని దాని అర్థము. క్షీరసముద్ర మధనసందర్భమున అమృతము సక్తై సుకులకును, అసురులకును వివాదము వాటిల్లగా విష్ణువు మోహినీ అవతారమెత్తిరని యొకకథ.

మరొకపుడు భస్మాసురుడు శివునిగూర్చి ఘోరతప మొనర్చగా ఈశ్వరుడు ప్రత్యక్షమై వసుమడుగుకొమ్మనెను. అతడు ఎవరిశిరస్సునందైననుసరే చేయియుంచిన వారు భస్మ మగునట్లు వరమును కోరుకొనెనట. ఆ వరప్రభావమును పరిశీలించుటకై అతడు ఈశ్వరునే ఉపకరణముగాగొని 'ఏదీ నీ తల చూపుము, వరప్రభావమును చూచెదము' అని అడిగెనట. వరప్రదాతనెత్తికే కొరవిగాదలచిన భక్తుని భావోన్నత్యము నకు భవుడు భయమంది పారిపోవదొడగెను. అపుడు మహావిష్ణువు 'ఇదేమి చిత్రము' ఈశ్వరునిగతియే యిట్లున్నదే, యని జాలిపడి కటాక్షమాత్రమున మోహపెట్టబాలు కామినీవేషమునుదాల్చి భస్మాసురునికడకు వెల్లెను. అతడును కామవశుడై తన్నంగీకరింపుమని వేడెను. 'అది సరే నీవువెల్లి స్నానము, ఆచమనము అన్నియు చేసిరమ్ము' అని చెప్పగా, అతడువెల్లి ఆచమనము చేయుచు పద్మనాభ, దామోదర యని తలను చేతితో స్పృశించుసరికి భగ్గుమని మండి భస్మ మాయెను, 'మాదాయమాలవనై' యనుటకు మహావిష్ణువు స్త్రీరూప

ధారణ చేసిననుటయే ఆధారము. ఆయనయే అంబికయును. ఒకే వస్తువు విష్ణువుగను, ఈశ్వరుడుగను, అంబికగను ఆవిర్భవించి యున్నది. ఈ రూపములతో లోకానుగ్రహ కారణముగా వివిధ అవసరములలో వెలసిరని ఈ గాథలు తెలుపుచున్నవి. రత్నత్రయమని పెద్దలు చెప్పుదురు. మనము పూజించు ఈ మూడురత్నములు వేదమధ్యమున నున్నవి. అంబిక, విష్ణువు, ఈశ్వరుడు అను ఈ మూడు రత్నములును మనకు పూజనీయములు.

కాంచీపురమున ప్రత్యేకముగా కామాక్షి కొక ఆలయము, పెరుమాళ్లకు వరదరాజపెరుమాళ్లకోవిల, ఈశ్వరునికి ఏకామ్రనాథ దేవాలయమును ఉన్నవి.

వాస్తవమున వీరు వేరుకాదనియు, ఒకటేయనియు, అర్థనారీశ్వర, శంకరనారాయణతత్త్వము ఏర్పడినది. కావేరీ పాకమని యొక గ్రామము. కంచినుండి వేలూరు వెళ్లుమార్గమున ఇరువదిమైళ్ల దూరమున నున్నది. అచ్చటికి రెండుమైళ్ల దూరమున పాలార్ నది ప్రవహించును. ఆ నదీతీరమున 'తిరుప్పార్ కడల్' అనునదొక క్షేత్రము. అందొక పెరుమాళ్లగుడి. ఈ దేవాలయముగూర్చి ఒక ఇతిహాసము పురాతనకాలము నుండి వచ్చుచున్నది.

ఆ ఊరిలో మొదట విష్ణ్వాలయ మనునది లేదు. శివుని గుడిమాత్ర ముండెడిది. శ్రీవైష్ణవులొకరు బహుక్షేత్రాటనము చేసి ఆ యూరికివచ్చిరి. అన్నియూళ్లలోను శివ విష్ణు దేవాలయములుండును. ఆయన ఏ యూరికి వెళ్లినను విష్ణు దర్శనములేనిది భుజించి ఎరుగరు. ఎన్నిరోజులు వరుసగా విష్ణు

దర్శనభాగ్యము లేకున్న, అన్నిరోజులూ ఆయన ఉపవాసమే. ఆయన 'తిరుప్పార్కడలు' గ్రామమునకువచ్చి, విష్ణ్వాలయము కొరకు వెదకసాగెను. కానీ చూచిన గుళ్లన్నియు శివునివే. ఇందు విష్ణువుండునేమో యని యా గుడిలోదూరెను. చూచు సరికి ఈశ్వరుడు. వెంటనే బయటికి పరుగిడెను. ఆరోజు దర్శనము లేదనుకొని ఆకలిచే, దర్శనాభావముచే తల్లడిల్లుచుండెను. భక్తితోడి బాధ భరించలేకస్థితి. దానినిచూచి మహా విష్ణువు ఒక వృద్ధబ్రాహ్మణవేషమునవచ్చి "స్వామీ! విష్ణు దర్శనము చేయవచ్చెదరా" యని యడిగెనట.

'ఈ ఊరిలో విష్ణుదేవాలయ మెక్కడిదయ్యా' అని ఆయన కోపముతో బదులిడెను.

'ఆ కనబడునది పెరుమాళ్ళకోవెలకదా!' ఆ వృద్ధుడు చూపినగుడికే తాను వెళ్లి హతాశుడై తిరిగివచ్చినది!

'ఎందులకయ్యా అసత్యములాడెదవు? అది ఈశ్వరుని గుడి.'

'కాదు, అసత్యము చెప్పనది మీరు. నేను కాదు. అది పెరుమాళ్ళ గుడియే. కావలయునేని వచ్చిచూడవచ్చును.' అని ఆయన చెప్పటయు, ఈయన కాదనుటయు ఇట్లు కొంత తతంగము జరిగెను. మాధ్యస్థ్యమునకు వచ్చిన గ్రామస్థులు 'మనము అందరము కలిసి వెళ్లిచూత'మని అనిరి.

అక్కడికి వెళ్లిచూడగా ఆలయమేమో శివాలయమే మూర్తి శివలింగమువలెనే యున్నది. క్రింద బ్రహ్మపీఠము. కాని దానిమీద మాత్రము పెరుమాళ్లు. దానిని చూడగానే

రామేశ్వరంలో కొత్తగా నిర్మించబడ్డ శంకర మంటపం వద్ద
జగద్గురు శ్రీ శంకరాచార్య స్వామివారు

‘మనము ఏమరిపోతిమే, మహావిష్ణువుకదా ఇక్కడ ఉండునది.’ అని విష్ణుభక్తుడు మనమున నలరి స్తోత్రమొనర్చెనట. ఆయన త్కేత్రాటనము వదలి ఆయూరనే కాపురముండి పెరుమాళ్ళ సేవచేసెనట.

ఈనాటికినీ ఆత్మేత్రమున బ్రహ్మపీఠముపై లింగముండు చోట పెరుమాళ్ళ విగ్రహముండును. శివవిష్ణువుల ఏకత్వమున కీ త్కేత్రమొక దృష్టాంతము. శంకరనయనార్ కోయలయం దును ఒకేశరీరమున శంకరనారాయణులున్నారట.

ఇప్పుడు నేను చెప్పిన ఇతిహాసములు రత్నత్రయమును గూర్చియు, వస్త్రేకత్వమునుగూర్చియే చాటును. అర్థనారీశ్వర తత్త్వము శివపార్వతుల కభేదమును తెల్పును. శంకరనారాయణ స్వరూపము శివవిష్ణువుల కభేదమును తెలుపును. అభేద మయిన వస్తువు భేదము కల్గినదానివలె రెండు మూడు రూప ములదాల్చి మనకు అనుగ్రహము చేయుచున్నదని శాస్త్రముల వలనను త్కేత్రమునందలి మూర్తులవలనను తెలిసికొనవచ్చును. రత్నత్రయ పరీక్షయను గ్రంథమున రత్నములగూర్చి చెప్పు నపుడు “ఒకేస్వరూపము ద్వివిధముగ త్రివిధముగ ప్రకాశించు ననియు, ఏ ఏ కార్యము ఏ ఏ కార్యమునకు ఏ ఏ విధముగ భాసిల్లవలెనో ఆయావిధముగా భాసిల్లుననియు, నానారూపము లతో భిన్నస్థితులున్నట్టు తోచినను, అభిన్నమగు వస్తువు ఇది” యని చెప్పబడినది. మూర్తిత్రయమందును ఇదేతత్త్వము ప్రకాశించుచున్నది. దీనిని మనము తెలిసికొని, ఆపరమాత్మ స్వరూపానుగ్రహమును పొందెదము గాక.

వేదము - ధర్మము.

వేదములం దనేకవిషయములు కలవు. అగ్ని హోత్రము, సోమయాగము, ఇష్టము పలువిధములగు కర్మలు, హోమములు — వీనికి వలసిన మంత్రములు ఇట్టివి ఎన్నియో. పెద్దయాగమునకు సత్రము అనిపేరు. ఒకడు యాగమునకు సంకల్పింపగా, దానిని వేదవిదులగు బ్రాహ్మణులువచ్చి నడిపింతురు. యాగకర్త ఋగ్వేదము, యజుర్వేదము, సామవేదము తెలిసినవారిని రావించుకొని, సామవేదులు గానముచేయగా, ఋగ్వేదులు హోమము చేయగా, యజుర్వేదులు మంత్రముల జపించగా యాగమును నడిపించును. తనద్రవ్యమును వెచ్చించియో లేక ఇతరులకడ యాచించియో దానిని జరిపించును. అందుచే ఆయాగమువలనగలుగు పుణ్యమూ, ఫలమూ అతనికొక్కనికే. అచటికివచ్చి యాగముచేయించిన బ్రాహ్మణులను ఋత్విక్కులని అందురు. వారికి ఆయాగము చేయించినందులకు యజమానుడు దక్షిణలిచ్చును.

సోమయాగములందు ఋత్విక్కులకు శాస్త్రనిర్దేశముచొప్పున పశువులను, స్వర్ణమును, వేరేవస్తువు లేవియైనను యజమానుడు సమ్మానముగా నిచ్చును. వేదములం దనేకవిధములగు సోమయాగములు చెప్పబడినవి. మరియొకవిధమగు

మూగమునకు ' సత్రము ' అనిపేరు. సత్రమనిన చాలమంది సాపాటు చేసెడిచోటు అనియే యనుకొందురు. సత్రములు మూయబడుటచే ఇంక కొద్దిరోజులలో అదియును తెలియక పోవును. వేదములందు సోమయాగములవలెనే సత్రయాగము కూడా పెక్కువిధములుగాఉన్నవి. ఇది అందరూ చాలకాలము కలిసి, ఉమ్మడిగా చేయునది. ఈ సత్రయాగములో వేదగానము చేసి హోమమున ఆహుతులొనర్చినట్టి ఋత్విక్కులందరికి యాగఫలమువచ్చును. వారికి పుణ్యము, శ్రేయస్సు, చిత్త శుద్ధి, ఉత్తమలోకప్రాప్తి కలుగునని చెప్పబడియున్నది.

“ సత్రే సర్వే యజమానాః ” — సత్రయాగమున అందరూ యజమానులే. అందరికిని ఫలముకలదు. అందుచేతనే అందరు కలిసి సొంతయింటి కామందులవలె భోజనముచేయు స్థలమునకు సత్రమనిపేరు వచ్చినది. సత్రములో సాపడువారెల్లరు యజమానులే.

యజ్ఞయాగము లేకాక వేరు ఉపాసనామార్గము లెన్నో వేదములందు చెప్పబడినవి. వివిధములగు ధ్యానములు పేర్కొనబడినవి. ఈ శరీరమునుండి ఆత్మ ఎట్లులేచిపోవునదీ, కడపట శరీరము ఏమియగునదీ, మరల మనుష్యశరీరమున ఆత్మఎట్లుప్రవేశించునదీ — ఈ విషయములన్నీ వేదములయందు కాననగును.

మరియు శరీరారోగ్యమునకు వలసిన వైద్యచికిత్సలు, శత్రుహింసలనుండి తప్పించుకొనుటకు కావలసిన శాంతులు — ఇట్లు పలువిషయములు వేదములందు చూడగలము. దీనినంతా మనము చూచినచో యొకసం దేహము కల్గును.

వేదముయొక్క ఉద్దేశ్యమేమి? ఎందులకొరకు వేద మేర్పడినది? కొన్ని ఉపనిషత్తులలో చెప్పినరీతిని అన్ని వేదము లును ఒకవస్తువును చూపించుచున్నవని తెలియు చున్నది. ఆ వస్తువేమి? ఒంకారార్థముగా నుండు నొక పరమవస్తువునే అన్ని వేదములూ సూచించుచున్నవని ఉపనిషద్వాక్యము. వేద ములు వేర్వేరువిషయములను గూర్చియు, వేర్వేరు దేవతలను గూర్చియు చెప్పుచున్నవే — యని మనకు సందేహము వచ్చు చున్నది.

జడ్డ సదాశివయ్యరు అను ఒకరుండిరి. మైసూరురాజ్య ముందుండిన పరిమళివయ్యరు వీరికి సోదరులు. వేదములనగా భౌతిక శాస్త్రమే. వేదము జియాలజీని గూర్చి (భూగర్భ శాస్త్రము) చెప్పుచున్నదని వారు వ్రాసిరి.

ఇంకను పలువురు పలువిధములుగా చెప్పుచున్నారు. ఆకాలమున మనదేశమున నున్నవారికి సూర్యుని, చంద్రుని చూచిన ఆశ్చర్యముగా నుండినది. అది అధికముగా విజ్ఞానము కలిగిన కాలముగాదు. అందుచేత వారికి దగినట్టు, వారివారి నైసర్గిక దృశ్యములను చూచి ఏవో వర్ణించినారు. దానిని పాటగావాడు శక్తి అందరికిలేదు. కొందరికి మాత్రమే యుండి నది. వీరు పాడినపాటలే మంత్రములని అనుకొని, వేదములుగా హిందవులు కంఠవారము చేయుచు వచ్చుచున్నారని పాశ్చాత్యులు అభిప్రాయపడుచున్నారు.

వీరినంతయు చూచిన, వేదములన్నియు ఒకవస్తువును (వేదేవులని) చెప్పుచున్నదని ఉపనిషత్తులు చెప్పినను, వేర్వేరు

విషయములను గూర్చియే వేదములు చెప్పుచున్నవి కానీ, ఒక్కవస్తువునుగూర్చి చెప్పుచున్నట్లు మనకు తోచటములేదు.

రామాయణముగూర్చి యొక శ్లోకము కలదు.

‘వేదవేద్యే పరే పుంసి జాతే దశరథాత్మజే,

వేదః ప్రాచేతసా దాసీత్ సాక్షా ద్రామాయణాత్మనా॥’

వేదవేద్యే-వేదముచేత తెలిసికొన దగినవాడు ఎవడు ? పరే పుంసి - పరమపురుషుడు శ్రీమన్నారాయణుడు. వేదవేద్యుడగు నారాయణుడు రాముడుగ లోకములో నవతరించెను. నారాయణుడు దశరథాత్మజుడైన వెంటనే వేదములు వాల్మీకి శిశువుగ, రామాయణముగ అవతరింపినవి.

వేదములం దనేక విషయములగూర్చి ప్రస్తావన ఉన్నను అది తీరా చెప్పనది ఒక్కవస్తువును గూర్చియే. అయిన అనేక విషయములగూర్చి ప్రస్తావన యెందులకు? అనేక వస్తువుల మూలముననే మనము ఒక్కవస్తువునుగూర్చి తెలుసుకొనగలము. యోగము, ధ్యానము, తపస్సు, యజ్ఞము, కర్మానుష్ఠానము ఇవి అన్నియు తుదగ వస్తువును చూపునో ఆ వస్తువే వేదముల సత్యతత్వముగా నున్నది. ఆ సత్యమైన వస్తువుతప్ప తక్కిన వన్నియు మారిపోవునటువంటి వస్తువులు. కథలుగా పోయెడి వస్తువులు. అటుపిమ్మట ఆ కథలుకూడ మరచిపోబడును. వేదోక్తమగు ఆ సత్యవస్తు దర్శనమునకు, దాని మననము కొరకు చిత్తమునకు పలునియమము లేర్పడవలెను. యోగములు చేయుట, తపస్సుచేయుట, ధర్మముల

చేయుట, గోపురములు కట్టుట, నూతులను త్రవ్వట - ఇవి అన్నియు చిత్తశుద్ధి, చిత్తవృత్తి నిరోధము చేయుట కొరకే. ఏకర్మలైనను పరమాత్ముని పొందుటకై చేయవలసిన కర్మలే.

ప్రపంచమున ఎంతచిన్న దుఃఖము వచ్చినను మనము వ్యసనపడెదము, కష్టపడెదము. ఎట్టిదుఃఖమువచ్చినను, అవమానమువచ్చినను చలించని చిత్తవృత్తి ఏర్పడవలెనన్న కొన్ని సాధనములను చేయవలెను. దేహమును పెంచుటకొరకు మనము 'దండాలు' తీయుదుము, బస్కీలు చేయుదుము. ఇవి యన్నియు మిగుల నియమముతో చేసిననేగాని దేహము పెరుగదు. అట్లు ఆత్మాభివృద్ధికి కొన్ని కట్టుబాట్లు కొన్ని ప్రయత్నములు అవసరము. వాని నెల్ల వేదము చెప్పును. వేదరీత్యా కర్మానుష్ఠానము చేసినచో ప్రయోజన మేమి? ఏదుఃఖమును మనదగ్గరికే రాదు. దానినే యోగమని గీత చెప్పును.

తం విద్యా ద్దుఃఖ సంయోగ వియోగం యోగసంజ్ఞితమ్,
స నిశ్చయేన యోక్తవ్యో యోగో నిర్విణ్ణచేతసా॥

సంయోగ మనగా చేరిక. వియోగ మనగా విడిపోవుట. 'దుఃఖ సమూహమును తొలగించునదియే యోగము అని తెలిసికో' యని కృష్ణుడు అర్జునునికి ఉపదేశము చేసెను. అట్లు 'చేరునటువంటి' యోగము వియోగము చేయుచున్నది. ఎట్టి దుఃఖము వచ్చినను పోగొట్టును. దుఃఖము రాకుండగనే చేయుట యనునది కానివని, మితిలేని దుఃఖము కలుగుచునే యుండును. ఏదుఃఖము వచ్చినను ఆదుఃఖమును మనలను

అంటనీయక వియోగము చేసివైచును. గచ్చకాయకు విభూతి అంటుపడనట్లు తామరాకుపైని నీటిబిందువులవలె మనకు వచ్చు దుఃఖములు మనలను అంటక పోవును. దానికే యోగమని పేరు. యోగమునకు గుర్తు ఏమి?

‘యం లబ్ధ్యా చా పరం లాభం మన్యతే నాధికం తతః’

ఏ ఒక్కదానిని పొందిన వేరుపొందేదియు అధికమని తలచడో అది ఒక్కటియే పొందదగిన వస్తువు. దానిని పొందుటకు చిత్తశుద్ధి కావలెను. ఏ కాగ్రచిత్తము కావలెను. చిత్తము యొక్క స్వభావము సదాచలించుట. ఒక్కనిమిషమైన వ్యవధి లేక అది తిరుగుచునే యుండును. ఇట్లు అలయుటచే దానికి చిత్తమాలిన్యము అమితముగా అంటుపడును. ‘వద్దు వద్దు’ అని చెప్పుచున్న ను దానిదారి దానిది. అది పరుగిడుచునే యుండును. అలయకుండా కోపించకుండా ఉండము అని తలచినను చిత్తము యొక్క తిరుగుడుచే మనకు మాలిన్యము వచ్చి చేరుచున్నది.

ఆశ, కోపము, మోహము - ఇవి అన్నియు చిత్తమాలిన్యములు. ‘చిత్తమల మఱువిత్తు శ్శివమాక్కి’ యని తిరు వాచకము చెప్పుచున్నది. ‘చిత్తమలము పోయిన శివుడు కాగలడు’. అంతవరకు జీవుడు. చిత్తమాలిన్యములొలగినంతనే జీవుడు శివుడగును. ఈ చిత్తశుద్ధి కొరకే గుళ్లుకట్టుట, యాగములుచేయుట, ఇవి ఈశ్వరసంబంధమైన కార్యములు. బావులు త్రవ్వుట, గోపురములు కట్టుట మొదలగు కార్యములకు ‘పూర్తము’ అని పేరు. యాగములు చేయుటకు ‘ఇష్టము’ అని పేరు. రెండిటినీ కలిపి ఇష్టాపూర్తములని యుడుదురు.

వేదాధ్యయనపక్షాలు ఇష్టులనుచేసి చిత్తశుద్ధి పొందవలెను. అందరు పూర్తములనుచేసి చిత్తశుద్ధి పొందవచ్చును.

ఇష్టాపూర్తములు శరీరమును శుద్ధమొనర్చును. కాని ఇవి లక్ష్యములు కావు. చిత్తమాలిన్యమును పోగొట్టుకొనుటకు సాధనమాత్రములు. చిత్తవృత్తిని చాంచల్యమును నిరోధించి ఏకాగ్రచిత్తముతో తెలిసికొనదగిన సత్యమైన ఒకవస్తువును తెలిసికొనుటకు చేయు సాధనములు. ఆ వస్తుదర్శన మయిన తోడనే వేరుకావలెనని తోచదు. తోచినచో అతడు ఇంకను స్వామిని చూడలేదనియే అర్థము. 'యం లబ్ధ్యా చా పరం లాభం మన్యతే నాధికం తతః' మనము పొందదగిన వస్తువు పొందితిమాయని పరిశీలించుకొనుట కిదిగుర్తు. మరియొక గుర్తు ఏమనగా :

‘యస్మిన్ స్థితో న దుఃఖేన గురుణా పి విచాల్యతే’

గురుతమమయిన దుఃఖము వచ్చినను, కదలక మెదలక, విచలిత మొందక యుంటిమా మనము సత్యవస్తు దర్శన మొనర్చితిమని అర్థము. మనకు అనేక దుఃఖములు వచ్చును. ఊరి కంతయు అది మహాదుఃఖముగా తోచును. కాని మనకు అది అట్లు తోచదు. గచ్చకాయవలె, తామరాకుపయి నీరి బొట్టువలె దుఃఖము కొంచెంకూడా అంటక సదా ఆనందముగా, వేరొకటి కావలయునని కొంచెముకూడా తోచక, కూర్చున్నచో దానికే యోగమని పేరు. ‘తం విద్వ్యా ద్దుఃఖ సంయోగ వియోగం యోగసంజ్ఞితం’. దుఃఖమును అంటని యక దుఃఖసంయోగమును వియోగమొనర్చునది యోగము.

క్రమాచారము, నియత జీవనము చేతనే మనము మన శ్చంచలతను వదలించుకొని, ఏకాగ్రతను పొంది, ధ్యానమును పెంపొందింప వీలగును. ఈ శరీరమును పంజరమునుండి ఆత్మ వదలిపోవుటకుముందే సద్విద్యచేత యోగస్థితిని ఒక్కొక్కరు పొందవలెనని కాళిదాసు రఘువంశమున జెప్పెను. వేదవస్తువు రాఘవుడే. ఆ ఒక్కవస్తువును పొందుటకే ఇన్ని శాస్త్రములు, యజ్ఞములు, తపస్సు, ధ్యానము. ఆవస్తుదర్శనము ఉత్తవృత్తి రాహిత్యమున గాని కలుగదు. ఈవృత్తి రాహిత్యము మెట్టు మెట్టుగా అలవడవలెను.

ఏవస్తువు తెలిసికొనిన మరొకటి కావలయుననితో చదో, అది ఎట్టిదుఃఖము నయినను పోగొట్టగల సామర్థ్యము కలది. అది ఎవరిపై నైనా కోపము కలుగనీయదు. మీదుమిక్కిలి కరుణ కల్గించును. మనకు ఏది వచ్చినను రానీ, ఇంకొక ప్రాణికి మనవలన కష్టము, దుఃఖము కలుగకూడదు అన్న కరుణ పుట్టును. ఈశ్వరుడు లోకసంహార మొనర్చుటకూడ యొక పరమకారుణ్యమనియే చెప్పవచ్చును. ఈ పరమకరుణ ఎంత దుఃఖము వచ్చినను, మనకు అది అంటనీయని - దుఃఖ సంయోగ వియోగస్థితి - అది కొంచెము కొంచెముగా రావల యును. దీనికొరకయియే శైశవమునుండి వేదాధ్యయనము చేయునది. అన్నివిద్యలు, శాస్త్రములు చదువునది.

‘శైశవేభ్యస్త విద్యానాం’ బిడ్డలుగానున్నప్పుడే మంచి ఆచార్యునివద్ద మంచి చదువును నేర్చి సన్మార్గమును ప్రవేశించు జ్ఞానమును పొందుట ముఖ్యవిధి.

‘యావనే విషయైషిణామ్’ యావన ప్రాయమున వంశము మంత్రో అంతరించకుండునట్లు తాము ప్రియపడిన ఒక స్త్రీని పెండ్లిచేసుకొని మంచి వంశమును వృద్ధిచేయవలెను. అనేక జీవములు తమతమ పాపములను కడిగివేసికొనుటకై వానికి శరీరము నిచ్చుటకు - వాని సహాయార్థము కళ్యాణము చేసికొనవలెను.

కొంచెము వయసయిన తోడనే యోగస్థితిని పొందుటకు చిత్తనిరోధము, దుఃఖరాహిత్యముకై యాగములు, హోమములు, యజ్ఞములు చేయుదురు. ఇష్టాపూర్తముల చేయుదురు. ఆశ, కోపము, కామము కలుగకుండ చిత్తమును పరిశుద్ధ మొనర్చుకొందురు. ‘వార్థకే మునివృత్తీనాం’ వార్థక్య కాలమున మునులు, తాపసులను చేరి ఉపదేశమును పొంది తపస్సు చేయవలెను. తెలిసికొనదగిన వస్తువు, వేదవేద్యమగు వస్తువునకై సాధనలను కొనసాగించవలెను.

‘యోగేనాంతే తనుత్యజామ్’ కడపట శరీరమును యోగముతో వదలవలెను. గీతయందు యోగమన్న వియోగమే యని చెప్పబడినది; దుఃఖములేక సదా ఆనందముగా నుండుటయే. దేహమును ఏడుస్తూ వదలిన, మరల ఏడ్చెడి దేహమే వచ్చును. అందుచే దేహత్యాగసమయమున ఆనందముగా నుండవలయును. ఎట్టి దుఃఖసమయమునను మసశ్చల నము లేక ఆనందముగా ధర్మమునే అనుసరించెడి వ్యక్తి యొక డున్నాడని అతడే రాముడు. రామశబ్దమునకే ఆనందముగా నుండువాడని అర్థము. అందుచేతనే వేదవేద్యే = వేదములందు తెలిసికొనబడు పరమపురుషుడు - జాతే దశరథాత్మజే = దశ

రథుని పుత్రుడుగా, దాశరథిగా ఆవిర్భవించెను. వేదమునకు శరీరిగ నుండువాడు దశరథాత్మజు డాయెను. వేదములు వాల్మీకి శిశువుగా, రామాయణముగా నవతరించెను.

అట్టి రామాయణ మేమి చెప్పుచున్నది ? ‘వేదములు ధర్మమును గూర్చి చెప్పును. అట్టి ధర్మస్వరూపుడే రాముడు’ అని రామునితల్లి కౌసల్యాదేవి రాముడు అడవికి పోవునపుడు చెప్పిన వాక్యమునుండి రాముడు ధర్మస్వరూపి యని గోచరించును.

పౌరుగు ఊరికిపోవు బిడ్డకు తల్లి తినుబండారముల కట్టి ఇచ్చుట వాడుక. రామునికి కౌసల్య ఇచ్చిన భక్షణములేవి ? ఆమె ఇచ్చిన ఆశీర్వాదమే.

‘యం పాలయసి ధర్మం త్వం ధృత్యా చ నియమేన చ,
స వై రాఘవ శార్దూల ధర్మ స్త్వా మభిరక్షతు॥’

‘రాఘవా ! నీవు ఏధర్మమును ధైర్యముతో, నియమముతో ఆచరింతునో, ఆ ధర్మమే నిన్ను రక్షించుగాక.

ధృతియనగా ధైర్యము. ఒకడు పరిహాసము చేయునని లెక్కచేయక - ఎవరేమిచెప్పినను ధైర్యముతో నుండుటే ధృతి. ఎవరేమి చెప్పినను సరేయని కొందరు కొన్ని రోజులుమాత్రము ధైర్యముతోనుందురు. అటుతర్వాత వానిని వదలివేయుదురు. ఒక కట్టుబాటో, నియమమో యుండదు. అది ప్రయోజనము లేదు.

రాఘవుడు ధర్మమును నియమముతో, కట్టుబాటుతో ఒక్కనాడు, ఒక్కపూట అయినా వదలక రక్షించుకొనుచూ

వచ్చెను. మనశ్చలనము లేక చేయుచూ వచ్చెను. ఎవరు పరిహాసమొనర్చినను, అడ్డుపెట్టినను - మనధర్మము వీరికొరకై వదలరాదు, అని ఆ ధర్మస్వరూపి ధర్మక్షణ కావించెను. అందుచేతనే అడవికి పోవునపుడు తల్లి కొమారునికి ధర్మముగా నుండుమని బోధించక - ఏ ధర్మమును నీవు ధైర్యముతో, నియమముతో పాలించుచూ వచ్చెదవో అధర్మమే నిన్ను కాపాడునని, సకలఆపదలను నివృత్తిచేయు ఆశీర్వాదమును చేయుచున్నది.

ఒకకుక్క మనలను దొంగలనుండి కాపాడవలయునన్న, దానిని మనము చక్కగా గమనించవలెను. మనము దేనిని పరిపాలన చేయుదుమో, అది మనలను పరిపాలన చేయును. 'నీవు ధర్మమును పరిపాలించుచు వచ్చెదవు. అదియే నిన్ను పరిపాలించుగాక...' అని ఇతరులు రాఘవునికి చెప్పట అటుంచి, సొంతతల్లి తనబిడ్డ అడవికిపోవుచున్నాడే యని దుఃఖించక ఇట్లు చెప్పుచున్నది. కూడబుట్టిన సహోదరుడే 'అన్నా! ధర్మము ధర్మము అని ధర్మమునకు కట్టుబడియుండుటచేతనే నీకు ఇంత శ్రమ, ఇంతకష్టము. దానిని వదలితివా నీకు ఈబాధ తప్పను' - అని చాలసాదులు చెప్పియున్నాడు. ఎవరు పరిహాసముచేసినను 'రాఘవా! ఏ ధర్మమును నీవు ధైర్యముతో, నియమముతో వదలక అనుష్ఠించుచున్నావో, ఆ ధర్మమే నిన్ను కాపాడును.' అని తల్లి ఆశీర్వాదించుచున్నది.

'ధర్మము తలగాచును' యని యరవమున ఒక సామెత. రాఘవుని ధర్మమే అడవిలో అతనితలను రక్షించినది. రావణునికి పదితలలున్నప్పటికిని అతడుచేసిన అధర్మము ఒకతలనైనను

రక్షింప లేకపోయెను. పదితలలలో ఒకతల అయినా దక్కకుండా ఎగిరిపోయెను.

‘వేదోఘ్నలో ధర్మమూలం’ వేదమే ధర్మమును జెప్పచున్నది. వేదములయందు వర్ణితుడగు పరమపురుషుడు దశరథుని తనయుడుగ నవతరించెను. అని యింతకుక్రితము ఉదాహరించిన శ్లోకము చెప్పుచున్నది. కౌసల్యాదేవి వచనమునుండి ధర్మస్వరూపియే రాముడు అని మనకు తెలియుచున్నది. మరొకచోట ‘రామో విగ్రహవాన్ ధర్మః’ అని యున్నది. ధర్మము అనునది మనోభావము. అది యొక రూపును దాల్చిన ఎల్లుండునో అదియే రాముడు. కొంచెముకూడా తప్పుడు త్రోవకుపోక ఆపత్ కాలమునకూడా ధైర్యముతో, నియమముతో కూడిన స్వరూపమునకే ధర్మమనిపేరు. ఆ ధర్మస్వరూపమే రామావతారము. వేదములనుండి తెలియదగిన వస్తువు సకలజనులకు దర్శనీయమగు వస్తువుగ నవతరించెను. అప్పుడే వేదము సహితము రామాయణమాయెను.

వేదగరిమను చెప్పలేము. ఏది చాలగొప్పదో వానిశ్లెల్ల వేదములని చెప్పట వాడుక. ఆళ్వారు ప్రబంధములుకూడ వేదమే. ఒక రచయిత ‘వేదములను తిమిళముచేసిన శరగోపుడు తన్ను చెప్పికొనెను. దీనిని చులకనగా చూడకుము. వేదములనే తమిళ ప్రబంధములుగా పాడియున్నారు.’ అని చెప్పటలో వేదము గొప్పది అని తెలియుచున్నది. భారతమును పంచమ వేదమని యందురు. వేద మనంతము అనంతమైనవస్తువు ఒక పరమవస్తువే. ఆ వస్తుజ్ఞానమున్న వాడు ధర్మమును ఎన్ని కష్టములు వచ్చిననుసరే, చింతా చలనమూ లేక రక్షించును.

సమర్థరామదాసు శిష్యుడు శివాజీ పరమధార్మికుడనియు, యుద్ధమునజిక్కిన విరోధియువతులను సహితము కడుజాగరూకతతో వారివారి నెలపులకు పనుపువాడనియు, ఆ విరోధులే అభినందన లొసగియున్నారు. సాక్షాత్ రామచంద్రమూర్తినే లక్ష్యముగా పెట్టుకొన్న రామమంత్రజప పరాయణులకు శామము, మోహము, చిత్తమాలిన్యము ఏదియును కలుగదు. ధర్మపథమును వదలి వారు చనరు.

రామకీర్తన చేసెడి చోటులలో ఆంజనేయుడుండునట్లు చెప్పట వాడుక. రాముని, ఆంజనేయుని తలచిన చాలును. వీరిరువురును లేక రామాయణమే లేదు. రామాయణమే వేదము. వేదోపదేశములు జ్ఞానమార్గమునకు చేరినవి. వేదాత్మకమగు రామాయణము ధర్మమార్గమునకు చేరినది.

వేదవేద్యే పరే పుంసి జాతే దశరథాత్మజే,

వేదః ప్రాచేతసా దాసీత్ సాక్షాద్రామాయణాత్మనా॥

వేదవేద్యుడగు పరమపురుషుడు దశరథాత్మజుడుగ అవతరించి నందున రామాయణరూపమును దాల్చిన వేదముల యొక్క సారము రామనామమందు అణగియున్నది. ఆ రామనామము చిత్తమాలిన్యమును పోగొట్టి, వేరొకదానిపై ఆశ కలుగనీయక, సదా ఆనందముగా నుండునట్లు చేయును.

వేదాంతము

వేదాంతమను మాట మనము తరచు వినునది. పరిహాసమునకు కూడా ఒక్కొక్కప్పుడు 'ఏమి మహావేదాంతము మాట్లాడుచున్నావే?' అని అందుము. తన్నుగూర్చి గీతయందు కృష్ణపరమాత్మ 'వేదాంతకృద్ వేదవి దేవ చా హమ్' అని చెప్పుకొనెను.

అంత యనిన తుది. వేదాంతమనిన వేదమునకు తుది. అంతములో చెప్పినదే తీర్మానము. పశ్చిమలో కూడా ఒక ప్రసంగపుసారాంశము నెరుగగోరువారు ఆద్యంతములను చదివితృప్తిపడుదురు. అదే విధముగా వేదముయొక్క ఆద్యంతముల మనము చూడనగును. ప్రారంభమున విషయవిస్తీర్ణతయున్నను వస్తువుయొక్క ప్రధానగుణము ఎందో ఒకందు సూచింపబడియుండును. కడపటికి వచ్చుసరికి అది తేట తెల్లమగును. ఆరంభమును ఉపక్రమమనియు, తుదిని ఉపసంహారమనియు అందురు. మధ్యలో ఎన్నో విషయనిరూపణలు, ఆధారములు ఉన్నను ఉపక్రమ ఉపసంహారములను జూచి మనము ఇదమిత్థము అని చెప్పగలము.

ప్రభుత్వముకూడా ఎన్నో చట్టములు చేయును ఆ చట్టములోని అభిప్రాయములపై ఏదేని సంశయములు, సందేహ

ములు కలుగు నెడ ఆచట్టమునకే యొక వ్యాఖ్యానముగ మరొక చట్టమును - 'లా ఆఫ్ ఇంటర్ ప్రెటేషన్' చేయుదురు.

వేదము అనునది మనకందరికి ఉమ్మడి చట్టము. ఇది అనాదినుండి వచ్చుచున్నది. అవధులు లేనిది. ఆద్యంతములు లేని నిత్యమైన చట్టము (ఎటర్నల్ లా). దీనికి దేశకాలాదులు లేవు. స్వామియును అంతియే. ఆద్యంతరహితుడు. దేశకాలముల కతీతుడు. ఆయన ఎట్లు నిరవధికుడో ఆయన చట్టమును నిరవధికము. వేదవాక్యములకు దేశకాలముల మార్పులు లేవు. అందుచేతనే ఎవరయినా వదలక, ఊరక వాదించిన 'నీవు చెప్పినదే వేదవాక్యమా?' (విస్సన్న చెప్పినదే వేదమా?) యని మనము అడుగుదుము.

వేదము అనాది. వేదమునకు ముందున్నది స్వామి. అందుచేతనే అదియును, వేదమునకు మూలమగు విష్ణువును అనాది. మూలమని అనుట అన్నిటికిని మూలము ఆయనయే అని అనుట. ఆయనయే 'మొదటి ఆసామి'. ఆయనయే చట్టమునకుకూడా మూలము.

“యో వేదాదౌ స్వరః ప్రోక్తో వేదాంతే చ ప్రతిష్ఠితః”

ఆ పరమవస్తువే శ్రుతియొక్క ఆద్యంతములందు ప్రతిష్ఠితముగా నున్నది. ఆచార్యులను దర్శించి పూర్ణకుంభమును సమర్పించునపుడు ఈ మంత్రమునే ఉచ్చరింతురు.

వేదవాక్యము అభిప్రాయముల నెట్లు తెలిసికొనుట? వేదార్థములను తెలిసికొనుటకు కొన్ని విధులు కలవు. దానిని మీమాంసాశాస్త్రము చెప్పను. వేదమను చట్టమునకు

‘లా ఆఫ్ ఇంటర్ ప్రీటేషన్’ మీమాంస. దానిలో వేదార్థములు తెలిసికొనుటకు ఉపక్రమము, ఉపసంహారము, అభ్యాసము, అపూర్వత, ఫలము, అర్థవాదము, ఉపపత్తి యనునవి ఏర్పడుప బడి యున్నవి

వేదము యొక్క ఆద్యంతములు ఒకే విషయమును గూర్చి చెప్పును. ఆరంభ మొకటి, ఉపసంహారము మరొకటిగా నున్న దీని తీర్మానమేమియని మనకు సందేహము రావచ్చును. మధ్యలో ఎన్నో విషయములు వచ్చినను, ఆద్యంతము లేవి చెప్పినో, అదియే దాని తీర్మానము అని మనము సందేహము లేక చెప్పవచ్చును. ఇవియే ఉపక్రమ ఉపసంహారములు.

ఒక ఉపన్యాసములోగానీ, ఒక వ్యాసమందుగానీ ఏవిషయము మరల మరల ప్రస్తావన చేయబడునో, అదియే ఆ ఉపన్యాసపు తీర్మానమని మనము దృఢముగా చెప్పవచ్చును. ఒక విషయమును మరల మరల చెప్పటయే అభ్యాసము. దేని నైన మనసము చేయవలెననిన, మనము దానినే మరల మరల చదువుదుము. ఒక విషయమును తీర్మానము చేయుటకు ఉపయోగ పడునది అభ్యాసము. మరల మరల చెప్పబడునదే దాని తుట్టుతుది తీర్మానము. (సిద్ధాంతము)

మరియొకటి అపూర్వత. ఒక ప్రసంగమును మొదటి రోజు విందుము. మరుసటిరోజువిందుము. మరలగూడవిందుము. ముందురోజు చెప్పిన విషయమే ఈరోజుకూడా ప్రస్తావింపబడ వచ్చును. కాని, ఇదివరకు చెప్పని విషయమేదైనా నేడు చెప్పినచో, అదియే నేటిమాటలకు తీర్మానము. ఈరోజు దేనిని గూర్చి అధికముగా చెప్పబడినదో అదియే తీర్మానము. మిగిలిన

వన్నియు ఉండగా, ఇదియే అపూర్వత - క్రొత్తగా చెప్పబడు విషయము.

పుస్తకమునందు పలువిషయములను చెప్పి, ఇట్లు చేసినచో ఇట్టిఫలము కల్గును అని చెప్పినయెడల దానిని ఫలమని అందురు. అదియే ఆపుస్తకమునకు తీర్మానము.

ఏవేవో సమాచారములు చెప్పి, మధ్యలో ఒకటిచెప్పి ఒకదానిని స్తోత్రము చేసినయెడల, స్తుతింపబడిన ఆ విషయమే ప్రధానము. దానిని చెప్పటకే ఈ కథలన్నియు. ఇట్లు కథను ఆధారముగ చేసుకొని యొకదానిని స్తోత్రముచేయుట అర్థవాదము అని అందురు. ఒకదానిని చెప్పి దానికి కారణనిరూపణము, ఔచిత్య మొదలగునవి చెప్పినచో ఆవిషయమే ఆవ్యాసమునకు ప్రధానాంశము దీనికి ఉపపత్తియని పేరు.

“ఉపక్రమోపసంహారో అభ్యాసో పూర్వతా ఫలం.

అర్థవాదోపపత్తి చ లింగం తాత్పర్య నిర్ణయే.”

అను ఈ ఆరువిధములగు లింగములచే తాత్పర్య నిర్ణయ మొనర్పవచ్చును అని మీమాంస చెప్పుచున్నది. దీనికి తాత్పర్యలింగమని పేరు. ఈ ఆరులింగములు - గుర్తులు - వున్న, ఇది ఈవిషయమునుగూర్చి తెలుపుచున్నదని తీర్మానము చేయగలము. ఒకటి యున్నను చాలును. ఆరునూ ఉండిన సందేహమున కాస్పదమేలేదు.

ఈ చట్టముచొప్పున వేదమును పరిశీలించిన వేదము యొక్క ఆరంభమే వేదమునకు అంతమందును ఉన్నది. వేదారంభమున ఏ స్వరమున్నదో అదియే అంతమునను కలదు.

సంస్కృతమున 'ఇదం' అనగా ఇది అని అర్థము. 'అదః' అనగా అది. అది అని యనుటకు 'తత్' అను పదమింకొకటి కలదు. ఇది అనుటకు 'ఏతత్' అను మరొక పదము కలదు.

'ఇదమస్తు సన్నికృష్టం' ఇదం అను సర్వనామము దగ్గరగానుండు వస్తువును, వేరుగాఉండు వస్తువును, ఎదురుగా నుండు వస్తువును చెప్పును.

'సమీపతరవ ర్తి చైతదో రూపమ్' — మనకు ఎదురుగా కంటిముందుండు వస్తువును చెప్పినది 'ఇదం'. దానికంటే మిగుల దగ్గరగానుండు వస్తువును చెప్పినది 'ఏతత్'.

'తదితి పరోక్షే విజానీయాత్' — 'తత్' అనగా మనకు తెలియక మరుగుననుండు వస్తువును చెప్పును.

'అతిదూరే విజానీయాః' చాలదూరము దున్నదే, అదియే స్వామి. అదియే తత్త్వమని వేదాంతము సయితము చెప్పుచున్నది. చాలదూరమున నుండునదియ తత్. దానిని తర్జని చూపును. దూరాతిదూరముననున్న స్వామివలన మన కేమి ప్రయోజనము? అనిన, చాలాదూరమందున్నతడే చాల సన్నిహితముగను ఉన్నాడు. 'దూరాద్దూరే అంతికే చ' యని వేదము చెప్పును.

ఈ సందర్భమున ఒక కథ జ్ఞాపకమునకు వచ్చుచున్నది. ఒక ఊరిలో అవివాహితయగు ఒకయువతి యుండెడిది. ఆ పిల్ల అందరిలో శ్రేష్ఠుడగు వరునినే పెండ్లిచేసుకొందునని వట్టుబట్టి, తల్లిదండ్రులు నిర్ణయించిన వరుని ఒప్పుకొనలేదు. తల్లిదండ్రులకు ఏమియు పాలుపోక నీ యిష్టమే కానిమ్మనిరి. పురుషు

లలో కెల్ల రాజు శ్రేష్ఠుడు. చేసుకొన్నచో రాజునే పెళ్లిచేసుకొనవలెనని నిశ్చయించి, ఆ ఊరి రాజువెంటిపడి అతడు ఎచటికి పోయినా అచటికి పోయెడిదట ఒకరోజు పల్లకీలో ఊరేగుచుండిన రాజునకెదురుగా ఒకసన్యాసివచ్చెను. రాజు పల్లకిని దిగి సన్యాసికి నమస్కరించెను. ఆ అమ్మాయి 'రాజు శ్రేష్ఠుడని అనుకొంటిని. ఈ సన్యాసి రాజకంటె గొప్పవాడు కాబోలు. లేకున్న, రాజితనికేల నమస్కరిముచేయును?' అని రాజును వదలి సన్యాసివెంట బడెను. సన్యాసి ఇల్లుపోవుచుండగా, ఊరి వెలుపల ఒకచెట్టుక్రింద వినాయకునివిగ్రహమునుచూచి, దానిముందు ఆయన గుంజిళ్ళు తీసెను. దీనినిచూచిన అమ్మాయి సన్యాసినివదలి వినాయకునిముందు ఆసీన ఆయెను. ఆ సమయమున త్రోవలోపోయెడి శునక మొకటి ఆ వినాయకునిపై మూత్రించెను. వినాయకుడే గొప్పవాడనుకొన్నపిల్లకు, ఇప్పుడు శునకము శ్రేష్ఠతరముగా దోచెను. అందుచే వినాయకునివదలి కుక్కవెంటబడి పోసాగెను. కుక్కనుచూచిన యొక పిల్లవాడు దానిపై రాళ్లురువ్వగా అదిమొలుగుచు పరుగెత్తిపోయెను త్రోవలోబోయెడి యొకయువకుడు - కుక్కను అనవసరముగా నెందులకు బాధించెదవని - పిల్లవానినిపట్టుకొని వీపుపై నాలుగు వడ్డించెను. అమ్మాయి శ్రేష్ఠవరాన్వేషణకూడ పూర్తి ఆయెను. అందరికీనీ మించినవాడు ఆ పిల్లవానిపై చేయిచేసుకొన్నవాడే యని ఆ పిల్ల తీర్మానించెను. కడపటికి ఆ అమ్మాయి మెచ్చినవాడు, మొట్టమొదట తలదండ్రులు నిర్ణయించిన వరుడే. ఎక్కడో అతదూరమున న్యాయున్నాడని వెదకుచున్నావే? ఊరంతా చుట్టినను నీ వెట్లు ఆయనను చూడగలవు? ఆయన

నీ సమీపముననే యున్నాడు. “ దూరాద్దూరే అంతికే చ ” దూరముకంటె అతిదూరముననున్నాడనియు, సమీపముకంటె అతिसమీపమున ఉన్నాడనియు సూక్ష్మముగా చెప్పబడినది.

హొరైజను అనునది భూమ్యాకాశములు కలిసెడి చోటు. మనకు దగ్గరనేయున్నట్లు కన్పడును. హొరైజన్ వంకకు వెళ్ళిపోగిన అది దూరమగుచునే యుండును. ఇట్లు ‘ అది అది ’ అనబడుస్వామి, చాలదూరమందున్న స్వామి, నీయందే యున్నాడు. తత్ - త్వం అది నీవే యని వేదము చెప్పును. నేను నేను అని దేనిని తలచుకొనుచున్నావో ఆ స్ఫురణయే దైవము. ఆ ప్రకాశములేనిచో నీవు దేవుని తలచుటకే ఎడముండను. నేను తెలిసికొనుచున్నాను - నేను తలచుకొనుచున్నాను - అ నెడి - ఈ తెలిసికొను, తలచుకొను స్ఫురణయే చాలదూరమం దుండునదికూడా. అది ‘ త్వం ’ = నీవు.

ఇదియే వేదమున శంతమున చెప్పబడినది. ఆతత్వమునే వెదకికొనుచు దూరముగా పోవునది. వెదకికొనుచూ పోవడమునకు వలసినశక్తి నీలోపలనే యున్నది. అది నీవే. తత్ తత్ అని చెప్పబడు దైవము నీవేయని వేదము చెప్పుచున్నది.

వేదాంతమున నుండు భాగములను ఉపనిషత్తులని యందురు. ఇది ఇది యని ఏది చెప్పబడుచున్నదో ఆ ‘ ఇదం ’ మూలములేనిది. మూలములేని వస్తువు, విత్తులేని చెట్టు ఎందైనను కలదా? ఇంతటి ప్రపంచము పర్వతములు, సముద్రము, ఆకాశము, భూమి, పశువులు, మనుష్యులు, కోపము, భయము, ప్రియము, ఇంద్రియములు, శక్తి ఇది అని చెప్పబడు

వస్తువులకెల్ల ఒక మూలము వుండనేయున్నది. చూచుట, తలచుట, శీతోష్ణములను తెలుపు స్పర్శ, మనస్సుద్వారా, ఇంద్రియములద్వారా అనుభవించుట - వీటి కన్నిటికిని 'ఇదం' అని పేరు. బుద్ధిశాలితనము, ఆశ్చర్యకరమగు విజ్ఞాన పరిశోధనలు వీటి కన్నిటికి ఒక మూలకారణముగా నుండు నతడును 'అతడు'. మూలములేని వస్తువాకటి వుండదు. మనుష్య శరీరమున కొక బీజమున్నట్టే పరమవస్తువునకు సహితము యొక బీజ మున్నది.

చింతగింజ మొలకెత్తినపుడు చూచినచో తెలియును. మొలకెత్తగనే విత్తనము పగిలి అందున్న అంకురము మొలకెత్తి ఒకచెట్టు ఆకృతి వహించును. ఆ విత్తులో మహావృక్షమగు శక్తి యున్నది. ప్రపంచమున గల సమస్త శక్తులకును, సామర్థ్యమునకును, మేధా సంపదకును మూలము దైవమే. మూలమునందుండు శక్తియే ప్రపంచమునం దెల్లయెడలను వ్యాప్తమై యున్నది. ఇది ఇది యని చూడబడు వస్తువులలో నెల్ల ఉండి చూచుచున్నదే మూలము. ఒక నిలువుటద్దము ముందు నిలుచుని చూచిన మన స్వరూప మొక్కటి కనబడును. నాలుగు అద్దములు వరుసగా నుంచి చూచిన అనేక రూపములు కనబడును. ఇది ఇది యని చూచువాడే దేవుడు. చూచువస్తువే చూడబడు వస్తువునకు మూలము. ఆ మూలమనునది స్ఫురణమే. ఆస్ఫురణమే జగత్తునకు కారణము. అది నీయందే యున్నది. అఖండముగా నుండవలసిన ఇది నీయొద్దనే ఖండ ఖండముగా నున్నది. దీపములు, పంకాలు అని అనేక రూపములున్నను, మూలశక్తియగు విద్యుచ్ఛక్తియేమో ఒక

టియే. విద్యుత్తంత్రులలో నుండునదియు, మేఘములచాటున ఉరుములతో మెరయు మెరుపుతీగల శక్తియు ఒక్కటే. ఇట్లు వేదమునకు అంతముగానుండు 'తత్' యొక్క సారము 'త్వం' నీవే. నీయందుండు మూలమే సర్వజ్ఞుడును, శక్తిమంతుడును.

ఇదే గీతయం దొక శ్లోకమందు చెప్పబడినది. ఒక్క శ్లోకమేమి? అందుండు 700 శ్లోకములందును ఈతత్త్వమే చెప్పబడినది. ఒక్కటి చెప్పిన చాలును. ఇన్ని చెప్పనక్కరలేదు. అయినప్పటికిని తథారూపముగా ఇన్ని చెప్పినను ఏదోఒకటి చదివినా, చదివినవారి మనస్సునం దంటుపడదా అనే ఉద్దేశము చేతనే ఇన్ని శ్లోకములు చెప్పబడినవి.

అవిభక్తం చ మాతేషు విభక్త మివ చ స్థితమ్,

భూతభర్తృ చ తద్ జ్ఞేయం గ్రసిష్ఠ ప్రభవిష్ఠ చ॥

భగవద్గీతలో ఎక్కడనో విన్నట్టు ఈశ్లోకము జ్ఞాపకమునకు వచ్చును.

అనన్యా శ్చింతయంతో మాం యే జనాః పర్యుపాసతే,

తేషాం నిత్యాభియుక్తానాం యోగక్షేమం వహామ్యహమ్॥

మన యోగక్షేమముల భగవంతుడే వహించెదనని చెప్పి యున్నందున ఈశ్లోక మందరికిని తెలిసియుండును.

యదా యదా హి ధర్మస్య గ్లాని ర్భవతి భారత,

అభ్యుత్థాన మధర్మస్య తదా త్మానం సృజామ్యహమ్॥

ఈశ్లోకముకూడ అందరికిని జ్ఞాపకముండును. ఇట్లుకొన్ని శ్లోకములు తెలియును. కొన్ని చెప్పినచో విన్నట్టే తోచదు.

నేను మొదట చెప్పిన శ్లోకము విన్నట్టు తోచుచున్నదా? బహుశా అట్లు తోచదేమో?

జ్ఞేయమనగా తెలిసికొనబడు వస్తువు. ఏది తెలియదగినది? 'తత్' అనునది. ఆ తత్ అనుదానికి భూత భర్తృ, గ్రసిష్ఠు, ప్రభవిష్ఠు అని మూడు విశేషణములు.

మొదటి గుణము 'భూత భర్తృ'. భర్తృఅనగా భరించువాడు. పెండ్లి అయినచో ఒక కన్య భారమును భర్త భరించును. అపుడే ఆపదము సార్థకమగును. భార్య సుఖ దుఃఖములకెల్ల అతడు భర్త కావలెను.

భూతభర్తృ యనగా భూతములను భరించువాడు. సకల ప్రాణులును, జడవస్తువులును భూతములు. ఆకాశము, భూమి, అగ్ని, గాలి, నీరు ఇవి పంచభూతములు. స్థావరజంగమములు, ఫేచర భూచరములు సకలము భూతములే.

‘ఈశ్వర స్సర్వభూతానాం హృద్దేశేర్జున తిష్ఠతి’

అని గీతయందే మరొకచోట కానపచ్చును. సర్వభూతముల హృదయమందుండువాడే ఈశ్వరుడు. భూతభర్తృ. భరించుచు రక్షించుచుండు వస్తువే 'తత్'. ఇవి జీర్ణములయినచో వానిని భక్షించునది, గ్రసించునదియు అతడే. వృక్షము భూమిలో పుట్టగా దానిని భరించి, రక్షించునది భూమియే. జీర్ణించి రాలిపోయినచో దానిని గ్రసించునదియు భూమియే.

ఇట్లు సమస్త భూతములను, ప్రాణులను, స్థావర జంగమాదులను భరించువస్తువే గ్రసించుచున్నది. వానిని జీర్ణించుకొని మరల 'ప్రభవిష్ఠుచ' పుట్టించుచున్నది. శ్లోకముయొక్క

పూర్వార్థమందు 'అవిభక్తంచ భూతేషు విభక్తమివచ స్థితమ్' అని యున్నది. అప్పటి కపుడు ఉత్పత్తియగు నానావిధ వస్తు జాతములు వేవ్వేరుగా కనిపించినను అవి యెల్ల అవిభక్తములే; విభక్తములైన సమస్త భూతములలో అవిభక్తమగు వస్తువున్న కారణమున ప్రపంచమునందలి సమస్త వస్తువులు ప్రాణము ప్రజ్ఞకలవి లేనివి - వీటికన్నిటికీ మూలమైన వస్తువు - అది - అవిభక్తము = వెవ్వేరుగా ఉన్నను ఇది చెట్టు, అది చేను యని వేరువేరుగా కనపడినను ఇవి యన్నియు నిజమునకు ఒక్కటే. వేరువేరు చోటులలో నుండుటచే విభక్తమువలె తోచుచున్నది.

తన్ను తెలిసికొన్నచో 'తత్' నీయందేవస్తువు వున్నదో అదియే భూతములనన్నింటినీ భరించుచూ, గ్రసించుచూ, ప్రభవించుచూ ఉన్నది.

'అవిభక్తం చ భూతేషు విభక్త మివ చ స్థితమ్,
భూతభర్తృ చ తద్ జ్ఞేయం గ్రసిష్ఠు ప్రభవిష్ఠు చ॥'

“ ఒకసూర్యుండు సమస్తజీవులకు తా నొక్కొక్కడై తోచు పోలిక ” దోసెడు నీళ్ళు క్రిందజల్లిన, అందులో ప్రతి జలకణము సూర్యుని ప్రతిబింబించును. ఒక్క సూర్యుడే అనేకుడై కన్పట్టును. అని “అతఏవచ ఉపమా సూర్యకాదివత్” అను బ్రహ్మసూత్రమున చెప్పబడియున్నది. అన్నిటికి మూలమగు శక్తియేదో, చైతన్యమేదో అదియే మనయందు ఖండ ఖండముగా దోచుచున్నది. ఆఒక్కవస్తువే వేదాంతమందుండు 'తత్', అదియే 'తత్', అదియే 'త్వమ్'. అదియే 'తత్త్వమ్'.

ఇప్పుడు మనకు పూర్తిగా అర్థమయినట్లు తోచుచున్నది. ఇటులనే ఎప్పుడును - అన్ని టియెడలను ఉన్నచో దుఃఖములేదు. అబద్ధములచే నేర్పడు బాధలూలేవు. నిజముగానుండుటకు నిజమైన వస్తువును పట్టుకొనవలెను.

అఖండముగానుండు ఒకవస్తువును ఖండఖండములుగా నుండు నొక వస్తువు ఖండఖండములుగా ధ్యానముచేసి కడపటి స్థితిలో నిర్గుణధ్యానము చేయ నారంభించినచో కయ్యములు, వామలాటలు ఏవియును పూడవు. ఇదియే ఆచార్యులు ఉపనిషద్వృక్షమునుండి మనకు గిల్లించిన ఫలము. ఈ పక్షస్థితిని పొందుటకు ముందు మొగ్గగా, పువ్వుగా, కాయగా క్రమేణముదిరి పక్షస్థితి వచ్చువరకు ఓర్మి వహించవలెను. తొందరపడినచో ప్రయోజనములేదు. కాయ వమ్మిపోయి రాలిపోవును.

పక్షస్థితి కలుగు వరకు జప తపము లుండవలెను. వేదాంతముననుండు తత్త్వమును నిజస్థితిని పొందువరకు ఇవి అవసరము. అప్పుడే కాయ నాశముగాక పండును. కడపటి 'తత్త్వము' ఎందున్నది? నీయందే యున్నది. చూచెడి స్ఫురణలో ఉన్నది. ఖండము సాధన. అఖండము అంత్యము. విభక్తము సాధనకాలమున నుండవలసిన మనోభావము. అంతమున అఖండస్వరూపముతో నైక్య మగునపుడు, వేరు అనునది మాయమగును. విభక్తము అవిభక్తమగును. ఇదియే ఆచార్యులవారి ఉపదేశము.

ఆ న న ద తా న డ వ మూ ర్తి

నటరాజ తాండవ సమయమున పతంజలి, వ్యాఘ్రపాదుడు, నందికేశ్వరుడు, భృంగి యను నలువురు పార్శ్వమున నిలిచి ఆ ఆనంద నర్తనముగాంచి హృదయములు పొంగగా ఆనందమున మునిగియుండురట.

శివనర్తనము చిదంబర మందేనా? వేరుచోటులలో లేదాయన్న ప్రశ్న కలుగవచ్చును. సూర్యుడు చిదంబరమందుదయించునని మనము చెప్పిన, మనఊరియందును ఉదయించును అని అర్థము. సూర్య చంద్రులుదయమగుకాలమున అన్నిచోటులలోనూ ఉదయమగునట్లే, ప్రదోషసమయమున ఈశ్వరుడు ఒక్క చిదంబరముననే యననేమి — అన్నియెడలను నర్తనము చేయును. తన నర్తనముతో విశ్వమునంతను నింపును.

పతంజలి, వ్యాఘ్రపాదుడు అనువా రిరువురును మహర్షులు. నంది, భృంగి యనువారు దేవాంశసంభూతులు. నందియు భృంగియు ఛాకులవలె సర్వకాలములందును ఈశ్వరుని అనుసరించెడివారు. పతంజలి, వ్యాఘ్రపాదులు నర్తనసమయమున మాత్ర ముండెడివారు.

శివనర్తనపు లయతాళగతుల ననుసరించి పతంజలి యొక స్తోత్రమును వ్రాసెను. ఈయన ఆదిశేషుని అవతార మట. చిత్తరువులలో సయితము ఈయనను సర్పదేహము తోడను, మనుష్య శిరస్సుతోడను చిత్రింతురు. వ్యాఘ్రపాదులకు పులిపాదములు, మనుష్యముఖము. వ్యాఘ్ర సర్పములు భీతిని కల్పించునవై నను, నిజస్వభావమును మరచి శివతాండవ దర్శనాత్ముక్యమున ఆనందపుటవధులను చేరుచున్నవి.

నందికేశ్వరుడు రెండు కొమ్ములవాడు, నాలుగు పాదములవాడు. వ్యాఘ్రపాదుడును నాలుగు పాదాలవాడే. కాని ఆపాదాలలోంచి గోళ్లు వెలికి ఉబికి ఉంటవి. భృంగి త్రిపాది. వీరిలో పాదరహితుడు పతంజలియే. అందుచే తక్కిన మువ్వురు ఏమయ్యా! నీకు కొమ్ములులేవు; కాళ్లులేవు. మంచి ప్రకృతి కలవాడవని పరిహాసమొనర్చిరట.

నే కెట్లున్న మీకేమి? మీలోటు మీకు తెలియదు. మీకు కనులులేవు, కర్ణములులేవు. శివనర్తనమునుచూచునపుడేమో చెవులతో తాళగతులను సరిగా వినలేరు. చెవులతో వినునపుడేమో సరిగాచూడలేరు. నా కట్లుగాక కనులూ కర్ణములూ ఒకటేయైనందున 'వినుకలికంటి' అని పేర్పడిన నేను దృక్కర్ణుడనగుటచే దృక్కర్ణ సూషణుని నర్తనానైపుణి, తాళసరళి రెంటినీ ఒకే ఇంద్రియముతో ననుభవింతును. అంత అదృష్టము మీకెక్కడిది? యని బదులిడెనట.

వ్యాకరణమహాభాష్యమును వ్రాసినవారు పతంజలి. నటరాజు తాళస్వరములకానుగుణ్యముగ మహేశ్వరనూత్రము

లేర్పడినవి. వానిమూలముననే వ్యాకరణభాష్యమును వ్రాయ
వీలయినది.

ఈశ్వరుడేదో నన్నిట్లు పుట్టించినాడు. నాకు కొమ్మ
లున్న నేమి ? లేకపోయిననేమి ? నాకేకాదు, నా స్తోత్రము
నకుకూడా కొమ్మలూ, కాళ్లూ లేవు.

బాగుబాగు. ఈశ్వరుడు నీకు ఆకారమే ఇట్లు ప్రసాదించి
నాడనిన, నీవు వ్రాసిన స్తోత్రమునకుకూడా నీ ఆకారమేనా ?
ఏది నీవువ్రాసిన ఆ కొమ్మలూ, కాళ్లూ లేని స్తోత్రము ?

అక్షరసముదాయమునకు మనముచేర్చేడి దీర్ఘములు,
గుడులు, కొమ్మలు, ఉత్వములు — కాళ్ళు అని చెప్పవచ్చును.
దీర్ఘములు లేక హ్రస్వాక్షరములతో ఒక శ్లోకము వ్రాసిన
దానిని కాళ్ళు, కొమ్మలు లేని శ్లోకమని చెప్పవచ్చును. పతం
జలి వ్రాసిన శ్లోకమిది :

అనంతనవరత్న విలసత్కటక కింకిణీ

ఝళం ఝళ ఝళం ఝళ రవం

ముకుందవిధిహస్త గతమర్దల లయధ్వని

ధిమిద్ధిమిత సర్తనపదం.

శకుంతరథబద్ధి రథనంది ముఖదంతి ముఖ

భృంగిరిటి సంఘనికటం

సనంద సనకప్రముఖ వందితపదం పరచి

దంబరనటం హృది భజ॥”

సర్తనసమయమున ఆయన పాదములనుండి వెలువడు
కింకిణీ ఝళంఝళ రవములు ఈ శ్లోకమందును ధ్వనితములై

యున్నవి. శ్లోకపు సడకసయితము ఈశ్వరుని నర్తనము వలెనే యున్నది.

“ముకుంద విధిహస్తగత మద్దల లయధ్వని ధిమిద్ధిమిత నర్తనపదం” - బ్రహ్మయు, విష్ణువును మద్దెలవాచగా ఈశ్వరుడు ఆ తాళగతుల ననుసరించి ‘ధిమిద్ధిమి’యని నర్తనము చేయును. ఈ నర్తనమునకు ప్రేక్షకులు నంది, దంతిముఖుడు, భృంగిరిటి. వీరిందకు పతంజలిని పరిహాస మొనర్చినవారే. అందుచే వారి నందరిని చేర్చియే ఆయన స్తోత్రము చదివెను.

“సనంద సనకప్రముఖ వందితపదం” - సనకసనందనా మలచేత స్తుతింపబడిన చరణారవిందుడు నటేశుడు. ఆనందమే రూపెత్తినదో యనునట్లు కుంచితపాదుడై సృత్యముచేయును. ‘పరి చిదంబర నటం హృది భజ’ పరతత్త్వముగానున్న నట రాజును హృదయమునందు భజింపుము. అని ఈ శ్లోకము చెప్పుచున్నది. ఇట్టివే పదిశ్లోకములు. వానిలో ఇదియొక శ్లోకము :

హరం త్రిపురభంజన మనంతకృత కంకణ మ
ఖండ దయ మంతరహితం
విరించి సురసంహతి పురందర విచింతిత పదం
తరుణచంద్రమకుటం
పరం పదవిఖండితయమం భసితమండిత
తనుం మదనవంచనపరం
చిరంతన మముం ప్రణత సంచిత నిధిం
పరచిదంబర నటం హృది భజ॥

హరుడనగా హరించువాడని యర్థము. ఈశ్వరుడు దేని నపహరించును ? తన భక్తుల తాపత్రయములను, కష్టములను, దుఃఖములను, పాపములను అన్నిటిని మొదట అపహరించుకొని పోవును. అటుపిమ్మట వారికి భక్తి పెరిగిన తర్వాత వారిభక్తి ప్రపూర్ణహృదయములను అపహరించుకొని పోవును. జ్ఞాన సంబంధులు ఈశ్వరుని 'మానసచోరుడా'యని సంబోధింతురు. ఆయన ప్రళయమున నకలచరాచర భూతములను తనయందు ప్రలీనమొనర్చుకొనును. ఇట్లు అన్నిటిని హరించుకొనిపోయెడి వాడు హరుడు.

‘హరం త్రిపురభంజన మనంతకృత కంకణ మఖండ దయ మంతరహితమ్॥’

ఈశ్వరుడు త్రిపురాసుర సంహారము చేసెనని స్థూలముగా నొకపురాణకథ కలదు.

మూడు కోటలతో గూడిన యొకపట్టణమున ముగ్గురు రక్కసులుండిరి. దేవతలకు మానవులకును వారివలన అనేక ఉపద్రవము లేర్పడెను. వీరిని సంహరించుట కీశ్వరుడే సమర్థుడని వారు తీర్మానించి తామును తోడ్పడెదమని శివునికి విన్నవించుకొనిరి. భూమి రథముగను, సూర్యచంద్రులు రథచక్రములుగను, బ్రహ్మ సారథిగను, వేదములు గుఱ్ఱములుగను, మహావిష్ణువు బాణముగను - ఇట్లు శివునికి పరికరము లేర్పడెను. ఆయనయు త్రిపురాసుర సంహారార్థము బయల్పడెదనుచు ఇట్లు చింతించెను. మన కార్యమునకు ఎంతమంచి పరికరములు ? భూమియే రథము. అది కదలనిది. సూర్యచంద్రులు చక్రములు. ఒకడు ఉదయించిన మరియొకడు అస్తమించును. ఒకడు ముందు

నకు పోయిన మరయొకడు వెనుకకుపోవును. బాణమో విష్ణువు. ఆయనది సతత యోగనిద్రాస్థితి. ఇట్టి పరికరములతోడనా నేను త్రిపురాసుర సంహారముచేయుట? ఆయనకు నవ్వు వచ్చెను. నవ్వెనో లేదో ఆనవ్వు బలిమి యెట్టిదో త్రిపురములు అక్షణముననే దగ్ధములై నవి. ఇట్లు ఒకకథ.

మన దేహమే పట్టణము. మొత్తముమీద గమనించి చూచిన దేహమున మూడు భాగములు కలవు. చేతులు, కాళ్ళు, మాంసము, ఎముకలు, సరములు, రక్తము ఇవన్నియు చేరి స్థూలశరీరమనునది యొకటి. చూచెడిశక్తి, వినెడుశక్తి, స్పర్శశక్తి అను పలువిధములై న శక్తులున్నవి. మనస్సు, బుద్ధి, చిత్తము, అహంకారము అను నాలుగు మనోభాగములున్నవి. ఒకవిషయమును ఎట్లు చేయుటయని ఆలోచించి నిశ్చయించు నది బుద్ధి. ధృతితో కొనసాగించునది చిత్తము. నేను చేయు చున్నాను అనెడి తలంపు అహంకారము. ఈ కార్యమెట్లు ముగియునో యని తపించునది మనస్సు. ఇట్లు పలువిధములగు అంతశ్శక్తి సమూహమునకు సూక్ష్మశరీరమని పేరు. నిద్రించు నపుడు అంతయు సురిగిపోయి యొకటే అంధకార మగును. నిదురబోవునపుడు కనులు మూసియున్నను, తెరచియున్నను చూడటమనునది లేదు. కాని నిద్రాసమయమున దేహము నందు ఒకవిధమగు శక్తి, ఆనందమును స్ఫురింపజేసెడి శక్తి యొకటియుండును. ఆ ఆనందమును పౌండెడిశరీరమును కారణ శరీరమని యందురు. ఈ మూడు శరీరములు కలసియే పరమాత్మస్వరూప మగును. ఈ మూడును హతమగుచో మన కును, దానికిని సంబంధము లేదు. అప్పుడు సదా ఆనందమే.

ఈ త్రిపురసంహారమును నవ్వుచూ నవ్వుచూ చేయవలెను. నవ్వుచేతనే అన్ని కష్టములను, దుఃఖములను సంహరించి ఆనంద మయముగా ఆనందస్వరూపముతో నైక్యముకావచ్చును. ఇది చాల సూక్ష్మము.

‘అనంతకృత కంకణమ్’ అనంతుడే. ఆదిశేషుడే ఆయన చేతియందలి కంకణము. ‘అఖండదయమంతరహితం’ ఆయన దయ అఖండమైనది. మనదయ కొక నియతకలదు. ఆ నియతి దాటిన కోపము, తిట్లు ప్రారంభమగును. మనవలె ఖండమగు దయకల్గినవాడు కాదు ఈశ్వరుడు. ఈశ్వరునివలెనే ఆయన దయయు అద్యంతరహితము.

“విరించి సురసంహతి పురందర విచింతిత పదం
తరుణచంద్ర మకుటం”

ఇంద్రాది సకల దేవతలచే చింతింపబడిన పదసరోజముల వాడు; భాలచంద్రుని జటామకుటమున దాల్చిన తరుణేందు శేఖరుడు.

చిదంబరక్షేత్రమున నృత్యముచేయుటనుగూర్చి వ్రాసిన శ్లోకమిది. నాయనమ్మార్లు, ఆళ్వార్లు(శివభక్తులు, విష్ణుభక్తులు) వీరు అందరు ఒకక్షేత్రమునకు బోయిన ఆ క్షేత్రముననుండు ఈశ్వరునిగూర్చి స్తుతించుట వాడుక. ఆ స్తుతులలో క్షేత్రోన్నతినిగూర్చిన నుతియు యుండును. అచట ప్రతిధ్వనించు వేదాధ్యయనము, హోమధూమము, క్షేత్రవాసుల దానధర్మగరిమ-ఇవన్నియు వారు వర్ణింతురు. నాలుగు వేదములు, ఆరు ఆగమములు, అరువదిరాలుగు కళలుకల ఈ పూరిలో విభూతినిదాల్చి

హోమధూమము లాకసమునంటునట్లు వ్రేల్చెడి ఆంతరంగికులచే
అర్చింపబడెడి ఓ ప్రభూ ! అని పెక్కుస్థలములలో శివభక్తుడు
'అప్పర్' కీర్తించెను. నాయికా నాయక భావమున ఆశ్వాత్థు
సయితము స్త్రీలు తమభర్తలకు తమ్మెల్లు అర్పణచేసుకొందునో
అట్లు అర్పణచేసుకొని పెక్కుగీతములను వ్రాసిరి

శరీరమున్ననుసరే, పోయిననుసరే ఆమరణాంతము అవ
మానములు లెక్కసేయక భర్త ఇచ్చానునారిము నడచుకోవ
డమే మనవిధ్యుక్తధర్మము. పతియొక్క కార్యము క్రమమై
నను, అక్రమమైనను చింతలేదు. అది చేయవలసినదే యనెడి
మనోభావము పతివ్రతలది. ఒకపతివ్రత తన్నెక్కడికో తీసు
కొనిపోమ్మని భర్త చెప్పినందున ఆతనిని గంపయందిడుకొని
మోసుకొని వెళ్ళుచుండగా భర్తకాలు కొలుతమాసిపై కొట్టు
వేయబడిన యొకమునికి దగిలి బాధకల్గించెను ముని బాధకు
తాళలేక యాతని శపించెను. కాని తన పాతివ్రత్యమహిమచే
నాతని శాపమునే కుంతితమొనర్చినదట ఆ ఇల్లాలు. ఇటులే —
ఈశ్వరుడొక్కడే పురుషుడు. తక్కినవారందరు స్త్రీలే యని
భగవంతుని పురుషునిగను, తమ్ము స్త్రీలుగను భావించుకొని
భక్తి నెరిపెడుస్థితి నాయికా నాయక భావము ఈ భావముతో
జ్ఞానము, భక్తి, శృంగారములతో వ్రాయబడిన పాశురము
లెన్నో కలవు

మీరాబాయి ఇట్లే తన్ను గిరిధిగోపాలునికే అర్పించు
కొన్నది ఆమె ఉత్తరమధురను విడచి కృష్ణభగవానుని విలాస
స్మృతుల కాటకట్టగు బృందావనమునకు తరిలిపోయెను. ఉత్తర
దేశమున సూరిదాసువలె ఎల్లభాచార్యులనెడు గురువులొకరు

ఆకాలమున నుండిరి. ఆసమయమున బృందావనమునకు వారును విచ్చేసి యుండిరి. దర్శనార్థము మీరాబాయి వారికి కలుగు పంపినదట. అందులకు వారు తాను స్త్రీముఖమును చూడనొల్లనని బదులు పంపిరట. స్త్రీని చూడనని ప్రతిపక్షిని వానికి తాను పురుషుడన్న భావమున్నట్లు గుర్తు. ఈ బృందావనమున నుండు పురుషుడు ఒక్కడే. అతడు కృష్ణుడు. తక్కిన వారందరును స్త్రీలే. అట్లుగాక ఎవరికయినా తాను పురుషుడననుభావ మున్నచో నతడు బృందావనమును వీడి బయటకు పోవచ్చునని మీరాబాయి తిరుగు బదులు పంపినదట. దాని విన్న వల్లభాచార్యులు ఈమె ఉత్తమ జ్ఞానివలె నున్నదే. ఆహా ! ఎట్టి 'అపచారము' అని వ్యసనపడి ఆమెదగ్గరకు వెళ్ళి నమస్కరించెనట అయిపిమ్మట వీరు పరస్పరము గురువులైరి. అని మీరాబాయి చరిత్రమున చదువుచున్నాము

ఈవిధముగా నాయుకానాయక భావమున ఆళ్వార్లుసయి కవనము చెప్పిరి. ఆళ్వార్ అనిననే యువతి అని యర్థము. వేయి సంవత్సరముల క్రితపు పురాతన శిలాశాసనములను చూచిన అందు ఫలానిరాజు, ఘానిఆళ్వారును కళ్యాణముచేసి కొనెను - అని చెక్కబడి యుండును. అందుచే ఉత్తమలక్షణములు కల స్త్రీలను ఆళ్వారు లనుచుండెడివారని తెలియుచున్నది. అప్పటినుండి నాయుకానాయక భావమున భక్తి జేసినవారికి ఆళ్వార్లు అని పేరు వచ్చినది.

ఒక కన్యక విరహోత్కంఠిత. తనవిరహమున నేమేమి చేయునో, దాని నెల్ల ఆ కన్యకతల్లి చెప్పనట్లు ఒక ఆళ్వారు

వ్రాసియున్నారు. అట్లు చెప్పనపుడు - “విభూతి దాల్చినవాడు వీధిలోపోవగా, అదో విష్ణుభక్తుడు వెళ్ళుచున్నాడు - తులసి మాల దాల్చినవాడు వెళ్ళుచుండగా అదో విష్ణుభక్తుడు” అని పిల్లచెప్పసట్లు తల్లి చెప్పచున్నది. తులసీమాలను దాల్చిన వాడు విష్ణుభక్తుడు కావచ్చును. కాని విభూతిధారి విష్ణుభక్తుడెట్లగును? దీనినుండి ఆ కాలమున అందరూ విభూతి ధరించెడి వారని తెలియుచున్నది. కంఠమున తులసీమాల, దేహమున విభూతి, నాభిలో విష్ణునామము, నాలుకయందు విష్ణునామము, హృదయమున విష్ణుస్వరూపము ఇట్లుండిరిని తోచుచున్నది. వైష్ణవులెవరియిన - అమ్మాయి పిచ్చిది యనిన-పిచ్చి విభూతిని దాల్చినవాడు విష్ణుభక్తుడన్నందులకేగాక, తులసిమాలను దాల్చినవానిని విష్ణుభక్తుడని చెప్పినందులకు కూడా వుండవలెనుగదా! ఒకటి సరిగా చెప్పడము, మరియొకటి సరిగా చెప్పకపోవడము అనునది యుండదు. ఉన్మాదస్థితిలో సామాన్యముగా ప్రాచీనపద్ధతిని చూచినచో అందరు భక్తమును దాల్చిరినియు, విష్ణునామ కీర్తనము చేసిరినియు తోచుచున్నది.

ఇటీవల సద్గురు బోధేంద్రస్వామికాలమునగూడ భక్తధారణ, హరినామకీర్తన చేసెడు వారని తెలియచున్నది. గోవింద పురము, మరుండా, నల్లూరు అను వూళ్లలో మఠములున్నవి. నేటికిని నామసంకీర్తనమునైన బోధేంద్రస్వామికి నమస్కారము చేసియే ప్రారంభింతురు.

యస్యాంగం కనకాభ కాయ సదృశం

ఫాలం త్రిపుండ్రాంకితం

వాణీ శ్రీరఘునాథరామ సుధయా
 ప్వాద్ధ్యై సకృద్ధారయా
 చేత స్యంబుజలోచనో యదుపతిః
 ఘేల త్యలం రాధయా
 తం వై వెంకటరామదేశికవవరం స
 ర్వాత్మనా హం భజే॥

భజన సమయములలో నేటికిని ఈ శ్లోకమును చెప్పుకొనుచున్నాము. శైత్తిస విభూతి, నాభిలో విష్ణునామము, వెంకటరాముడని పేరు. వీరు మొనమొన్నటివారు. సాయ మొనర్పగోరి తంజావూరురాజు ద్రవ్యమియబోవగా, ఆయన నిరాకరించెనట. అందుచే రాజుగారు మాన్యములను వ్రాసి పెట్టి ఈభాగవతులు ఉంఛవృత్తికి వచ్చునపుడు వీరికి నాయము చేయవలసినదని భాగవతపురిమును భక్తపురి అగ్రహారముగా నేర్పరచిరని చెప్పుకొందురు.

ఈ తత్త్వమునే ఆనిశంకరులును ఉపదేశముచేయుచు వచ్చిరి. ఆయన అవతారమును చాలించుకొని కైలాసమునకు పోవుటకు ముందు శిష్యులందరు - “ఈశ్వరకృపను సులభముగా పొందుటకొరకు మీరుచేయు సూక్ష్మమైన ఉపదేశమేది?”యని ప్రార్థించగా, వారు అపుడు ఐదు శ్లోకములను సూక్ష్మముగా వ్రాసి యిచ్చిరి.

“వేదో నిత్య మధీయతాం

తదుదితం కర్మ స్వనుష్ఠీయతాం॥”

అని ప్రారంభించి ఐదు శ్లోకములను చెప్పిరి. నిత్యము వేదాధ్యయనము చేసికొనుచుండుడు. ఎవరి కర్మలు వారు చేసికొనుటయే ఈశ్వరుని పూజ ! యని చెప్పిరట.

వేదో నిత్యమధీయతాం— ఇట్లు చేసినయెడల ఫలమేమి? కలియొక్క ఉపద్రవము దూరమగును. వేదోక్తములగు కర్మలను చేయువారి హృదయాకాశమున (దహరాకాశమున) ఈశ్వరుడు నర్తనమొనర్చును.

“వేదో నిత్య మధీయతాం

తదుదితం కర్మ స్వనుష్ఠీయతాం

తే నేశస్య విధేయతా మపచితిః —”

‘పరంపదవిఖండితయమం’ సరమనగా అంతకంటె గొప్పది లేని గొప్పవస్తువు. ‘పదవిఖండితయమం’ యముడిని కాలదన్నినవాడు, శివుడు. భసితమండితతనం — భస్మోద్ధూళితగాత్రుడు. ఎట్టి గొప్పవస్తువులయినను సరే ఒకనాటికి అవి బూడిదకావలసినవే. కాని బూడిదమాత్రము బూడిదగనే యుండును. విభూతియే శాశ్వతాలంకారము. నిత్యమగు అలంకారము. శేక్ష్మిళార్ అనువారు అరువత్తిమూవురు అనెడి అరువదిమూడు శివభక్తుల చరిత్రను వ్రాసిరి. వీరు శివభక్తులను గూర్చి వర్ణించునపుడు వారెల్లరు శివునివలెనే భసితమండితగాత్రులని చెప్పిరి. సుందరమూర్తి— ‘ఏవ చోట, ఏవ భక్తులు మోక్షమొందిరో వారి కందరికి నేను సేవకుడను’ అని చెప్పుకొనెను. ఇదేరీతిని భక్తశిఖామణి త్యాగయ్యగారు ‘ఎందరో మహానుభావులు అందరికిని వందనములు’ అని కీర్తించిరి.

భసితమండితతనుం మదనవంచనపరిం చిరంతనమయుం'
చిరంతనమ్ - ఎల్లప్పుడును ఉండునది. ప్రణతసంచితనిధిం -
నమస్కరించెడు జనులను గాచెడి నిధి - విశ్వర్యము, పరమేశ్వరుడు.

భగవానుడు ఆనందసర్తనము చేయునపుడు వాచు
మర్దశమును శుద్ధమర్దశమని యందురు. అపుడు అందరి హృద
యములు పరువులెత్తును. చిత్తము, మనసు అణగును.

పసిబిడ్డలు నయితము ఆనందము పొంగుచో కట్టుబట్ట
లను విప్పి గంతులిడుదురు. అట్లునే ఆనందము పొంగునపుడు
విశ్వజనమోహనముగ ఈశ్వరుడు సంధ్యాసమయమున తాండ
వము చేయును. వివిధచింతాకులిత మనస్కులయగు మనము
ఆ ఆనందమును ఊహింపనయినను ఊహింపజాలము.

ఈశ్వరసర్తన సమయము సంధ్యాకాలము. అట్టివేళ
మనము ఈశ్వరధ్యానము చేసిన మనశ్చంచలత అణగి శాంతి
అలవడును. సర్తననైపుణి, లయ సౌబగు నేకకాలమున నాస్వా
దించిన పతంజలి శివతాండవ స్తోత్రమును వ్రాసెను. దానికి
సతేశాస్థకమని పేరు. శంభునటన మనియు దానిని చెప్పుదురు.
నేడు సోమవారము కనుక ఈశ్వరుని నేనును కొంచెము
స్మరించి దీనిని చెప్పితిని.

దక్షిణామూర్తి.

“గురోస్తు మౌనవ్యాఖ్యానం

శిష్యాస్తు చ్ఛిన్నసంశయాః”

దక్షిణామూర్తిస్వరూపమును మహర్షులు ప్రత్యక్షముగా దర్శనము చేయుచుండిన కాలమున ఆయననుగూర్చి చెప్పిన శ్లోకమొకటి యున్నది.

చిత్రం వటతరో రూలే వృద్ధా శిష్యా గురు ర్యువా ।

గురోస్తు మౌనవ్యాఖ్యానం శిష్యాస్తు చ్ఛిన్నసంశయాః॥

అను శ్లోకము పెద్దలనాటినుండి పరఃపరగా వచ్చుచున్నది.

గురువు వటవృక్షమాలమున చిన్మూదాధారియై, మౌనయై, శిష్యుని వేష్టితుడై కూర్చుండియుండును. దక్షిణాభిముఖముగా అమర్చిన యీ దక్షిణామూర్తిగురువు విగ్రహమును ప్రతి శివాలయమునందును దక్షిణాగిశ గోడమీఁద మనము చూచుచుండుము. అన్ని మూర్తులకంటెను సత్యము శాంతియు భైరవుడు మిగుల ఉగ్రమూర్తి. భిక్షాటనమూర్తి మిక్కిలి వశీకరణమూర్తి. సోమస్కందుడు కరుణాపూర్ణుడు.

ఈశ్వరుడు జటలనువిప్పి సర్వముచేయుచో జడలన్నియు ఒక్క-చుట్టుచుట్టి సర్వవేగమున అట్లే సూటిగ

నిక్కబొడుచుకొని పాశ్వాభిముఖములై యుండును. సటరాజ
విగ్రహమును చూచిన తేలియును ఆ సర్తనోద్ధృతము.
కాని మర్రిచెట్టుకింద కూర్చుండియున్న దక్షిణామూర్తి
జటలన్నియు కిందికి వ్రేలాడుచు జటామండలముగా నుండును.

ఆ జటామండలమధ్యమున నొక చంద్రకళ అదియే

జ్ఞానకళ. జ్ఞానము దిన దిన ప్రవర్ధమాన మగునది. ఇందుకు
చిహ్న మోయనునట్లు ఈమూర్తి తదియనాటి చంద్రుని శిరసున
దాల్చి యుండును. చంద్రావతంసుడై, శాంతమూర్తియై
నెలయు దక్షిణామూర్తి స్వరూపదర్శన మాత్రమున మనకు
ఎక్కడలేని శాంతత తానుగ వచ్చును. కోపిష్ఠిని చూచిన
మనకును కోపమువచ్చును; దురాలోచనపరులతో చేరిన మన
కును దురాలోచనలు కలుగును. ఎట్టి విపరీత మనోభావములతో
నైననుసరే, మనము దేవాలయమునకు వెళ్ళి దక్షిణామూర్తిని
చూచినంతనే ఆయన 'మనోవేగము వదలి కాస్సేపు శాంత
ముగా కూర్చుండి మరీ వెళ్ళు'మని చెప్పక చెప్పినట్లు తోచును.
అచట ప్రశ్నలడుగ నవసరముండదు. బదులు చెప్పనవసరము
లేదు. మాట్లాడక మానముగా, శాంతముగా మనమును
చతికిలబడవలసినదే.

దక్షిణామూర్తి శిల్పమును పరిశీలించిన శిల్పావశిష్టు

లగు నలువురు ఋషులు సాధారణముగా నుందురు. కాంచీ
మండలమున మాత్రము సప్తఋషులు గలరు. ఎన్నియుగము
లుగా తపస్సుచేయుచున్నారో వారి దేహమున ఎముకలు తప్ప
వేరేదియు కనుపించదు.

కృతయుగమునందు అస్థులు మాత్రము కల్గిన వారికి గూడ ఆయుస్సుకలదని చెప్పుదురు. వారు అస్థిగతప్రాణులు. అటుతర్వాతి యుగమువారు మాంసగత ప్రాణులు. మాంసమున్నంతవరకు ప్రాణము లుండును. అటువైని కుధిరగత ప్రాణులు. కుధిరమున్నంతవరకు ప్రాణములుండును. ఈ యుగముననో అన్నగతప్రాణులు. అన్నమున్నంతవరకే ఆయుస్సు.

కృతయుగమున అస్థిగతు లగువరకు తపము చేసెడి వారు. ఆ కాలమున భృగువను ఒకాయన, తండ్రి వరుణుని కడకు వెళ్ళి 'పూర్ణమగు వస్తువేదియో, దాని నెట్లు నేను పొందుదును?' అని ప్రశ్నించెను 'బ్రహ్మమనునదియే పరిపూర్ణమగు వస్తువు అగుచో, నది సర్వకాలికముగను, సార్వదేశికముగను, లోపరహితముగను ఉండవలయును. అట్టి పూర్ణమైన వస్తువును నాకు మీరు చూపుడు' అని అడిగెనట.

'నీవు వెళ్ళి తపస్సుచేయుము.' అపుడు నీకే తెలియును' అని ఆయన చెప్పెను.

భృగువు తపమొనర్పసాగెను. చేయగాచేయగా అతనికి ఈశరీరమే చాల గొప్పవస్తువు అన్నిటిని తెలుసుకొనునది ఇది. ఇది జ్ఞాత జ్ఞేయముకంటె జ్ఞాత శ్రేష్ఠము అనిఆయనకు తోచినదట. వెంటనే తండ్రికడకు వెళ్ళి 'అన్నిటికంటె మహత్తైన పూర్ణమైన వస్తువును నేను తెలిసికొంటిని. అది ఈ దేహమే.' అని తన తపఃఫలమును తెల్పెను, వారు మరికొంతకాలము తనయుని తపస్సుచేయ కట్టడిచేసిరి.

ఇట్లు కొంత తపస్సుచేయడము, కొంత గ్రహించడము, తండ్రికడకు వెళ్ళి తాను గ్రహించినది నివేదించడము, మరల కొంతకాలము తపోనియతి - ఇట్లు విదుమార్లు జరిగినది. కడపటి సారి మాత్రము 'మీరు చెప్పినట్లు ఇన్ని రోజులు తపమొనర్చి తిని. ఇప్పుడేదో హృదయమున నొకవిధమగు ఆనందము స్ఫురించుచున్నదే. ఇది ఏమి?' అని అతడు తండ్రి నడిగెనట

నీకు ఒక్కొక్కసమయమున ఆనందము స్ఫురించుచున్నదని యనుచున్నావే - ఆ ఆనందమే పూర్ణమగు వస్తువు నీకు అది కొంచెము కొంచెము కలుగుచున్నది. ఎక్కువయగుచో అది పూర్ణానందము అకుంతితముగా సార్వకాలదేశికముగా నుండునది అని తండ్రి పల్కెను. ఇటుల ఒక కథ.

ఆ పూర్ణానంద మహోదధిలోని ఒకతుంపర ఎపుడో ఒకపుడు మనకు అందును. ఘనచ్ఛాయాఛన్నమును, లతా పుష్పఫల భరితమును అగు ఒకపెద్ద వృక్షముక్రింద కూర్చున్న యపుడు గాలివీచి, ఆకులుకదలి, వానిసందులనుండి మిలమిలలాడు సూర్యకిరణములు ప్రవేశించి నీడను పారద్రోలినపిదప మరల ఆకులు స్వస్థానము చేరినంతనే ఆకిరణములు మాయమగును. అదేవిధముగా మనకు అప్పుడప్పుడు ఆనందము కొంత కొంత గోచరించుచుండును. కాని, నిరవధికానందము మనకు చిక్కదు. చెడుకర్మలు, చెడ్డబుద్ధి దానిని దరిచేరినీయవు సత్కర్మల సంఖ్య పెరుగను పెరుగను ఆనందసముద్రపు టాలు దగ్గరదగ్గరికి ద్విగుణితో త్సాహముతో వచ్చును. ఆనందలహరుల తెగు తెలియని మనము ఈ తుంపరకే ఆశ్చర్యపడి 'ఆహా ఎంత ఆనందము ఎంత ఆనందము' అని ఉవ్విళ్ళూరు

దుము. తపస్సు చేయుచు చేయుచు తత్త్వవిచారము చేసినచో అనవరతము ఆనందమయులమై ఆ ఆనందజలధిలోని తరంగములలో కలసి పోయెదమని అనుభవజ్ఞులు చెప్పుచున్నారు.

అటుల వేలకొలదియేండ్లు తపస్సుచేసి శల్యావశిష్టులైన ఋషులు ఏ ఆనంద శాంతస్వరూపుని కడకు వచ్చిరి? సాక్షాదీశ్వరుడే దక్షిణామూర్తియై వటవృక్షముక్రింద కూర్చుండి జ్ఞానప్రదానము చేయుచుండగా, ఋషులు తమ తపఃఫలముగా ఆయనకడకు వచ్చిరి.

‘ఆహా ఏమిశాంతి! ఏమి ఆనందము!’ అని అటులనే వారును ఆయనముందు శాంతస్వరూపులై, ఆనందమయులై కూరుచుండిరి.

నటరాజతాండవము పొంగెడి ఆనందమునకు చిహ్నము. పొంగెడు ప్రతివస్తువును ఎప్పుడో యొకప్పుడు అణగిపోవలసినదేకదా! కట్టియలు కాలి కాలి మండి మండి సిద్ధమయిన బూడిదను మరల నిప్పులో వేసిన ఏమగును? బూడిదగనే యుండును. అటులనే నటరాజులో పొంగెడి ఆనందము అణగవచ్చును. నరసింహస్వామిలో పొంగెడిశోము అణగవచ్చును. కాని దక్షిణామూర్తి శాంతి అణగిన శాంతి, ఆయన ఆనందము అణగిన ఆనందము. దానికిపైగా ఏమియును లేదు. అన్నియు ఎచట అంతమగునో అదియే శాంతి. అట్టి అపారమూర్తిని దర్శనము చేసిన చాలును. పొంగెడి ఎట్టి హృదయమైనను శాంతమగును.

‘చిత్రం వటతారో రూలే వృద్ధా శ్శిష్యా గురు ర్యువా॥’

ఈ వటవృక్షముక్రింద ఎట్టి చిత్రము ! సాధారణముగా గురువులు అనుభవశాలులుగను వృద్ధులుగను, శిష్యులు యువకులుగను ఉండుట వాడుక. కాని ఈవాడుక ఇచట తలక్రిందులయినది. గురువో యువకుడు పదియారు పదియేడేండ్లవాడు. శిష్యులో అతివృద్ధులు. చిత్రము ఇది ఒక్కటియేకాదు. గురువు శిష్యులకు పాఠములు బోధించునపుడు, ఒక్కొక్క తత్త్వమును ఘోషించి, పరిశీలించి, మారుమూలల భేదించి, బోధించిన కదా విద్య అలవడును. అనిన - 'గురో స్తు మానవ్యాఖ్యానం' గురువు మానముతోడనే వ్యాఖ్యానించుచుండిరి. వారి ఉపన్యాసము మానమే. ఉత్తరదేశమున వ్యాఖ్యానము ఉపన్యాసము, లెక్కరు అని అర్థము.

ఒకే సంస్కృతపదమునకు ఒక్కొక్కదేశమున ప్రాంతీయ భాషలో ఒక్కొక్క అర్థము. ఒక్కొక్కచోట సంస్కృతార్థమునందే మారుదల కాననగును. ఉదాహరణకు - వృత్తియనగా అరవదేశమున జీవనము అని అర్థము. కాని మళయాళ భాషలో వృత్తియనగా శుద్ధము అని అర్థము. ఆచారములేక శుద్ధితేక ఎవడైన ఉన్నచో 'చీ చీ వాడొక వృత్తిచెడిన శనై శ్చరుడు' అని అక్కడివారందురు. అటులనే వ్యాఖ్యానము అన్న ఇచట ఉపన్యాసము అని అర్థము. ఔత్తరాహులు 'వ్యాఖ్యాన్ దేతా హై' అని ఉపన్యాసమిచ్చు సందర్భమున అందురు. అటులనే ఉపన్యాసము అనగా అచట నవల యని అర్థము. 'ఉపన్యాస్ లిఖతా హై' అనియే వారందురు. ఇట్లు ఒక్కొక్కమాటకు ఒక్కొక్క అర్థము.

ఇచట గురువుగారిది మానవ్యాఖ్య. శాంతి మానముల మూర్తిత్వము. శాంతి తర్వాతిఘట్టము మానమేగదా! నోరు తెరచిననే సందేహములు. ఋషులకు ఎన్నియో సందేహములుండెను. కాని ఆ శాంతస్వరూపిముందు అవి తాముగ నిష్ప్రత్తము లాయెను. ఒక్కమాట లేదు. ఒకటే శాంతి. ఒకటే ఆనందము. ఇన్నిరోజుల తపస్సుకు ఈనాడు ఫలితము

మనముగూడ వృద్ధాప్యమనునది లేక నిత్యయావనులమై యుండవచ్చును. ఏయోచనములేక, ఏపనియుచేయక శాంతముగ, ఆనందముగా నుండిన నిత్యయావనమే. కాని మనలను వదలక ఏదియో యొకటి వేధించుచునే యుండును. ఏదో యొక దుఃఖము ఏదో యొక వ్యసనము. ఏదో యొక కొరత. అందుచేతనే ముసలివాళ్ళమగుట. నిశ్చలమగు మనసుకలిగిన వారికి ముదిమి దూరమగును ఎన్నో కోరికలను పెంచుకొని మనస్సును లెక్కలేనన్ని యోచనలతో నింపి వ్యాకులితమొనర్తుము. ఇది మన మానసికావస్థ.

ఈశ్వరుడు ఏకార్యములేకుండ సుస్థిరుడై, ఉన్నీలిత నేత్రుడై. మనశ్చాంచల్యరహితుడై, సదా యువకుడై, దీర్ఘ జటాధారియై, శాంతుడై, ఆనందరూపియై, శిష్యపరివేష్టితుడై సంశయవిచ్ఛేద సమర్థమగు మానవ్యాఖ్య చేయుచు, వట వృక్షముక్రింద కూర్చుండెను. దేశకాలములకతీతుడై పరిపూర్ణమును, మనోజ్ఞమును అగు స్వరూపముతో కూర్చున్న ఈశ్వరునిచేరి తాపసులు తమచింతలను బాసి ఆనందమయ్యై చిన్న సంశయ్యైరి.

కొంతలేనివస్తువే కొంతలదీర్చు సామర్థ్యము గలది. మహర్షుల సందేహ నివృత్తిచేయవలెనను కోరికగూడ ఒక కార్యమగును. ఆ మనోవృత్తియు లేక తన హృదయానుభవ మగు ముద్రను దాల్చి కూర్చుండెను దక్షిణామూర్తి. “అన్నియు ఒకటే; రెండు అని తలచునదెల్లయూ ఒక్కటే” అనువారి అనుభవమే చిన్మూద్ర. ఆ ముద్రాధారణసహితము మనోవృత్తిజన్యముకాదు. మనకు కోపముకల్గినపుడు కండ్లెర నగును. మీసములు సైతము కదలును. ఇది మనకు తెలియ కయే జరుగును. మనసులోని అనుభవము ఏదియో దాని చిహ్నములు వెలుపలసయితము పొడసూపును. అటులనే శాంత ఆనంద పరిపూర్ణమూర్తి దక్షిణామూర్తికి ఈచిన్మూద్ర తానుగా అమరినది.

బొటనవ్రేలిని అంగుష్ఠమందురు. హృదయమధ్యమున అంగుష్ఠమాత్రుడై ఈశ్వరుడున్నాడు. ఒక్కొక్కరి హృదయ మందును ఈ అంగుష్ఠమాత్ర పరిమాణముతో పరిమేశ్వరు డున్నాడని ఉపనిషత్తులు చెప్పుచున్నవి. హృదయమందును ఆ కాశమున్నది. అది హృదయాకాశము బయటిది అఖండాకా శము. ఈ లోపలవున్న వస్తువే బయటసైతము అఖండముగా వ్యాపించియున్నది. లోపల అది అంగుష్ఠపరిమాణము. అంగు ష్ఠము లోపలివస్తువును చూపును. అంగుష్ఠమునకు ప్రక్కన నున్నది తర్జని. ఇది చూపుడువ్రేలు. “స్వామి ఎచ్చట ? అదో అచ్చట” అని తర్జని చూపును. చాలాదూరమందున్న వస్తువును సూచించు వ్రేలు ఇది. లోపలివస్తువు బయటి వస్తువు అని రెండురకములు లేవు. అన్నీ ఒక్కటియేయున్న

స్వానుభవమును అంగుష్ఠ తర్జనీ సంయోగముచే దక్షిణామూర్తి చూపుచున్నారు.

ఇతరమతములకు చెందినవారు 'అద్వైతమన్న అంతయూ ఒకటే యేకదా ! అటులైన గురువేడి, శిష్యుడేడి ? తన ఆత్మ, శిష్యుని ఆత్మ ఒకటియని గుర్తెరిగిన గురువు ఎట్లు శిష్యుని కుపదేశముచేయ నంగీకరించును ? తమకు తామే ఉపదేశము చేసుకొనువారుగలరా ? లేక గురుశిష్యులు వేర్వేరు అని తలచిన ఆచార్యునికి అద్వైతజ్ఞానము లేదనియేకదా చెప్పవలెను. జ్ఞానరహితునికి ఉపదేశాధికారి మెక్కడిది ? అద్వైతావలంబకునికి ఇతరులకు చెప్పనవసరము కనుపించదే !' అని వివిధములుగా ప్రశ్నలవర్షము కురిపింతురు. కాని ఇట్టి ప్రశ్నలకే ఆస్పదమును లేనిస్థితి దక్షిణామూర్తిది.

ఆయన అనుభవము ఆత్మస్వరూపమే. అది ఆనందనిలయము. శాంతినిలయము. ఆసాన్నిధ్యమును చేరిన ఋషులు సైతము ఆనందతరంగముల నోలలాడిరి.

మానవ్యాఖ్యా ప్రకటిత పరబ్రహ్మతత్త్వం యువానం
వర్షిష్టాంతేవ సదృషిగణై రావృతం బ్రహ్మనిష్ఠైః।
ఆచార్యేంద్రం కరకలితచిన్ముద్ర మానందమూర్తిం
స్మాత్కారామం ముదితవదనం దక్షిణామూర్తి మీదే॥

గురువుయొక్క మానమే యొకవ్యాఖ్య ఆమానవ్యాఖ్య యందే పరబ్రహ్మతత్త్వము ప్రకటితమగును. గురువు పిన్నవాడు. బ్రహ్మనిష్ఠులగు ఋషిగణముచే పరివేష్టించబడి యున్నాడు.

ఆచార్య శ్రేష్ఠుడు కరకలిత చిస్మద్రతో, మందహాసముతో
ఆనందమూర్తియై వెలసియున్నాడు.

జ్ఞానము రెండు తెగలు. పరోక్షజ్ఞానము, అపరోక్ష
జ్ఞానము. మొదటిది 'ధియరీ' - రెండవది 'ప్రాక్టికల్.' అందుచే
పరోక్షజ్ఞానముకంటె అపరోక్షజ్ఞానమే శ్రేష్ఠము. అపరోక్ష
జ్ఞానోపదేశమే దక్షిణామూర్తి మానవాభ్యుదయము.

ఇతర మూర్తులయందొట్టి శాంతత కనబడదు. ఏదో
యొక కొరత యున్నట్టు తోచును. కోపమో, ఉత్సాహమో
ఏదోయొక భావప్రకటన యుండును. మన కొరతలకై ఈ
మూర్తులును దిగివత్తును. వానినే అవతానమందురు. అవతరణ
యనగా క్రిందికి దిగుట క్రిందికి దిగడమనునది గానీ, పైకి
ఎక్కుట అనుచుదిగాని లేక తన ఆత్మానుభవస్థితిలో నుండు
దైవము దక్షిణామూర్తి. వేదములు దేవునిగూర్చి చెప్పు
నపుడు 'దేనికి ఏదియును పైన లేదో అదియే స్వామి. దేనికి
క్రింద ఏదియును లేదో అదియే స్వామి సర్వము దేవునిచే నిండి
యున్నది. ఆయనతప్ప వేరేదియును లేదు. ఆయనకు పైన
ఏదియును లేదు. క్రింద ఏదియును లేదు. సర్వవ్యాపియగు
ఆయనకంటె పెద్దవస్తువుగాని చిన్నవస్తువుగాని మరొకటి
యుండదు అని చెప్పును (తైత్తిరీయ ఆరణ్యకము. పదియవ
ప్రశ్నము)

తనకంటె వేరగు వస్తువు ఒక్కటి యున్నదని తలంపు
కల్గిన వెంటనే భయము, కోపము, ఆశలన్నియు కలుగును.
ఆవస్తువునుండి కష్టము కలుగునేమోయను భీతిచేత కోపము,
భయము, ద్వేషము ఏర్పడును. ఆవస్తువుపై అభిలాషకల్గినచో

ఆశ యేర్పడును. 'అంతా ఒక్కటే, రెండు అనునదియే లేదు.' అని మనకు నిశ్చయము కల్గినచో రాగము లేదు. ద్వేషము లేదు. ఒక్కటి యనునది సత్యము. రెండు అనునది మాయ.

దక్షిణామూర్తి అచలుడై, కార్యరహితుడై, స్థాణువై యున్నను కార్యములన్నియు తమంతటతామే జరిగిపోవుచున్నవి. సూర్యుడుదయించినంతనే పక్షులు గూళ్ళను వదిలి ఎగిరిపోవును. జనులు తమతమ పనులను చక్కబెట్టుకొందురు. లోకమున ఎన్ని మోపనులు జరిగిపోవును. కాని ఈ కార్యములను సూర్యుడు చేయడములేదు. ఆయన ఉదయించినంతనే ఆయన సాన్నిధ్యమున అన్నియు జరుగును. అటులనే గూరు సాన్నిధ్యమున ఏ ఉపదేశావసరములేక తత్త్వములన్నియు వివృతములై, ఆ మౌనభాస్కరుని కిరణపుంజముచే, శిష్యసంఘము యొక్క సందేహతిమిరములు దవ్వుదవ్వులకు తరిలిపోయెను. కాంచీపురమున వరదరాజస్వామి కోవెలలో దేవీసన్నిధియందు జటామకుటముతో గూడిన వ్యాసుల శిల్పమొకటి యున్నది. ఆయన కూర్చున్నట్లు, ఆయనకెదురుగా ఆదిశంకరులు నిలుచున్నటుల స్తంభమున చెక్కియున్నారు అందు వ్యాసమూర్తి రెండవదగు ఏదో యొకవస్తువు చూపుచున్నట్లుండును. మధ్యాచార్యుల విగ్రహమున్నచోటులలో, ద్వైతమును సూచించుచు రెండువ్రేళ్లును చూపుచుండునట్లు శిల్పములు గలవు. దక్షిణామూర్తి ఏచోటుననుండినను చిన్మూద్రదాల్చియే యుండును.

“స్వామి కలడా ? ఉన్నచో ఆయన ఎట్లుండును ? ఏమి చేయును?” అన్న ప్రశ్నకు బదులొయన్నట్లు, అర్జునునికి

కృష్ణుడు గీతయందు 'నాయనా! ఈశ్వరుడొక్కడే. ఒక్కొక్కరి హృదయమందు నెలకొని మాయవలన నియమించుచున్నాడు' అని అనిరి.

“ఈశ్వరః సర్వభూతానాం హృద్దేశేర్జున తిష్ఠతి,
భ్రామయ స్సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా॥”

మరియొక చోట చరములు అచరములు అన్నియు నాయందే వున్నవనియు చెప్పిరి. ఇవన్నియువిన్న అర్జునునికి ఉన్న జ్ఞానముపోయి తేనిసందేహములు పొడసూపెను. “ఒకచోట నేమో నేను అన్నివస్తువులలోను ప్రతిష్ఠితుడనై వానినెల్ల ఆడించుచున్నాను అని అనియెదవు. మరొకచోట అన్నివస్తువులు నాయందే కలవ నెదవు. ఇన్నిమాటలు చెప్పిన ఏమి ప్రయోజనము? నీవు అన్నివస్తువులకు ఆధారమవా? అన్నివస్తువులు నీకు ఆధారమా? ఏదో ఒకటి నిష్కర్వగా చెప్పు. నేను ఒప్పుకొందును.” అని అర్జునుడు కృష్ణుని నిలువదీసి అడిగెను. ఇది 'దొన్నెకు నెయ్యి ఆధారమా లేక నేతికి దొన్నె ఆధారమా?' అని కుతార్కికునకు ఒకనికి కలిగిన సందేహము వలె నున్నది.

“ఓహో నీకు సందేహాలు వచ్చుటకు ప్రారంభ మయినదా? సరే. నేను చెప్పిన మాటలలో ఒకటి రెండవది వదలి వేయి. 'స చ మత్స్థాని భూతాని' నాయందొక వస్తువును లేదు. ఇప్పుడయిన అర్థమయిందా?'

“తలచినపుడెల్లామాటమారిస్తే నేనెట్లు ఒప్పుకొందును? అన్నివస్తువులు నాయందున్నవని, వెంటనే నావద్ద ఏదియును

లేదు అని మరిల చెప్పిన ఏమాటలో నిజాయితీవున్నట్టు అనుకొనడం ?”

“పోవయ్యా పో ! నీవేమీ నన్ను సమ్మనక్కరి లేదు. నేనేమి చెప్పినను అడ్డుప్రశ్నలు వేసి ఒప్పుకొన న నెదవు. ఆ రెండు మాటలు నాకక్కరిలేదు. ఇదో ఇది కచ్చితమైన మాట. ‘నాహం ప్రకాశః సర్వస్య’ నేను ఎల్లరికిని సరిగా ప్రకాశించను.” అని రెండవ రద్దును కూడా కృష్ణుడు చేసెను.

“ఎందులకు గోచరించవు? ఎందులకై ఇతరులకు తెలియబడవు?” “అదియే యోగమాయ. యోగమాయచే సమావృతుడనగుటచే అందరికిని కానరాను.” “అహం యోగమాయా సమావృతః సర్వస్య స ప్రకాశః” “న చ మత్స్థాని భూతాని” అని ఒకప్పుడు, ‘న చా హం తే స్వవస్థితః’ అని రెండవమారు, “నాహం ప్రకాశః సర్వస్య” అని మూడవమారు - ‘ఇదంతా ఏమిటయ్యా’ యనిన, ‘అదియే యోగమాయ. నేను మాయచే సమావృతుడను’ యని బదులు.

నాహం ప్రకాశః సర్వస్య యోగమాయా సమావృతః ।

మూఢోఽయం నా భిజానాతి లోకో మా మజ మవ్యయం॥

ఇదేటి ఉపదేశము ? మనకేమియు అర్థము కావడము లేదే యని తోచునుగదా !

‘నేను అందరికను కనబడను.’ అని భగవానుడు చెప్పియుండిన, వేయిమంది జనులున్న వేయిమందికి కనబడనని అర్థము. నేను అందరికిని కనబడను అనిన, వేయిమందిలో

999 మందికి కనపడకపోవచ్చును. ఒకనికి కనపడిన కనపడ వచ్చును-అని అర్థము. 'నాహం ప్రకాశః సర్వస్య' యనియే చెప్పెను. మాయచే బాధపడనివానికి ఆయన గోచరించును.

దారిలో ఎవరో ఒకరు ఒక పూలమాలను పడవేసి వెళ్ళిరి పగటిపూట అందరికిని అది పూలమాలగనే కనబడెను. దానిచే వారికి ఏ భయమును వికారమును కలుగలేదు. మసక చీకటిలో ఎవడో దానిని త్రొక్కి 'అయ్యో! పాముపాము' యని యరచెను. మాలగా నుండునదియు, పాముగానుండు నదియు ఒకేవస్తువు. మాల యని తెలిసినతోడనే పాము మాయమగును. కానీ పాము అని భ్రమసినందులకు ఆధారము మాలయే. 'ఈప్రపంచములో నేనున్నాను, నాలో ఈప్రపంచ మున్నది.' అనిన ఏమి అర్థము? పూలమాలలోనే పాము న్నది. పాములోనే పూలమాల ఉన్నది అని అర్థము. గుండె చెదరినవారికి మాల పాము ఆయెను. ఆజ్ఞానముపోయి, పాము కాదు మాలయని తెలిసికొనినవానికి, పామును మాల తనలో నిముడ్చుకొని మాలగ కనబడును. ప్రపంచమును సత్యము అని లక్షించువానికి, ప్రపంచమునకు - ఆధారభూతుడు, భర్త ఈశ్వరుడు. ఈ దృశ్యప్రపంచమును జ్ఞానముచే తెలిసికొన్న వానికి ఈశ్వరుడే సర్వము వ్యాపించినట్లు తోచును.

ద్రావిడకవి కంబరు, సుందరకాండయందు ఈవిషయ మును గూర్చియే ప్రస్తావించును. పంచభూతాత్మకమగు

మాయ, రామచంద్రమూర్తి దర్శనమాత్రమున దొలగిపోవు నని వారు వ్రాసిరి. అన్ని వస్తువులలోను తానే నెలకొని యుండినట్లు శాంతుడై సుస్థికుడై 'అంతా ఒక్కటే'యను ఈ అద్వైతానుభవమును చూపుచు, చిన్మూర్తి ఉపదేశ మొనర్చు దక్షిణామూర్తి దర్శనమాత్రమున మాయపొర వీడి ఆనందాద్వైతజ్ఞానములు ముప్పిరిగొన, ఆనందసముద్రములో మనమును కలసిపోయెదము.

అ డ్డ మూ ల.

అరవభాషలో పంచకావ్యములని చెప్పట ఒక వాడుక. ఆ భాషలో కావ్యమును కాప్పియ మందురు. ఈ పంచకావ్యములలో మూడు జైనులు వ్రాసినవి. తక్కిన రెండున్నూ బౌద్ధమతానుసారము వ్రాయబడినవి. తెనుగుభాషలోనూ పంచకావ్యము లున్నవి ఈ వాడుక సంస్కృతము ననుసరించి ప్రాంతీయభాషలకు వచ్చినట్లున్నది. ప్రతిభాషయందును శ్రేష్ఠములగు కావ్యములెన్నియో ఉండును. కాని వానిలో మహత్తరములయిన కొన్నిటిని మాత్రము పంచకావ్యములని వ్యవహరింతును.

సంస్కృతమున మాఘ మనున దొక కావ్యము. దీనిని మాఘుడను కవి వ్రాసెను. ఈ కావ్యమునకు అసలు పేరు శిశుపాలవధ. శిశుపాలుడు కృష్ణుని విరోధి. కృష్ణుని సర్వావస్థలయందును అతడు నిందించుచునే యుండెను. ఆ వైరఫలితమే ఈ కావ్యమునందు వర్ణింపబడినది.

ఒకొక్క కవియు ఎన్నో కావ్యములు వ్రాసినను అతని కృతులలో ఏ ఒకటికో ఏ రెంటికో ఖ్యాతి. ఇట్టి కావ్యములలో కావ్యవస్తువు అతిసహజముగా యధాతథముగా వర్ణింపబడియుండును. కృతికర్తలు కాలగర్భమున గలసిపోయినను

వారి కీర్తిమాత్రము, కావ్యరూపమున చిరస్థాయిగ నిలిచి యుండును. వర్ణనలు కన్నులకు కట్టిపెట్టుండుటచే ఈ కావ్యము లకు శాశ్వతకీర్తి లభించును.

మాఘకావ్యములో ప్రథమదృశ్యము-కృష్ణపరమాత్మ ద్వారకలో బయట ఒక సింహాసనమున ఉపవిష్టుడై యుండును. అదే సమయమున ఆకాశమార్గమున వీణా గానప్రియుడగు నారదుడు వచ్చుచుండగా కృష్ణపరమాత్మపరివారము, ఆవచ్చు చున్న ప్రకాశపుంజ మేమైయుండునని ఒకరినొకరు ప్రశ్నించుచుండురు కడుదూరమున నుండుటచే ఇదమిత్యమని వారు నిర్ణయింపజాలకుండురు. ఆ ప్రకాశము దగ్గరికు రాను రాను ఒకవ్యక్తిరూపముగా గోచరించెను. కాని లింగభేదము తెలియలేదు. మరికొంతదగ్గరకురాగా అది పురుషుడని తెలిసెడి. 'ఎవరీ మనిషి?' యని మరింత కుతూహలముతో చూడగా నారదుడని తెలిసినదట.

చయ స్త్విషా మి త్యవధారితం పురా

తతః శరీరీతి విభావితాకృతిమ్ ।

విభు ర్విభక్తావయవం పుమా నితి

క్రమా దముం నారద ఇత్య బోధిసః ॥

చయః=నిండినప్రకాశము, మొట్టమొదట ఏదో ప్రకాశపుంజముగ కనబడినది. 'తతః శరీరీతి విభావితాకృతిమ్' తరువాత కొంచెము ఆకృతిదాల్చినట్టు తోచినదట 'విభు ర్విభక్తావయవం పుమా నితి' మరింతదాపునకురాగా, ఆకృతి స్పష్టము కాగా ఒక పురుషునివలె తోచినదట. 'క్రమా దముం నారద

ఇ త్యబోధీ సః'-నారదుడే వచ్చుచున్నాడని తరువాత తెలిసి నది. ఇట్లు స్వాభావికమగు రీతితో కావ్యాలంకార సృష్టిని చేయడము మహాకవులకు పరిపాటి. ఆ కాలమున ఇట్టికావ్యము తెన్నివ్రాయబడినవో? అవియన్నియు ఇప్పుడున్నవనిచెప్ప లేము.

అటుపిమ్మట నారదునివేషము కవి వర్ణించును.

అజస్ర మాస్ఫాలితవల్ల కీగుణ
క్షతోజ్వలాంగుష్ఠ సఖాంశుభిన్నయా ।
పురః ప్రవాళై రివ పూరితార్థయా
విభాంత మచ్ఛస్ఫటికాక్షమాలయా ॥

నారదుడు వీణాతంత్రుల నెల్లప్పుడు మీటుచునే యుండును. అజస్రము=ఎల్లప్పుడు. వల్ల కీ=వీణ. గుణ = తంత్రులు. ఆస్ఫాలిత = మీటుట. వీణ నెల్లప్పుడు వాయించుటచేత ఆయన అంగుష్ఠము ఎఱ్ఱనై యున్నది. ఆయన సఖములు మాత్రము తెల్ల గానున్నవి.

నారదుడు వీణను మీటుటచే బొటనవ్రేలికి నొప్పి ఎత్తినప్పుడు వీణనువదిలి జపమాలను గ్రహించి జపముచేయును. జపమాలను త్రిప్పుటలో ఆయన అంగుష్ఠపు రక్తచ్ఛాయలు జపమాలలోని స్ఫటికశిలలను అరుణోజ్వలముగాచేసి, జపమాలను సగము స్ఫటికమాలగను, సగము పగడముల దండగను చేసినట్లు తోచుచున్నది— “పురః ప్రవాళై రివ పూరితార్థయా విభాంత మచ్ఛస్ఫటికాక్షమాలయా” మాలను త్రిప్పునపుడు మాధవుని నామము జ్ఞప్తికిరావలెను. విభూతినిపూసుకొనినపుడు ఈశ్వరునిస్మరణ కలుగవలెను. కొందరు నూర్యుని

చూచి కనులు మూసికొని దేవుని స్మరింతును. ఇవి ఏవియూ లేకున్న భగవన్నామస్మరణమున కెంతమాత్రమున్నూ ఎడమనుమాటే ఉండదు.

మాఘకవి చనుత్కారముగా నారదుని హస్తగతమగు స్ఫటికాక్షమాల సగము ప్రవాళహారమువలె మారినదని వర్ణించెను. దీనినేల చెప్పిననగా-నా యొద్దనున్న స్ఫటికమాలలో ఒకపగడము మేకువుగా కట్టబడినది. “ నేను వీణవాయించెదనా ఏమి? అం గుచేతనే ఈమాల ప్రవాళస్థగితముగానున్నది”. అని అనుకొంటిని. అపుడు మాఘుని కావ్యము నా స్మృతి పథమున మెరిసెను.

‘ప్రవాళ’ అను సంస్కృతపదమునుండి ‘పగడము’ అనెడి తెనుగుపదమునూ, తమిళములోని ‘పవళము’ అనెడి పదమున్నూ పుట్టినవి. పశ్చిమ కన్నడదేశమున ‘హవళ’ మని యందురు. సంస్కృతములోని పదమునకు కన్నడములోని పదమునకు ఇంచుమించు సామరస్యమున్నది. తమిళమునందు ‘ళ’కారమువచ్చిన తెనుగున అది ‘డ’కార మగును. తమిళమున ‘పుగళ’ అన్నపదమున్నది. తెనుగున అది ‘పొగడుట’, కన్నడమున ‘హొగళు’ లేక ‘పొగళు’. ఇటు మారుటకు వేదమందేదైన ఆధారమున్నదా యని చూచితిని.

పశ్చిమ దేశమునను, మహారాష్ట్ర కన్నడ దేశములందును ఋగ్వేదము అధికము. తూర్పు సముద్రతీరమున యజుర్వేదము బహుళము; ఋగ్వేదముకూడ కొంచెమున్నది. ఆంధ్రదేశమున నూటికి తొంబదియెనిమిదిమంది యజుర్వేదగులు. తమిళ దేశమున ఎనభై పాళ్లు యజుర్వేదగులు. తెలుగు

దేశమున సామవేదము లేదు. తమిళదేశమున 15 శాతము సామవేద మున్నది. ఋగ్వేదము 5 శాత ముండవచ్చును. పశ్చిమదేశమున బొంబాయి, నాసిక్ నుండి కన్యాకుమారి వరకు ఋగ్వేదమే యధికము. అయినను పురాతన కాలమున తమిళదేశమున సామవేదములు అధికముగా నుండిరని తలచుటకు ఆధారము లున్నవి. శాఖయనిన కొమ్మ. ఒక్కొక్క వేదము నకు అనేక శాఖలు. సామవేదమునకు వేయిశాఖలు. ఒక్కొక్క కుటుంబమును ఒక్కొక్క శాఖయని చెప్పట వాడుక. తమిళ నాడునందు సామవేదములు వేయికుటుంబము లుండినట్లు తెలియుచున్నది. “ఆయిరశాక్తై ఉడైయాన్” అని తేవారము నందు కొన్నిచోట్ల ఈశ్వరుని వర్ణించియున్నారు. ‘సహస్ర శాఖల స్వామి’ అని దానికి అర్థము.

ప్రస్తుతము తమిళదేశమున ఎక్కువగా నుండు సామ వేదమునకు “గౌతమ” మని పేరు. శ్రోత్రియులలో కొందరు సామవేదములై మిని లేక “తలవకార” శాఖకు చెందినవారు. మలయాళ దేశమందలి నంబూగ్రులుసయితము తలవకార శాఖకు చెందినవారే ! తిరునల్వేలి ప్రాంతముననున్న శ్రోత్రి యులుకూడ తలవకారశాఖా సాంప్రదాయలే. ఉత్తరము నుండి వచ్చినవారిలో సామవేదములే గౌతమశాఖ. ఉత్తర దేశపువారు అనుటచే వీరు తెలుగు దేశమునుండి వలస వచ్చి యుండవలెను. లేదా సంధ్యావందనమున “నర్మదాయై నమః ప్రాతః. నర్మదాయై నమో నిశి, నమోఽస్తు నర్మదే తుభ్యం” అని శ్లోక మొకదానిని వర్ణించుటచే వీరు నర్మదానదీ ప్రదేశమునుండి వచ్చియుండవలెను.

దక్షిణదేశమున 'నాయన్మార్' అని వ్యవహరింపబడు వారిలో 'సోమయాజి మోరార్' అని యొక రుండిరి. వారు తలవకార శాఖీయులు. వీరొకపరి యాగ మొకటి చేసిరి. 'అగ్నిముఖముగా నిచ్చు ఆహుతులను పరిమేశ్వరుడే స్వయముగా గ్రహించుననుట' ఒక ఐతిహ్యము. కాని పరిమేశ్వరుని రప్పించుటెట్లు? తిరువారూర్ లోని సుందరమూర్తి ఈశ్వరునికి అత్యంత సన్నిహితుడట. ఆయన జచ్చాదిని మేనలందికొని కుంకుమబొట్టు పెట్టుకొని ఎల్లప్పుడు అలంకారముతో ఉన్ననూ పరమశివునితో ముఖాముఖిని మాటలాడే చొరవకలవాడని ఎవరో సోమయాజికి చెప్పిరి. ఈభక్తునికొరకై ఈశ్వరుడు దౌత్యముకూడ చేసెనట. ఆయనను ఎట్టైన యాగమున కాహ్వానించిన, ఈశ్వరునే హవిస్సు గ్రహించుటెట్లు ఆయన చేయునని చెప్పిరి.

అంతటితో సోమయాజి తిరువారూరుకు బయలుదేరెను. తిరువారూరు గ్రామమున "విరల్మిండ నయనార్" అను మరియొక భక్తుడుండెను. ఆయనకు ఈశ్వరునిపై ననే కోపము. శివుడికి నడత సరిలేని సుందరునిపై ఏల ఇంత మమత? "ఈ సుందరమూర్తికి నీఆలయప్రాంగణ సమీపమునకు వచ్చుటకుకూడ అర్హతలేదు". అని ఈశ్వరునితో ఆతడు వాదులాడెను. కాని ఈశ్వరు డేవియు జెవిని పెట్టుకొనునట్లు తోచలేదు. "స్రక్షందనాదులతో ఘుమఘుమలాడుచూ అనుదినమూ వేశ్యాగృహమునకేగు సుందరునితోడి, సాంగత్యముంచుకొన్న ఈశ్వరు డెట్టివాడు?" అని విరల్మిండనయనారుకు ఆక్రోశము గల్గెను. ఈ తిరువారూరునందే అడుగు పెట్టకూడదని తీర్మానించుకొనెను.

అంతటితో తిరువారూరునుండి బయలుదేరి, ఊరికి బయటి ఎల్లలో మకామువేసెను. తిరువారూరుకు చేరిన వారు ఎవరువచ్చిననూ వారి కాళ్ళను తనచేతి కొడవలితో తెగ నటకసాగెను. ఇతని భక్తిని తెలిసిన ఈశ్వరుడు ఒక రోజు మారు వేషముదాల్చి వచ్చెను. నాయనార్ అతిధికి పాదప్రక్షాళన చేయుచు 'తమదేవూరు' అని ప్రశ్నించెను. అతడు తిరువారూర్ అని బదులు పలికెను. అది విన్నంతనే కొడవలి నెత్తుకొని ఆయనను నాయనార్ తరుమసాగెను. ఆయన పరుగిడ, ఈయన వెంబడింప, స్వామి మెల్లగా నాయనార్ను తిరువారూర్ ఎల్లలోనికి ఎలయిందుకొని పోయెను. అప్పుడు ఆయన 'ఏమయ్యా! తిరువారూర్ ఎల్లలోనికి రానంటివే. ఇప్పుడెటులు వచ్చితివి?' అని నాయనారును ప్రశ్నించెను. నాయనార్నకు తనతప్పిదము తెలిసెను. అందులకు ప్రాయశ్చిత్తముగా వెంటనే తనకాళ్ళను తానే తెగవేసుకొన్నాడట. అటుపై ఈశ్వరుడు నాయనారును తనలో ఐక్యము చేసికొనెనని యొక కథ. నాయనార్ ఎల్లదాటిన చోటును "వండాంపాలై" అని యందురు.

సోమయాజిమూర్తి సుందరమూర్తిని వెదకికొనుచు తిరువారూర్ వచ్చిచేరిరి. ఆయనకు ముందు వెనుకలు తెలియదు. సుందరమూర్తితో నెయ్యమెట్లు చేయుట? ఒక యోచన సోమయాజికి తోచెను. "తూడు విళంగీరై" అను ఒక ఆకుకూరను ప్రతిదినము సుందరమూర్తి వేష్యయింటిలో ఇచ్చి దానిని ఆయనకు వండిపెట్టుమని ఆ వేష్యను బతిమాలెను. ఆ దానియు ఏదియో బ్రాహ్మణు డిచ్చుచున్నాడే యని దానిని వండి సుందరమూర్తికి వడ్డించునట్లు ఏర్పాటు గావించెను.

ఈ ఆకుకూరను తిన్నచో జ్ఞానము వృద్ధియగునని అందురు. అనుదినము సోమయాజి ఆకుకూరను దాసీగృహమున అందించుచుండెను. ఒకరోజు నదిలోవరదలువచ్చి నాలుగు ఐదు రోజులవరకు తగ్గలేదు. అందుచే ఆ కూరను తెచ్చి ఇచ్చుటకు సోమయాజికి కష్టమాయెను. దినమూవండెడి కూర లేకపోవుటచే సుందరమూర్తి దాసిని 'కూర లేదే'మని ప్రశ్నించెను. "ఈకూరను బ్రాహ్మణుడొకడు తెచ్చి ప్రతిరోజూ వండిపెట్టుమని వేడుకొన్నాడు. నాలుగయిదు రోజులుగా ఆయన రావటము లేదు. అందుచేత వండిపెట్టుటకు వీలులేకపోయిన"దని దాసి విన్నవించినది. సుందరమూర్తికి ఆ బ్రాహ్మణునిగూర్చి తెలిసికొనవలెనని కుతూహల మేర్పడెను.

మరుసటిరోజు బ్రాహ్మణుడు ఆకుకూరను తెచ్చినప్పుడు దాసి ఆయనను సుందరమూర్తివద్దకు తీసికొనిపోయెను.

"మీరెవరు స్వామి? ఎందులకు ప్రతిరోజున్ను ఈ ఆకుకూరను తెచ్చి ఇస్తున్నారు?"

"ఆ విషయము మీతో ఏకాంతముగ చెప్పవలె. నాకు మీవలన కావలసిన ఉపకార మున్నది. మీ అనుగ్రహం కోసం ఈ కైంకర్యము చేస్తున్నాను."

"నాకు సాధ్యముకాని పని ఐతే ?"

"మీకు సాధ్యముకాని పని ఏదీ లేదు."

సోమయాజి ఏకాంతముగా తన కోరికను సుందరమూర్తితో చెప్పకొనెను. "యాగమున స్వామియే ప్రత్యక్షముగా హవిస్సును గ్రహించుట స్వల్పకార్యము గాదు.

అయినను మీకొకటకు స్వామిని అడిగెద” నని చెప్పి సుందర మూర్తి గుడికి వెళ్ళెనట.

ఈశ్వరుడు సుందరమూర్తి విన్న పమాలకించెను. “నాకు నీవు భక్తుడవు నీభక్తు డతడు. అతని సేవచేయవలెనని చెప్పు చున్నావు సరే కానీ. నేను అతడిచ్చు హవిస్సును గ్రహిం తును. కాని నేను ఏరూపములో వచ్చినప్పటికీ అతడు హవి స్సును అర్పింపవలెను. ఈ విషయమును నీవు అతనికి తేట తెల్లము చేయవలెను”. సుందరమూర్తి సోమయాజితో ఈ విషయము చెప్పగా అతడు ఆనందముతో తన గ్రామము నకు వెళ్ళిపోయెను. యాగమున కుపక్రమించెను.

యాగము జరుగుచున్నది. ఈశ్వరు డొక చండాల వేషము ధరించెను. అంబిక యొక మాలతగా తయారై నది. ఆమెశిష్యున ఒక కల్లుకడవ, నాల్గువేదములు నాలుగు శునక ములై వచ్చినవి. భూతగణములన్నియు మాలవాండ్రై కల్లు ముంతలతో యజ్ఞవాటికలోనికివచ్చెను. సోమయాజిమాత్రము కదలలేదు, మెదలలేదు. ఆనందముగా ఉపవిష్టుడై యుండెను. తక్కిన బ్రాహ్మణులు యజ్ఞము మైలపడినదని నాలుగు వైపు లకు పారిపోయిరి. సుందరమూర్తి హెచ్చరికను జ్ఞప్తియం దుంచుకొని, సోమయాజి చండాలుని (ఈశ్వరుని) కి హవిస్సును ధారపోసెను. ఈశ్వరుడు దానిని గ్రహించి అనుగ్రహించెనని ఒకకథ. అందులకే సోమయాజి “అరువత్తు మువ్వురు” అనెడి శివభక్తులలో ఒకడుగ చేర్చబడెను.

ఇట్లు ఆ కాలములో నడచిన యాగము లనేకములు. సామవేదులలోగ్రహితము తలవకాశాఖ, మలయాళదేశమున

అధికము; చోళ దేశస్థులలోనూ తలవకారశాఖయులు కలరని చెప్పటకే సోమయాజి కథను చెప్పినది. ఉత్తరదేశమున శుక్లయజుర్వేదమునకు జేరిన మాధ్యందినశాఖ అధికము. ఈ శాఖవారి వ్యాకరణమున ఇతరు వేదములందువచ్చు 'య'కారమును 'జ'కారముగా పలుకు నియమము ఒకటి ఉన్నది. అందుచేతనే యమున - జమున; యోగి - జోగి అని వ్యవహారములోకూడ వేదముననుసరించి 'య'కారము 'జ'కారముగా నుచ్చరింతురు.

వాలస్తీనము మొదలగు సెమిటిక్ దేశములందు (జూదులు, అరబ్బులు ఉండు ప్రాంతములు) కూడ మిత్రుడు, వరుడు మొదలగు వైదిక దేవతల శ్రవణయున్నట్లు క్రీ.పూ. 1400 సం॥ లకు సంబంధించిన శిలాశాసనములవలన తెలియుచున్నది. దీనినే ఆకాలమున వేదములు అచట వ్యాప్తిలో నున్నట్లు గుర్తించవచ్చును. ఉత్తరహిందూస్థానమువలెనే ఆ దేశములందు కూడ 'యహోవా'ను 'జహోవా' యనియు, 'యూసఫ్'ను 'జోసఫ్' అనియు, 'య'కారమును 'జ'కారముగా నుచ్చరింతురు. అందుచే అచటకూడ శుక్లయజుర్వేదమునకు చెందిన మాధ్యందినశాఖయులు ఉండియుండవలెనని ఊహించవలసియున్నది. దీనినుండి వేదమునందు ఏ అక్షరము ఏ ప్రదేశమందు ఎట్లుచ్చరింపబడుచున్నదో అట్లే భాషయందును, మాటలలోను వ్యవహారదశకు వచ్చినదని తెలియుచున్నది.

ఆరవమున 'మార్గశీర్తంగళి' అనుదానిని తెనుగు దేశపు వైష్ణవులు 'మార్గశీర్తంగళి' అని అందురు. 'మృగశీర్షము' అనుమాటను వారు 'మృగశీర్షము' అని చెప్పుదురు.

జయేంద్ర సరస్వతీ స్వామితో సహా
ఇటీవల జరిగిన సదస్సుకు అరుదెంచుచున్న
జగద్గురు శ్రీ శంకరాచార్య స్వామివారు

‘స్ఫటికాక్షమాలయా’ అనుదానిలో అక్షరమాల అను పదమున్నది. ‘అ కారము మొదలు క్ష కారము’ వరకు ఏబది యొక్క అక్షరములున్నవి. క్ష అనునది మేరువు, మాల జప సంఖ్యను దెలుపు నాధనము. క్ష అనుదానిని వదలి తక్కిన అక్షరములు జపించిన 50 అక్షరము లగును. ‘క్ష’ అను మేరువును దాటిపోరాదు. సూర్యుడు మేరువును దాటడను సంప్రదాయము ననుసరించి క్ష కారమ నెడి మేరువు వరకు జపమాలను తెక్కించి దానినిదాటక మరల అట్లే వెనుకకు త్రిప్పవలెను. ఇట్లు ఒక్కమారు మేరువర్యంతము జపమాలను త్రిప్పి తిరిగివచ్చిన సంఖ్య 100 అగును. పదిమాలలు జపించిన వేయి యగును. అక్షమనగా అ కారాది క్ష కారాంతము. స్ఫటికాక్షమాల యనగా స్ఫటికములతో చేసిన అ కారము మొదలు క్ష కారమువరకు ఉన్న మాలయని అర్థము. రుద్రాక్షమాల యనినను ఇదియే.

స్ఫటికము ఈశ్వరునివలె తెల్లగ, స్వచ్ఛముగా నుండునది. హిందీభాషలోని ‘అచ్చా’ అనెడి పదము స్వచ్ఛము (సు+అచ్చ) అను పదమునుండి పుట్టినదే అనిపించును. అకారాది అక్షరములను ఆంగ్లమున “ఆల్ఫబెట్” అని యందురు. గ్రీకునందు ఆల్ఫాయనునది మొదటి అక్షరము. బీటాయనునది రెండవ అక్షరము. అరబ్బీభాషయందును అలీఫ్, బే, చే, థే అనియే అక్షరములు ఆరంభమగును. రెండింటిలోను మొదటి అక్షరము ‘అల్’ అని ప్రారంభ మగును. అన్ని భాషలకును సంస్కృతము మూలము అని అభిప్రాయపడిన సంస్కృతమున గూడ అల్ అను అక్షరము ఉండవలెను.

చిదంబరమున నటరాజ నర్తనావసానకాలమున గల్గిన పదునాల్గు శబ్దములు పదునాలుగు సూత్రములుగ నేర్పడెను. వీనికి మాహేశ్వర సూత్రములని పేరు. వీనిని మూలముగా నుంచుకొని పాణిని వ్యాకరణసూత్రములను వ్రాసెను. దానికి పతంజలి మహాభాష్యమును వ్రాసెను.

మనోవాక్తాయములు త్రికరణములు. పతంజలిమహర్షి ఈత్రికరణములకు చికిత్సాస్థాయముగ కృతులను సృష్టించెను. మనస్సునకు చికిత్సచేసెడిదే యోగశాస్త్రము. వాక్కునకు చికిత్సచేసెడిది వ్యాకరణభాష్యము. దేహమునకు కుగ్మత పోవునట్లు చికిత్సచేసెడిది 'చరకసంహిత' యను వైద్యశాస్త్రము. ఈ మూడిటిని పతంజలి వ్రాసెను.

నటరాజు ధక్కను వాయించుచు నర్తనమాడు సమయమున ఆ యుల్లరీశబ్దములనుండి—

అఇఉణ్, ఋ౞, ఏఓజ్, ఐఔచ్, హయవరట్, లణ్, ఇమజణనమ్, ఝభఞ్, ఘడధష్, జబగడదశ్, ఖఫఛరధచటతవ్, కపయ్, శషసర్, హల్ అను సూత్రము లేర్పడెను.

కడపట హల్ ఇతి మాహేశ్వరాణి సూత్రాణి అని ముగింపబడినది. ఇవి చాలమందికి తెలిసియుండవచ్చును. శ్రావణ పూర్ణమనాడు దీనిని వేడుకగా చెప్పుదురు. పరమేశ్వరుడు ఉడుక (హుడుక్క) ను వాయించుచు గిట్టుమని తిరుగునపు డి శబ్దము లేర్పడినవట.

అక్షరములనుచేర్చి చెప్పుటకు పాణిని, ఈ సూత్రముల నుండి ఒక సంజ్ఞను గ్రహించెను. ఈ పదునాలుగు సూత్రములలో ఒకదాని మొదటిఅక్షరమునుగాని కొండొక అక్షరమును

గాని, మరొకదాని కడపటిఅక్షరమును కలిపిచెప్పిన నడుమనున్న అక్షరములుగూడ అర్థమగును. హాయవరట్ అనుదానిలో హ అనునది మొదటిఅక్షరము. హల్ అనునది కడపటిఅక్షరము. “త్” ఈ రెండిటినీ కలిపిన హల్ అగును. అది దానిచుధ్య లోని ముఖ్యాక్షరములన్నీ చెప్పను. ఇట్లు మొదటి అక్షరము ‘అ’, కడపటి అక్షరము ‘ల్’ చేర్చిన ‘అల్’ అగును. అల్ అనగా అచ్చులు హల్లులుగా ఏర్పడిన అక్షరములన్నియు అర్థమగును.

‘అలోఽంత్యస్య’ అనునదొక సూత్రము. ఇందు ‘అల్’ అనుదానికి అక్షరము అని అర్థము. మహేశ్వరసూత్రముల ననుసరించి పాణిని అష్టాధ్యాయని వ్రాసెను.

ఇట్లు అన్ని భాషలయందును అకారము - ఆదిగనున్నది. హిందూస్థానీలో ఆలీఫ్ అను మొదటి అక్షరము, గ్రీకులోని ఆల్ఫా ఈ రెండున్నూ ‘అల్’ అను అక్షరమునుండి వచ్చినవి. ఆల్ఫబెట్ అనే ఇంగ్లీషు పదముకూడ ఈ ‘అల్’ నుండియే వచ్చినదని నా యభిప్రాయము.

అక్షరమును వ్యాకరణశాస్త్రమున ‘అల్’ అనియే చెప్పుదురు. నటరాజ ఝల్లరినుండి ఈ సంజ్ఞలు బయల్పడలి ప్రకాశించుచున్నవి. వానికి సూత్రములు వ్రాసినది పాణిని. పాణి అనగా చేయి. భగవానునిపాణి - నినాదము - పాణి నినాదముగ మారెను. నారదుడు జపమాలను ధరించినట్లు మాఘుడువ్రాసినది గుర్తుకొచ్చి దానినుండి స్ఫటికాక్షమాల- పగడాలమాలగ మారిన ప్రస్తావనలో ఒకదానికొకటి అనుబంధముగ, శబ్దశాస్త్ర చర్చలోనికి దిగినది.

శివుడవో - మాధవుడవో

‘శివస్య హృదయం విష్ణుః, విష్ణోశ్చ హృదయం శివః’ అని శివకేశవుల ఏకత్వము అనుదినమూ సంధ్యావందన మంత్రాలలో చెప్పకొంటూ ఉంటారు. శివవిష్ణువుల అభేద మును ఈ మంత్రము తెలుపుతున్నట్లే, హరిహరుడు, రామ లింగడు, రామేశ్వరుడు, శంకరనారాయణుడు అనేపేర్లు కూడా ఈ అభేదాన్ని చాటుతున్నవి.

ఒకప్పుడు ‘రామేశ్వరము’ అనే పదము ఏసమాసానికి చేరినదని దేవతలకు సందేహము వచ్చినదట. వ్యాకరణములో చెప్పబడిన సమాసములలో కర్మధారయము, తత్పురుషము, బహువ్రీహి అను సమాసాలున్నవి. రాజసేవకుడు - రాజు యొక్క సేవకుడు. ఇది తత్పురుషము. నల్లకుక్క, నల్లనికుక్క - ఇది కర్మధారయసమాసము. దండపాణి - దండమును చేతిలో కలవాడు. ఇది బహువ్రీహి. దండపాణి యనగా సుబ్రహ్మణ్యుడు. దండపాణి పదములోలేని అర్థమును చెప్పనది కనుక బహువ్రీహి. బహువ్రీహి పదమునకే బాగుగా పండెడిపొలమని అర్థము. నూరుకలముల ధాన్యమును పండించేవాడు బహువ్రీహి.

రామేశ్వరము ఏ సమాసము ? తత్పురుషమా ? ‘రామస్య ఈశ్వరః’ అని అన్నచో రామునికే ఈశ్వరుడు అన్న

అర్థం వస్తుంది. అది శివాధిక్యమును చాటుతుంది. శివధను
ర్భంగమును చేసిన రాముడు శివునికంటే ఏవిధముగా తక్కువ?
సర్వలోకభరణ్యుడు రాముడు. అతనికిపై న ఒక ఈశ్వరుడా?
ఈ సందేహాలన్నీ తీర్చేవారెవరు? వారు విష్ణువునే అడుగడలచి
వైకుంఠానికి వెళ్ళారు. “ఇంత చిన్నవిషయానికి ఎంతదూరం
పచ్చినారు? ఆ పదాన్ని చూడగనే తెలుస్తున్నదే తత్పురుష
మని. ‘రామస్యఈశ్వరః’ ” అని విష్ణువు దేవతలతో అన్నాడట.
కాని దేవతలకు సందేహానివృత్తి కాలేదు.

విష్ణువు కల్యాణగుణపూర్ణుడు. వినయము ఆ కల్యాణ
గుణములలో ఒక్కటికదా? ఏదో వినయంచేతగాని, అహం
భావము ఉండరావనికాని, మొగమాటపడికాని ఆవిధంగా
బదులుచెప్పి ఉంటాడు. విష్ణువును అడిగితిమికదా! పోనీ ఆ
శివునినే అడుగుదాం. ఆయన ఏంచెప్తాడో అని, ‘విష్ణుస్తత్పు
రుషంబ్రూతే’ అని అనుకొంటూ, కైలాసానికి కాళ్ళను
మళ్ళించారట.

నాకలోకవాసుల సందేహాన్ని నాగాభరణుడు విన్నాడు.
‘ఇందులో సందేహానికి తావేది? రామేశ్వరుడు బహువ్రీహి
సమాసము. రాముడే ఈశ్వరుడుగా కలవాడు రామేశ్వరుడు’
అని ఆయన బదులు చెప్పినాడట. దేవతలకు ఏమీతోచలేదు.
వ్యాకరణవిషయంలో శివవిష్ణువులకు ఇట్లు భేదాభిప్రాయాలు
వస్తవని వాళ్ళు కలలోనైనా తలచలేదు. వీళ్ళిద్దరికీ పేరుతో
ప్రసక్తి ఉన్నందున, వేరే మధ్యవర్తిని అడిగి సందేహం
తొలగించుకొందామని, ‘బహువ్రీహిం మహేశ్వరః’ అని
చెప్పకొంటూ బ్రహ్మదగ్గరకు వెళ్ళినారట. బ్రహ్మ వాళ్ళ

సందేహాన్ని, జరిగిన సమాచారాన్ని శాంతంగావిని “ఈ సమా సము తత్పురుషమూకాదు, బహుప్రీహికాదు. ఇది కర్మధార యము. వీరరాఘవుడు అంటే వీరుడొక్కడూ, రాఘవుడు వేరొక్కడూ అనియా అర్థం? ‘రామశ్చ అసౌ ఈశ్వరశ్చ రామేశ్వరః’ రామేశ్వరపదం నిస్సందేహంగా కర్మధారయః” అని తీర్చిచేసినాడట.

విష్ణుస్తత్పురుషంబ్రూతే బహుప్రీహిం మహేశ్వరః,
ఉపయోరవ్య తప్తానా మాత్మభూః కర్మధారయమ్॥

‘ఆత్మభూః’ అనగా బ్రహ్మ. దేవతలకు - శివవిష్ణువులు ఒకేపరతత్వమని బ్రహ్మ బోధించినాడట. ఈ సత్యాన్ని, ఈ ఐక్యమును మనంకూడా ఎన్నోవిధాల తెలుసుకొనుచున్నాము.

పురాణాలలో శివవిష్ణుల మధ్య యుద్ధం జరిగిందని కొన్నిచోట్ల వ్రాయబడింది. ఒకచోట విష్ణువు జయించినాడనీ, మరొకచోట శివుడు జయించినాడనీ వ్రాసినారు. అంతేకాదు, ఒకరికొకరు సహాయం చేసుకొన్నట్లూ ఉన్నది. ఒకరినొకరు పూజించుకొన్నట్లూ దృష్టాంతమున్నది.

విష్ణుపురం అనేచోటునకు సమీపంలో ‘తిరువీళిమిళలై’ అన్న డేత్రమున్నది. ఇచ్చటి స్వామికి నేత్రార్పణేశ్వరుడని పేరు. ఈచోటులో ఈశ్వరుని విష్ణువు అనుదినమూ సహస్ర కమలములతో పూజించేవాడనీ, ఒకనాడు వెయ్యికి ఒకపువ్వు తగ్గిపోగా, తన నేత్రకమలమునే విష్ణువు పెకలించి, ఈశ్వరునికి అర్పించినట్లు ఐతిహ్యము.

భగవత్పాదులున్నా 'సాంబే పరబ్రహ్మణి' అనే
మకుటంతో ఈక్రింది శ్లోకాన్ని వ్రాసినాడు.

విష్ణుర్యస్య సహస్రనామ నియమా
రంభోరుహాణ్యర్చయ

న్నేకో నోపచితేషు నేత్రకమలం

నైజం పదాబ్జద్వయం,

సంపూజ్యాసుర సంహతిం విరళయన్

త్రైలోక్య పాలోభవ

తస్మిన్ మే హృదయం సుఖేన

రమతాం సాంబే పరబ్రహ్మణి ॥

ఇట్లే తిరుక్కుండియూరను క్షేత్రమొకటి ఉన్నది. ఇచ్చటి మూర్తికి 'బ్రహ్మశిరఃఖండిశ్వరు'డని పేరు. పూర్వము బ్రహ్మకూడా ఈశ్వరునివలెనే పంచముఖుడుగ ఉండేవాడట. అందుచే ఆయనకు కొంచెం అహంభావం హెచ్చయింది. ఈశ్వరుడు కోపించి, అతనితల నొకదానిని గిల్లివేయగా, బ్రహ్మ కపాలము శాపవశాత్తు ఈశ్వరుని చేతికే అంటుకొని పోయిన దట. పైగా బ్రహ్మహత్యాపాతకము వేరే చుట్టుకొన్నదట. శివునికి శాపనివృత్తి చేసినది తిరుక్కుండియూరులోని పెరుమాళ్ళే యని ఈ స్థలపురాణం చెప్పుతున్నది. ఇంగలి మూర్తికి హర శాపవిమోచకు డనిపేరు.

రామాయణములోగూడా శివ విష్ణువులకు వివాద మేర్పడినటులున్నా, విష్ణువు హుం అని అన్నంతనే శివునివింటి అల్లెత్రాడు తెగిపోయినటులున్నా వర్ణింపబడినది. 'అధికం

మేనిరే విష్ణుమ్'. ఇట్లే నాయనార్గ గీతములు శివాధిక్యమును చాటుతున్నవి; ఆల్పార్గ గీతాలు వైష్ణవపరములు. విష్ణ్వాధిక్యమును చాటుతున్నవి.

పరతత్త్వము ఒకటి కదా? ఇందులో శివుడు పరతత్త్వమా? విష్ణువు పరతత్త్వమా? శైవ వైష్ణవులకు ఇందులో సందేహమే ఉండదు. శైవులు శివుడనీ, వైష్ణవులు విష్ణువునీ ఎన్నుకొంటారు. అద్వైతుల విషయమే చిక్కు. సామరస్యపు ఆవశ్యకత వారికే.

ఉన్నది ఒకవస్తువు. ఒక్కవస్తువు రెండు ఎట్లుబొతుంది? శివ విష్ణువుల భేదాలను అటుంచుదాం. విష్ణ్వంశములు, రెండు అవతారములైన రామ, పరశురాముల మాటఏమి? వీరిలో ఎవరు అధికులు? శివధనుర్భంగము చేసినాడని పరశురామునికి రామునిపై కోపంవచ్చినది. ఊతలోకాన్ని భస్మీకరణం చేసిన పరశురాముడు రామునిముందు నిర్వీర్యుడైపోయినాడు. ఈ సంగతి ఏమి?

‘ఇవన్నీ భగవద్గీతలు. ఇరువురూ ఒకే పరమాత్మ అంశములు కదా’ అని ఒకరన్నారట. వాస్తవమునకు అంతే కదా?

కయ్యాలాడినంతమాత్రాన వీరు వేరుకాదు. ఒకే పరమాత్మ తన మాయాశక్తిచేత వివిధసమయాలలో, ఒక్కొక్కరూపందాల్చి అనుగ్రహించడానికై ఆవిర్భవిస్తున్నది. ఏ అనుగ్రహాన్ని పొందాలని అనుకొంటామో, ఆ అనుగ్రహాన్నిచ్చే మూర్తిని ఆరాధించవలె. అన్నీ ఒక్కటే అన్న అభేదజ్ఞానం

ఎప్పటికినీ విస్మరించరాదు. ఈభేదాలన్నీ కార్యార్థం సత్త్వ రజ స్తమో గుణములని త్రిగుణములు, జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తు లని అవస్థాత్రయము, బ్రహ్మ విష్ణు శివులు అని త్రిమూర్తులు- ఇట్లు అన్నీ మూడుమూడుగా ఉన్నవి. త్రిమూర్తులు త్రిగుణా త్మకులుగా నున్నారు. సత్త్వము తెల్లరంగు పసుపు ఎరుపుల కలపోత రజస్సు. నలుపు లేక చీకటిరంగు తమస్సు. ఒకటి చీకటి, ఒకటి శాంతము, మరొకటి వేగము అనియు చెప్ప వచ్చును. రజస్సు, తెలుపు నలుపు మధ్య ఉన్నస్థితి.

బ్రహ్మ రజోగుణ సంపన్నుడు. ఎరుపు పసుపుల మిశ్రముకల స్వర్ణచ్ఛాయ కల్గినవాడు విష్ణువు సత్త్వగుణము కలవాడు. ఆయన లోకపాలకుడు. శివుడు సంహరికుడు. తామసీ గుణము కలవాడు.

భాగవతము 'శ్రేయాంసి తత్ర ఖలు సత్త్వ తనూ నృణాం స్యుః' అని చెప్పుచున్నది.

జగద్రక్షణ, జగదనుగ్రహము సత్త్వగుణము. మనం శ్రేయస్సునకు సత్త్వగుణమూర్తి నే ఆరాధించవలెను ఒకే పరమాత్మ మూడువిధములైన గుణములుకల మూడు మూర్తు లుగా ఉన్ననూ సత్త్వగుణముకలవానినే అనుగ్రహార్థము ఆశ్ర యించవలెను. ఏగుణాలు కలవారితో మనం సంపర్కం పెట్టు కొంటామో వారి గుణాలు మనకు తెలియకుండానే మనలో ప్రతిఫలిస్తుంటవి. కోపిష్ఠిని చూస్తే మనకున్నూ కోపమో లేక నిరుత్సాహమో కలుగుతున్నది. కార్యజయమును ఉద్దేశించి నపుడు మనకు ఎవరివల్ల కార్యం కావలెనో వారు శాంతం గానూ సంకోపంగానూ ఉన్నసమయం చూచి మరీ వెడలు

తాము. పరమశాంతుడునూ, కోపములేనివాడున్నా ఐన విష్ణుమూర్తియే కొలవదగిన దైవము-అని విష్ణుసంబంధములైన పురాణాలనుచున్నవి.

స్కాందము శైవసంబంధము. 'మాయ తొలగవలె నన్నకోరిక గలవారికి ఈశ్వరోపాసన అవసరము. పశుపతి పాశమోచకుడు. ఆయన సాత్త్వికుడు. సాత్త్వికుని కొలిస్తే కదా సాత్త్వికగుణం ఏర్పడుతుంది?' అని స్కాందము, సూతసంహితయు చెప్పుతున్నవి. కొన్ని పురాణములు శివుని తమోగుణుడుగను, బ్రహ్మ విజోగుణుడుగను, విష్ణువును సాత్త్వికగుణము కలవాడుగను చెప్పినది.

'శివుని రంగు తెలుపు. ఆయన భస్మోద్ధూళిత గాత్రుడు. ఉన్నచోటు కైలాసము. అదియును తెలుపే. వాహనము తెలుపు. శుద్ధస్ఫటిక సంకాశముగా ఉన్న ఆయనను చూడ గనే సాత్త్వికమూర్తియని తేలును. విష్ణువు నలుపు. ఆయన స్థితి సతత నిద్రాస్థితి. ఆయన వర్ణము తమోవర్ణము; గుణము తమోగుణము. అందుచే విష్ణువు తామసి. శివుడు సాత్త్వికుడు.' అని చెప్పుదురు.

కొంచెము యోచించిన శివుని స్వరూపము, స్థితి సత్త్వగుణ సూచకము. చేయుకార్యము మాత్రము సంహార క్రియ, తమోగుణ క్రియ. విష్ణువుయొక్క రూపము, స్థితి తమోగుణ సూచకము. కాని ఆయనచేయు లోకపరిపాలన సాత్త్వికక్రియ. ఇట్లు మాధవ ఉమాధవులలో సత్త్వగుణ మిశ్రమున్నది.

బ్రహ్మనుగూర్చి వాదములేదు. అందరూ ఆయనను రజోగుణుడనియే చెప్పిరి. ఆయనకు గుళ్ళుకాని గోపురములు కాని ఆరాధనకాని లేదు. అందరూ ఆయనను మధ్యస్థముగా వదలివేసిరి. వివాదములన్నీ కౌమారిసీ, కంసారిసీ గూర్చి.

ఆత్వార్థలో ఒకరు పెరుమాళ్ళను వర్ణించుచూ 'నీవే మునివి. నీవే బ్రహ్మవు. మూడుకన్నుల తండ్రియూ నీవే' యని సరసమాడెను

పాప పుణ్యముల ననుసరించి ఫలము నిచ్చేవాడు విష్ణువు బ్రహ్మ సృష్టికర్త. శివుడు ప్రళయకారకుడు. చరాచరములను ఆ ప్రళయసమయములో తనలో లీనం చేసుకొంటాడు. ఈ సంహారక్రియ క్రౌర్యమా? కర్మచక్రంలో చిక్కుకొని, సదా భ్రమణం చేస్తున్న జీవుడికి, అలసిపోయిన బిడ్డను 'నాయనా అలసిపోతివి. నేటికి నీఆట చాలు. కొంచెము నిదురపో' అని ప్రేమతో బుజ్జగించే తండ్రివలె, విరామమిచ్చే ఆ మహానటుని ప్రీతిసీ, అనుగ్రహమునూ చూపే ప్రళయ కార్యము తామసిక మెట్లు బొతుంది?

నిత్యప్రళయము, మహాప్రళయము, ఆత్యంతిక ప్రళయమని ప్రళయము మూడువిధాలు. పగలంతా విసిగి వేసారి, కష్టాలూ సుఖాలూ అనుభవించి, నానాబాధలు పడిన జీవి, నిద్రలో ఒక ఆనందానుభూతిని ప్రతిదినం అనుభవిస్తున్నాడు. ఇది నిత్యప్రళయము దానినిచ్చే దాత ఈశ్వరుడు. నిద్ర అన్ని దుఃఖాలను పోగొట్టుతుంది. ఒక ఆనందాన్నిస్తుంది. 'హాయిగా నిద్రించినాను' అని ఉదయం మేల్కొని, ఎంతో ఉత్సాహంగా అంటాము. ఆ నిద్రాసౌఖ్యాన్నిచ్చేది ఈశ్వరుడే.

మహాప్రేళయంలో జగత్తు నిశ్శేష మవుతున్నది. మరల బ్రహ్మయొక్క పునఃసృష్టి. ఈ పునఃసృష్టిలో వారివారి కర్మల కనుగుణంగా వారు వారు మరల జన్మ నెత్తుతారు.

రెండు మూడు అని వేర్వేరుగా తోచే భేదజ్ఞానాన్ని పోగొట్టి అద్వైతానుభవము లేక మోక్షానందము ఇచ్చునదే ఆత్యంతిక ప్రళయము. ప్రతిరోజున్నూ నిద్రలో సుఖానుభూతి నొందటమూ, ఈశ్వరస్వరూపలీనులమై విశ్రాంతినొందటమూ, అభేదదర్శనంచేస్తూ మోక్షానందాన్ని అనుభవించడమూ ఆ ఈశ్వరుని కరుణవల్లనే. ఈ కార్యాలు తామసంవలె కనిపించినా తండ్రియొక్కవిధులను ఆయన నిర్వర్తిస్తే నేకదా మూడు కన్నుల తండ్రియగుట ?

విష్ణువుది యోగనిద్ర. 'నిద్రాముద్రాం నిఖిలజగతీ రక్షణే జాగరూకాం' నిద్రపోతున్నా, ఆయన లోకరక్షణ చేస్తుంటాడు. పాలన, సంహారమూ రెండున్నూ కారుణ్యాన్ని చూపే కార్యాలే. ఇందులో ఎక్కువ తక్కువ లేమీలేవు. అట్లే ఈ మూర్తిద్వయంలోను ఆధిక్యానాధిక్యాలేమీ లేవు. పసిపిల్లలు సహితం ద్రావిడభాషలో 'హరియుం శివనుం ఒండ్రు, అరియాదవక వాయిలే మణ్ణు' అని చెప్పుతుంటారు. 'హరి హరు లిద్దరూ ఒక్కటే, అది తెలియనివాని నోట్లో మన్ను' అని ఈసామెతకు అర్థం.

ఒకేతత్త్వము మాయాకార్యంచేత అనేకరూపాలతో మరకు గోచరిస్తున్నది. భేదాన్ని చూడటం మన అజ్ఞానంచేత. పసిబిడ్డకు చెక్కతోచేసిన మామిడిపండు బొమ్మనిస్తే దానిని తినడానికి పోతాడు. వాని అజ్ఞానాన్ని చూచి మనం నవ్వు

కొంటాం. అట్లే నానావికార భాజనమైన ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించి, కాంతాకనకక్షేత్రాదులను చూపిస్తూ మభ్యపెడుతూ మనలను భగవంతుడు ఆడిస్తున్నాడు. ఇదంతా భ్రాంతి. చీకట్లో చూపుసరిగా అందక త్రాటిని పామని అనుకొంటాం. తరువాత పాము భ్రాంతియని తేలుతుంది. అట్లే వేదాంత శాస్త్రపరనంవల్ల ఇదంతా మిథ్య అన్నజ్ఞానం ఏర్పడుతుంది. వట్టి జ్ఞానంమాత్రం కల్గితే చాలదు. ఈశ్వరుని దయచే అది అనుభవంలోనికి రావలె.

క్రొత్తఊరికి వెళ్ళినపుడు, ఊరివాళ్ళను అడిగి తెలుసు కొన్నా, అపుడపుడు ఏదిక్కు పోయేదీ తెలియక భ్రమపడు తుంటాము. అదే దిగ్భ్రాంతి. అనుభవపూర్వకమైన జ్ఞానాన్ని ఆర్జించినవారికి శివ కేశవుల భేదం కనిపించదు. అందుచే ఎక్కువ తక్కువలు కట్టిపెట్టి పరంపరగా కుటుంబంలో కొలిచే దైవతాలని పరదేవతగా నెంచి, తక్కిన దైవాలున్నూ ఆ పరదేవత యొక్క విభిన్నాంశములనే అభేదానుభవంతో అచంచల శాంతితో మనం ఉండవలె.

లోపల - వెలుపల

నరనారాయణులు తపస్సు చేసికొనుచుండిరి. నారాయణుడు సాక్షాత్ భగవంతుడు. నరుడు ఈశ్వరాంశము. మనుష్యులలో ఉచ్చస్థితి నందినవాడు కనుక అతనికి నరుడని పేరు. ఈ నారాయణుని, నరుని సాక్షాత్ కృష్ణార్జునుల అంశము అని చెప్పటకూడ కలదు. వారు ఇద్దరూ తపస్సు చేసికొనుచుండిరి.

ఇంద్రుడు దేవలోకాధిపతి. అన్ని పదవులకంటే ఇంద్ర పదవి గొప్పది. ఎవరు తపస్సు చేసిననుసరే, తపస్సిద్ధి అయినచో, వారికి ఇంద్రుడని పిలిచును, ఇంద్రుడు పదవీచ్యుతుడగున నెడి అభిప్రాయము అన్ని పురాణములలోను చెప్పబడినది. అందుచే ఎవరు ఎక్కడ తపస్సు చేసిననుసరే అతడు ఎన్నెన్ని అడ్డంకులు కల్పించ వచ్చునో యన్నన్నియు కల్పించును. వీని నంతా సమాళించుకొని ఎవరైనా తపస్సును పూర్తిచేసి సిద్ధినందినయెడల అతనికి ఇంద్రుడని పిలిచును. అతడు త్రిలోకాలకుకూడ అధిపతి కావచ్చును.

ఇపుడున్నా ఇంతే. ఎవరయినను 'సాక్సిఫైన్' చేసియుండిన అతనికి పేరుప్రతిష్ఠ లబ్బును. అతని అండలో యొక పార్టీ బయలుదేరును. దాని కతడు అగ్రాసనాధిపతి యగును. అటుతర్వాత పరిపాలనాధికారము లబ్బును. అందరును అతడు

చేప్పిసట్టు నడచుకోవలెను. మరియుకడు మరియు 'సాక్రిఫైస్' చేసినచో ఈపదవినుండి మొదటివాడు తొలగింపబడి రెండవ వాడు అగ్రాసనాధిపత్యము వహించును. ఇది భూలోకము లోని స్థితి. ఇటులనే తపస్సుచేసి 'సాక్రిఫైస్' చేసినవానికి ఇంద్రపదవి అబ్బునని పురాణములు వర్ణించును. వారి ఆశ ఈ లోకములో నిలువలేదు. ఇంద్రపదవి వరకు పర్వినది.

ఇట్లు నరనారాయణులు తపస్సు చేయునపుడు ఇంద్రునికి తన రాజ్యాధిపత్యము ఎక్కడ జారిపోవునో యసెడి శంక కలెను. అందుచే వారి తపోభంగము కొరకు ఎన్నెయో మార్గములను వెదకెను. భయపెట్టుట, బెదిరించుట, అందక తైలను పంపి వారి మనస్సులను కామప్రవృత్తిములగునట్లుచేయుట - ఇటు లెన్నియో యత్నములు చేయుట అతనికి వాడుక. తపోవిఘ్నమునకై చేసెడి సాధనలివి.

నరనారాయణుల తపస్సు భంగముచేయు నిమిత్త మాతడు తనయొద్దనున్న అప్పరసల నెల్ల ఆశ్రమవాటికకు పంపెను. మొదట వారు నరునికడకు వచ్చిరి. నరుడు ఈశ్వరాంశము. జీవుడు అన్నచో ఒక కొరత యుండవలెనుగదా! వీరిని చూచినతోడనే యతడొక హుంకారమును గావించెను. ఆ అప్పరసలు క్రిందపై న చూడక యొకరినొకరు త్రోసికొనుచు ఈ తపోనిధి క్రోధాగ్నికి మనమెచట ఆహుతి అగుదుమోయని భీతిల్లి, ఈవంక కన్నెత్తియైనను చూడరాదని యనుకొనుచూ పరుగిడిపోయిరి. అంతకోపము వచ్చినది నరునికి.

అటుపై కొంత సాధువుగా కనుపించెడి నారాయణుని కడకు వారు వచ్చిరి. నారాయణుడు వీరిని చూచినతోడనే

తన ఊరువును (తొడను) స్ఫాలనమొనరించెను. ఆయన ఊరువులనుండి ఊర్వసి యుద్భవించెను. ఊర్వసి మూర్తీభవించిన సౌందర్యము అప్పరసలు ఆ అందాలరాణిని చూచి ఈమెముందు మనమేమాత్రము అని మోము వంచుకొనిరి.

లోకమందుండెడి ఎట్టి ఆనందమైనను, అందమైనను, కామమైనను అన్నియు మన ఆత్మవస్తువునందే యున్నవి. లోన వెలసెడి దీపించెడి అఖండాకార - సంపూర్ణానందపు శాఖలే బయట గోచరించు అందము. బయట ఒక్కటియును లేదు. ఉన్నదంతయూ లోపలనే. బహిర్వస్తు సందోహమంతయు లోనికివచ్చి చేరవలసినదేయన్న పరమత తత్వమును నారాయణుడు చూపినంతనే అప్పరసలు మేము ఇంక ఇంద్రుని సభ కన్నెత్తియైనను చూడము. కడుపుకూటికై ఇట్టి పనుల సంతా చేయవలసియున్నది యని అనిరట. ఇల్లువారికి జ్ఞానోపదేశము గావించెనని యొకకథ. నేను చెప్పినదానిలో కొంత కొంత తేడా కనపడవచ్చును. గీతయందు ఈత తత్వము ననుసరించియే యొక శ్లోకమున్నది.

‘ఆపూర్యమాణ మచలప్రతిష్ఠం
సముద్ర మాపః ప్రవిశంతి యద్వత్,
తద్వ త్కామా యం ప్రవిశంతి సర్వే
స శాంతి మాప్నోతి న కామకామీ !

కామమునది వెలుపలి ఆశ. వెలుపలి వస్తువులచేతనే మనకు ఆనందము, సంతోషము అని - వెలుపల కామమును చూచెడివాడు ఒక్కనాటికీ శాంతిని పొందడు. సతతము బహి

ర్వస్తు సంచరము కొరకు తాపత్రయ పడెడివానికి శాంతి ఎట్లు వచ్చును? వెలుపల ఎన్నో వస్తువులున్నవి. అవి వచ్చిన గానీ, పోయినచో పోనీ. అవి యన్నియు లోపలి వస్తువుతో గలియవలసినవే. సముద్రమున ప్రతి నిమిశము, వందలకొలది నదులు వచ్చి సంగమించుచున్నవి. ఒకప్పుడు అవి సముద్రము నుండి బయటికి వెళ్ళినవేకదా! చృష్టములగు వస్తువులెల్ల లోపలనున్న ఆనందపుశాఖలే కదా! అది కావలెను, ఇది కావలెను అని వివిధ తృష్టలతో మనము వస్తువులను తరుము కొనుచూ పోయిన నేమిప్రయోజనము? అన్నియూ లోపలనే యున్నవి. అని తలచినచో - సశాంతి మాపోనీ - అతడే శాంతిని పొందును. ఒక పదవియో, ఒక స్త్రీయో, ఒక సంపదయో, ఒక గౌరవయో, ఒక స్తోత్రమో ఇవి వచ్చిననే మనకు ఆనందము, సంతోషము. లేనిచో దుఃఖము, కొరత యని తలచుట శుద్ధ-అవివేకము. వెలుపల వెలసెడి ఆనందము లోన దీపించెడి ఆనందపు లేశమే

‘యత్సౌఖ్యాంబుధిలేశలేశత ఇమే

శక్రాదయో నిర్వృతాః’

లోన రాజిత్యైడి ఆనంద పరమాత్మ స్వరూపముయొక్క సౌఖ్యలేశమే ఇంద్రాదుల ఆనందమూ, సంతోషమూ. గాహి రములగు విషయముల నూ పున కల్గెడు ఆనందము లోనికి వెళ్ళి లయించవలసినదే. అంతర్మూఖానందమున నోలెలాడెడి ఈశ్వర సాక్షాత్కార సంపన్నునకు బయట కోరదగిన ఆనందముగాని, సంతోషముగాని ఏదియును ఉండదు. అవి లేనిచో ఆతనికి దుఃఖ మేర్పడదు.

అట్లుగాక బహిష్కృతముగా ఆనందమును అన్వేషించెడి వాడు, ఆనందకారకములగు వస్తువుల సంయోగమున సంతోషించును వియోగమున దుఃఖించును. అవి లేనిచో ఏదియో కొరతగల్గినదని ఊహించును. దాని వెనువెంటనే పోవును. ఆహా! చేతి కందకపోయినదే యని చింతిల్లును. ఈ దుఃఖము నకు కారకుడెవరు? అని యాతనిపై దండెత్తును. కోపపడును. గోలచేయును. ఇవి వానిచర్యలు. వానికి శాంతి యనుమాట ఉండదు.

‘స శాంతి మాప్నోతి స కామకామీ!’

ఆతడు ఒక్కనాడైనను శాంతిని పొందడు వెలుపలి వస్తువులు వచ్చును, పోవును. వీని నొకడు తన సౌఖ్యమునకు ఆధారముగా జేసికొన్న, వానికి ఎప్పటికినీ ఎడతెగని కొంతయే కాని శాంతి యుండదు. అని గీతలో భగవంతుడు ఒక అధ్యాయపు చివరి శ్లోకమునందు చెప్పి ముగించును.

వెలుపలి కామ్యములు అనేకములు. అవి వచ్చినచో రానీ. సదులు సముద్రములో అనవంతము వచ్చిచేరుచున్నవి. అపారములగు సముద్రజలములతో కలసిపోవుచున్నవి. సదులు వచ్చి సంగమించకపోయిన సముద్రమున కేదైన దుఃఖమా? కొంతయా? దానిస్థితి ఎట్టిది?

“ఆపూర్యమాణ మచలప్రతిష్ఠం

సముద్ర మాపః ప్రవిశంతి యద్వత్”

ఆపూర్యమాణ మనగా అంతటా నిండినది. అచల ప్రతిష్ఠం - కదలక మెదలక యుండునది. అది రాలేదే? ఇది

రా లేదే? ఇంకను నీరు చాలదే యని సముద్రము దుఃఖపడదు. ఇంచుక అయినను చలనములేనిది సముద్రము. అచలప్రతిష్ఠము.

రామేశ్వరముదగ్గర వుండు సముద్రమును రత్నాకరము, మహోదధియని రెండు భాగములుగా చెప్పుదురు. రత్నాకరమునైనచ - ఆరు నెలలు అలలు లేచును, మహోదధియందు - అదియును దేవీపట్టణము వంకకు వెళ్ళిచూచిన ఒక పెద్దకొలను రీతిని అలలులేక యుండును. అటులనే మనముకూడ వెలినుండి వచ్చు విషయజాతములగు ఆనందపునరులను - అట్లులే-ఆత్మానంద మహోదధిలోనికి ముద్చుకొని 'ఆపూర్వమాణ మచల ప్రతిష్ఠ'ముగా కూరుచుండవలెను. అట్లున్న నే శాంతియని గీతాశ్లోకము చెప్పుచున్నది.

కాశిలో ఆదిశంకరుల యెనుట ఈశ్వరుడు పరీక్షార్థము ఒక చండాలవేషమున వచ్చెనట. శంకరు లా చండాలుని దూరముగా తొలగిపొమ్మని చెప్పిరి. వెంటనే ఆ చండాల వేష ధారి ఈ క్రింది శ్లోకమును చదివెనట.

ప్రత్యగ్వాస్తుని నిస్తరంగసహజా

నందావబోధాంబుధౌ

విప్రోఽయం శ్వపచోఽయ మిత్యపి మహా౯

కో యం విభేద గ్రహాః,

కిం గంగాంబుని బింబితేంబరమణౌ

చండాలవీధీ పయః

పూరే వాంతర మస్తి కాంచనఘటీ

మృత్కుంభయౌ ర్వాంబరే.

గీతాశ్లోకమందు సముద్రమని యున్నది. పై శ్లోకమున అంబుధియని వున్నాడు. అచలప్రతిష్ఠమని గీతలో. ఇందు నిస్తరంగ ఆనందమో. నిస్తరంగమహోదధి సయితము అచల ప్రతిష్ఠమే.

సర్వవ్యాపకమగు ఒక అఖండానంద స్వరూపమే లోపల సయితము నిండియున్నది. వెలుపలి వస్తువులన్నియు లోపలి వస్తువులో నైర్విము కావలసిందే. 'అదిలేదు, ఇదిలేదు' అన్న కొరితలతో మనము బాధపడవలసిన అవసరము కనుపించదు. 'నాకీవస్తువు కావలెను' అని అన్నచో అది ఒక కొరితకు చిహ్నము నిండినవస్తువు లోన నిండియున్నపుడు బయటి వస్తువు లెక్కడి ఆవశ్యకత' వచ్చేది రానీ, పోయేది పోనీ యని ఆ అఖండాకార పరమానంద వస్తువుతో సాక్షాత్కారము కావలసిందే. లోపలి వస్తులేశమే, బయటనున్న విస్తార విషయావళి యన్న జ్ఞాన ముండవలెను. సముద్రమవలె అచలచలముగా నుండవలెను. అట్టివాడే 'సశాంతి మాప్నోతి' - శాంతిని పొందును. అని అర్జునునికి భగవంతుడు ఉపదేశము చేసి - "అర్జునా! నీకు ఏకాంతయు అక్కరలేదు. నీవు త్రిత్రయు డివి. యుద్ధముచేయుట నీధర్మము. 'నాధర్మమును నేను చేయుచున్నాను.' అనెడి మొదట యుద్ధముచేయుము. కొరితలనేవి దాపునకు రానీకుము. వానికి కష్టము కలుగునే, వీనికి కష్టము కలుగునే యనెడి ప్రశంస నీ కక్కరలేదు. నీధర్మమేదో నీవు చేసి ముగించు" అని తన ఉపదేశమును పూర్తి చేసెను.

గీ తో ప దేశ ము

భగవద్గీతలో భగవానుడు అర్జునునకు ఉపదేశము చేసిన సందర్భము లెన్నియో. అట్టియెడ ఎన్నో విషయములను వారు విశదీకరించిరి. ‘తస్మాత్ యుద్ధ్యస్వ భారత’ అని సహేతుకముగా నాలుగైదు కారణములను పేర్కొని ‘అందుచే నీవు యుద్ధముచేయవలెను’ అని వాక్రుచ్చిరి. ‘యుద్ధము చేయుట నీధర్మము. నీ కర్మను నీవు అవశ్యము జరవేర్చవలసినదే - కార్యం కర్మ కరోతియః’ అని చెప్పిరి.

“యజ్ఞార్థాత్ కర్మణో న్యత్ర లోకో యం కర్మబంధనః,
తద్ధర్మ్యం కర్మ కౌంతేయ ముక్తసంగ స్సమాచర॥”

యజ్ఞార్థము చేసిన కర్మలకంటె ఇతరములగు కర్మలు బంధము కలిగించును. అందుచే నీవు ముక్తసంగుడవై అనా సక్తితో కార్యములను చేసి ఈశ్వరార్పణ చేయుము అని ఉపదేశించిరి. ఎవరి కే యే కంఠములు నిర్దేశింపబడిననో వారు వారు వాని నన్నిటిని చేయవలసినదే. ‘ధర్మముచేయుట ఎట్లు? ఏది ధర్మము?’ అను ప్రశ్న వచ్చినచో—

‘తస్మా చ్చాత్రం ప్రమాణం తే కార్యాకార్య వ్యవస్థితా’

కార్యాకర్యములు శాస్త్రానుసారము నిర్ణయింపవలెను. నీకు శాస్త్రము ప్రమాణము అని విపులీకరించిరి.

వీనిని చూచిన, మొత్తముమీద గీత “నిర్దిష్టకార్యములను చేయవలెను. క్షత్రియ ధర్మము యుద్ధముచేయుట.

వాడు వాడు వాడి వాడి కర్మలను చేయవలెను.” అన్న విషయమునే ముఖ్యముగా చెప్పినట్లు తోచును. ఈదృష్టితోనే బాలగంగాధరతిలక్ గారు గీతారహస్యమును వ్రాసిరి. వారు చెరసాలలో నున్న పుడు కాలమును వ్యర్థపుచ్చక, భగవద్గీతకు ఎన్నెన్ని భాష్యములు ఉన్నవో వాటి నెల్లను శోధించి ఉపనిషత్తులు, వేదములు వీటిని ట్టుణ్ణముగా పరిశీలించి ‘గీతారహస్యము అథవా కర్మయోగము’ అను బృహద్గ్రంథము వ్రాసిరి. ఈగ్రంథము తెనుగు, హిందీ మొదలగు ప్రాంతీయభాషలలో సైతము అనూదితము.

‘ఒక్క నిమిషమైనను వ్యర్థపుచ్చకుము. నీధర్మమునకు తగిన కార్యములను నీవు చేయవలెను. నీవు క్షత్రియుడవు. నీవు యుద్ధముచేయుము’ అని చెప్పటలో వారివారి ధర్మానుసారము వారువారు కార్యములు చేయవలసినదేయని తేలును. ఈచోట భగవంతుడు ఈశ్వరుడు అనుమాటకానీ, ప్రసక్తికానీ కనపడదు. ‘స్వకర్మణా తమభ్యర్చ్య’ కర్మలను చేసి వానికి అర్పింపుము. వాడు అనగా భగవంతుడు, ఈశ్వరుడు అని ఇక్కడ తెలియుచున్నది. ‘యజ్ఞార్థాత్ కర్మణో న్యత్ర’ యని చెప్పిన స్థలములో యజ్ఞము అనిన మహావిష్ణువే యని అర్థము చేసియున్నారు. పరమాత్మయని చెప్పటయు కలదు. యజ్ఞమనగా ‘సాక్రిఫైస్’ కర్మముచేయుము. దానిని ఈశ్వరునికి అర్పణ చేయుము. ఇట్లు చేసినచో నీవు ముక్తసంగుడ వగుదువు.’

వీనినెల్ల చూచిన మనముకూడ తిలక్ గారితో చేరి గీత యావత్తూ ‘కర్మపరము’ అని తీర్మానించవచ్చును. కాని వెనుక భాగములో గీతయందే దీనికి విరుద్ధముగా—

‘తూష్ణీం కించి దచింతయన్’ ఏమాటా నీ కక్కరలేదు. దేనినిగూర్చి యోచన నీ కక్కరలేదు. ముక్కుపట్టుకొనికూర్చుండుము. ‘మూర్ధ్నాన్య ధాయాత్మః ప్రాణమ్’ ప్రాణమును శిరసు నకు తీసికొని వెళ్లి బ్రహ్మస్వరూపమును ధ్యానము చేయుము. అని భగవానుడు ప్రశంసచేయును.

మరియొక చోట ‘యస్సర్వత్ర... స్థితప్రజ్ఞస్య’ అని చెప్పుచూ చి త్తవృత్తి నిలిచినవానికి మాట ఎక్కడిది? జ్ఞాపక మెక్కడ? చూపుఎక్కడ? ఏదియును లేదు సమాధిలోనున్న వానికి కార్యమునునది లేదు. అని సమాధినిగూర్చి ఒక స్తోత్రమును చేసిరి. ‘తస్య కార్యం న విద్యతే’ ‘నానికి కార్యము లే’దని చెప్పుచున్నారు.

“జనమధ్యమున ఉండకుము, ఏకాంతస్థలమునకు వెళ్లు, జనులులేని స్థలమునకు పో; ఎవరితోడను మాట్లాడకు” అని మరొక ఉపదేశము. కాని జనములేనిచోట ఎవరితో యుద్ధము చేయటము? ‘ముక్కుపట్టుకొని ధ్యానమగుడుడవు అగుము. లే, యుద్ధముచేయుము’ అనిన ధ్యానము చేయడమా, యుద్ధము నకు సన్నాహమగుటయా ?

ఇంకొక చోట ‘వాసు దేవః సర్వమితి’ ఎటుచూచిననూ వాసు దేవుడే. ఇట్లు వాసు దేవస్వరూపదర్శనము చేసెడివారు — మహాపురుషులు ఏకరిద్దరో — యని వారిని స్తుతించినారు.

ఏకాంతముగా నుండుము. అధిష్ఠముగా భుజించకుము. ఎక్కువగా తినెడివానికి యోగసిద్ధిలేదు. ‘నా త్యక్నత స్తు యోగః’ అందులకొరకై ఒకేమారు ఉపవాసము — నిరశనవ్రత

ముండవద్దు. పట్టి ఉపవాసము యోగము చేయలేము. 'నా త్యశ్చ త స్తు యోగో స్తి : చై కాంత మసశ్చ తః' - అని ఆహ్వానియవరాదుల గూర్చి ముచ్చటించిరి.

ఇట్లు చూచుచు గోయిన గీతయందు పరస్పరవిరుద్ధముల వలె కన్పడు విషయములు అనేకము కనపడును. ఎన్నో సందేహములు వచ్చును. వీటికి సమాధానములు సహితము గీతయందే కాననగలుగు. ఒక్కచోట భక్తియే గొప్పదని గీత చెప్పును. అప్పుడు తక్కినదానిని రెండవపక్షము చేయుదురు. మరొకచోట జ్ఞానప్రాశస్త్యమును వెల్లడించుచు భక్తి కర్మలు జ్ఞానమునందు లక్షణముగను అని ఉండును. ఇది చదువువాడు వారి వారి మహోభావమునకు అనుకూలముగ అర్థమును తీయుదురు. అదిశంకరులు గీతాభాష్యమును వ్రాయనపుడు వీని సంతయు సమరసము గావించి — విరుద్ధమేదమును లేదు. అన్నియు సరియైనవే యని తీర్మానించుటకు వలసిన శ్లోకములను అందాడు గ్రహించి వ్యాఖ్యానించిరి.

ఉపనిషత్తుల యందును అనేక వాక్యములు ద్వైతా ద్వైత, విశిష్టాద్వైత పరములని చెప్పటకు వీలగునట్లున్నవి. ఒక్కొక్కచోట జీవాత్మ వేరు, పరమాత్మ వేరు, ప్రసంచము వేరు అనియు, అన్నియెడల నిండియుండు పరమాత్మయే సర్వాంతర్యామిగ నున్నాడు అనియును, అన్నియు ఒక్కడే అనియు ఇట్లు అనేకవిషయములు చెప్పబడినవి. ఐనప్పటికీ, ఉపనిషత్తులలో మధ్యమధ్య చెప్పబడిన వాక్యములనుమాత్రము తీసికొని పరస్పరభేదము ఉండునట్లు కనబడు విషయములకు సమన్వయముగూర్చుటకు - అద్వైతప్రకారము పరమాత్మయే

సర్వాత్మకముగా నున్నాడనియు, విశిష్టాద్వైతరీత్యా అతడే అంతర్యామియు, దేహమున ప్రాణమువలె శరీరిగా నున్నాడనియు - తీర్మానముచేయుచున్నాడు. ఇట్లు రెండిటికినీ మాధ్యస్థ్యముచేయు వాక్యములను కటకవాక్యములని అందురు. కటకవాక్యములద్వారా ఉపనిషత్తులలో ఒకదానికొకటి సమన్వయములేని విరుద్ధమగు విషయముల ఏమియును ప్రస్తావించబడలేదని ఎట్లు తీర్మానించినా, అట్లే ఇగవద్గీతయందుగూడ అక్కడక్కడ కొన్నికొన్ని శ్లోకములను గ్రహించి పరస్పర వైరుధ్యమేదియును లేదు అని ఆచార్యులవాడు చూపించిరి

‘కర్మను చేయుము, కర్మను చేయుము’ అని గీతలో పున్నను, మరియొకచోట వివిక్తస్థలమునకు వెళ్ళి ధ్యానము చేయుము అని యున్నను — వీనికి వైరుధ్యమేదియును లేదనుటకు ఈక్రింది శ్లోకమును చెప్పిరి.

‘స్వే స్వే కర్మణ్యభిరతః సంసిద్ధిం లభతే నరః’

శాస్త్రముచెప్పిన కర్మలనుచేసి ఈశ్వరార్పణచేయుము. అప్పుడు చిత్తశుద్ధి కలుగును అని చెప్పిరి.

చిత్తశుద్ధియే మోక్షమా? అదే మోక్షమయినచో కర్మను మాత్రము చేసిన చాలును. జన్మ సాఫల్యము బడయవచ్చును. కర్మతప్ప భక్తి, యోగము, జ్ఞానము ఇవి ఏవియును అక్కరలేదు. మోక్షమును సంపాదించుటయే కదా లక్ష్యము? అనిన - చిత్తశుద్ధి మోక్షముకాదు. అది యొక సాధన మాత్రము.

‘స్వకర్మనిరతః సిద్ధిం యథా విదతి త చ్చ యః’

స్వకర్మలో నిష్ఠ కల్గినవాడు ఎట్లు పరమాత్మస్వరూపముతో నైక్యముగ పరిపక్వస్థితిని పొందునో ఆ సంగతిని చెప్పుదును వినుము యని వెప్పుటకు ప్రారంభించిరి.

కర్మలను చేయుటచే కల్గెడి చిత్తశుద్ధి పరమాత్మస్వరూపముతో సాక్షాత్కారము అగుటకు అనుకూలము కావిండుకొను సాధనము. ఈ చిత్తశుద్ధి సాధనముచేతనే తక్కిన స్థితులు కలుగవలెను అని భగవంతుడు పదేశముచేయునని ఆచార్యులు భాష్యమును వ్రాసిరి.

‘కర్మలను చేయుము, కర్మలను చేయుము’ అనిన కర్మలను చేయుటచే చిత్తశుద్ధి కలుగును. అనగా మొదట చిత్తశుద్ధి, తర్వాత యోగసిద్ధి, మనోనిగ్రహము అని మెట్టుమెట్టుగా కల్గును. ‘అందుచే ధర్మశాస్త్రములు ఏవి విహితకర్మలు అని చెప్పనో వానిని చేయుము. చిత్తశుద్ధి ఏర్పడినపిదప నీకు పరమాత్మ సాక్షాత్కారము లభించును. ఇందు పరస్పర వైరుధ్యమేమియును లేదు’ అని ఆదిశంకరులు చూపుచున్నారు.

మొదట ఎవని కేర్పడినకర్మ వాడు చేయవలెను. మనోమాలిన్యమో, ఒకభయమో, ఒక కామమో, యొకదుఃఖమో యున్నదనిన చిత్తశుద్ధి ఏర్పడలేదని యర్థము. దుఃఖము, భ్రాంతి, మాలిన్యము, భయము తొలగిననే భగవానునితో సల్లాపములాడెడి స్థితి కలుగును. చిత్తశుద్ధి యేర్పడవలెననిన కర్మలను చేసియేతీరవలెను. కామాదులను పోగొట్టుకొనుటకే కార్యములను చేయవలెను. కార్యములనుచేసి చిత్తశుద్ధినిపొంది ఇంద్రియముల గెలిచి అసక్తబుద్ధితో, ఆశలను వదలినపుడు సాక్షాత్ భగవంతునితో చేరుట కష్టములేనిపని. కర్మలను చేసి—

“సిద్ధిం ప్రాప్తో యదా బ్రహ్మ తదాప్నోతి నిబోధ మే,
సమాసే నైవ కాంతేయ నిష్ఠా జ్ఞానస్య యా పరా॥”

అందుచే ఆస్థితికి వచ్చిన వారిని జ్ఞానమునకు అవధి
యగు బ్రహ్మము నెట్లు పొందుట యను మార్గమును చూపు
చున్నారు.

ఇట్లు కర్మలను చేసి, చిత్తశుద్ధిని పొంది, యోగసిద్ధిని
అందుకొని జ్ఞానమును ఆశ్రయించవగును. జ్ఞానము కల్గిన వెనుక
ఈశ్వర సాక్షాత్కారమే. తాను తక్క మరియొకటి యున్న
దనినయెడలనే సంభాషణయో, స్నేహమో, జగడమో. రెండు
అనునది కల్ల. ఒకటి యనునది నిజము. అంతయూ ఒక్కటే
య నెడు స్థితి కల్గిన పిదప కాదగిన, కోరదగిన కార్యమేది?
అన్నిటిని వాసుదేవస్వముగా లక్షించిన, అట్టి జ్ఞానస్థితిని
పొందిన వానికి ‘తస్య కార్యం న విద్యతే’ = ఎట్టికార్యమును
లేదు.

కాని అర్జునుని భూమికనుండి చూచిన అతడు అతనికి
ధర్మమగుకార్యములను చేసియేతీరవలెను. అప్పుడే వానికి చిత్త
శుద్ధి. ఎవనికో కష్టము దుఃఖము కల్గునని దుఃఖించుచున్నాడే
అట్టి దుఃఖము వానికుండదు. ఒక్కొక్క సోపానముగా అత
నికి పరమాత్మలో నైక్యమగు స్థితి కల్గును - యని అందంపు
శ్లోకములను గ్రహించి ఆచార్యులు ఒకదాని కొకటి విరోధము
లేదని వ్రాసిచూపిరి.

ఇదేవిధముగా భక్తిసైతము. చిత్తశుద్ధి తర్వాతనే
భక్తి కల్గును. భక్తిచేత నే నెవరు? నిజస్వరూపమేమి? ఇత్యా
దులకు ప్రత్యుత్తర మనుభవమగును.

భక్త్యా మా మబిజానాతి యావాన్ య శ్చాస్మి తత్త్వతః,
తతో మాం తత్త్వతో జ్ఞాత్వా విశతే తదనంతరమ్॥

భక్తిచేతనే భగవంతుని తెలిసికొనదగును అనిన ఆయనను తెలిసికొనకయే భక్తి నెట్లు పొందుట? దేవునికి భక్తిని చేయవలెనన్న వానిని తెలుసుకొనియే కావలెను. కానీ భక్తిచేతనే వానిని తెలుసుకొనదగును అని కృష్ణసుమాత్మ అనును. ఇచటకూడా ఒక వైకుంఠ్య ముట్లు తోచును.

భక్తి కలుగుటకు, స్వామిని తెలిసికొనియే భక్తి నలవంచుకొనవలెనను నియమము లేదు. తత్త్వస్వరూపము తెలిసికొనిన పిదపనే భక్తి చేయవలెనని కాదు అర్థము. 'భగవంతుడు ఈ ఆలయము వెలసియున్నాడు. గృహమొకటియున్నాడు. ఈ శిలయందే ఆయన ప్రతిష్ఠితుడు. ఇచటతప్ప వేరెచటనూ ఆయనలేదు' అని. ప్రప్రథమమున మనకు నమ్మకము, భక్తి కలుగవలెను. స్వామి ఎల్లెడలను కలడు అను నిజతత్త్వ స్వరూపజ్ఞానము మనకు కల్గినపిదప కోవిలలోని స్తంభములకు మనము ప్రసాదము తిని చేతులను పులుముదుమా? మనజ్ఞానము ఈకాలమున 'ఈగుడి స్తంభములలో దేవుడులేడు. లోనున్న శిలయందు మాత్రము కలడు.' అన్నంతదూరము వచ్చినది. ఆమాత్రము తెలిసినను చాలును. శాస్త్రములలో చెప్పినరీతిని 'ఆయన నీలమేఘశ్యాముడు. వీతాంబరుడు. చతుర్భుజుడు. శంఖ చక్రములను దాల్చియున్నాడు.' అని ఈ రూపమున ధ్యానము వ్రారంభించి గుడికిపోవుట, గుడిలోని పెరుమాళ్ళను దర్శించుట, ఆయనను సేవించుట యనెడి అలవాటు కల్గినపిదప క్రమక్రమముగా భక్తి పెరిగి భగవంతుడు

గుడియందేకాదు, ఆయన లేని ఎడమేలేదు. అతడు సర్వాత్ముడు, సర్వాంతర్యామిగ నున్నాడను సత్యస్వరూపమును, తత్త్వద్విమును క్రమేణ సాధకుడు పొందును.

ఇట్లు పరిణామము క్రమక్రమముగా రావలెను. మొదటి మెట్టులో ఆయన ఖండస్వరూపమును తలచి భక్తిచేయ ప్రాంభించిన ఆ భక్తిచేతనే ఆయన అఖండస్వరూపము సహితము మనకు దర్శింప వీలగును. ఇట్టి తత్త్వదృష్టి కల్గినవిదప నిరాకార స్వరూపమే సత్యమని తెలిసిపోవును. 'వానికి కాళ్లు లేవు. చేతులు లేవు, చెవులు లేవు. కాళ్లు లేక యే నడచును. చెవులు లేక యే వినును.' అనేడి జ్ఞానము కలుగు కాని మొదటిసోపానమున, ఆరంభస్థితిలో, ధ్యానముచేయు నిమిత్తము ఇట్టి తత్త్వదృష్టి అవసరములేదు. అఖండస్వరూపిని ధ్యానము చేయుటకు ముందు, ఆయనను ఖండముగనే తలచి ధ్యానింపవలయును. ధ్యానింపగా ధ్యానింపగా. భక్తి ఘనీభవించినకొలది సత్యవస్తువును అఖండస్వరూపము ఆయనది అను విషయము తానుగ దెలియును.

అబులర్వాత తాను వేరు, భగవంతుడు వేరు అనెడు భేదజ్ఞానము నశించి, తానే భగవానుడను నిశ్చయము కలుగును.

‘తతో మాం తత్త్వతో జ్ఞాత్వా విశతే తదనంతరమ్.’

‘బ్రహ్మవిత్ బ్రహ్మైవ భవతి’ బ్రహ్మవిడుడు బ్రహ్మ స్వరూపమగును. ఈస్థితి కలుగుటకు పూర్వము దేవునిగూర్చి యొకవిధముగా తెలిసికొనిన చాలును. భక్తిచేయుటకు వీలగును. లేనిచో భక్తియలవడుట కష్టము. మొదట ఖండస్వరూప

ముగ భక్తిచేసి, అఖండస్వరూప దర్శనముచేసిన, ఇది అంతయు తమాషా అని తేలును అయినప్పటికి అఖండస్వరూప దర్శనము నకు మొదటి సోపానము ఖండస్వరూపధ్యానమే. భగవానుని స్వరూపదర్శనము చేసిన పిదప వాడు వేరుగ నుండలేడు. 'విశతే తదనంతరమ్' ఆక్షణమే అతడు భగవంతు డగును.

మంచుగడ్డను మనము రంపపు పొట్టునందు భద్రపరు తుము. మంచుగడ్డ ఒకప్పుడు నీరుగ ఉండినదే కాదాయని దానిని నీటిలో పడవేసిన అది నీరుగ మారిపోవును. అటు తర్వాత మంచుగడ్డ మనకు కావలయునన్నపుడు దొరికదు. అట్లే భగవానుని నిజస్వరూపమును అన్వేషించి తెలిసికొనిన సాధకుడు తానే భగవంతుడని తెలిసికొనును. అటుపై 'నేను నేను' అని చెప్పుకొని బయట తిరిగిన వస్తువు మాయమగును. ఇదే రీతిని మరొక దృష్టాంతమునుగూడ చెప్పట వాడుక. మనము ఇది గోదావరి, ఇది కృష్ణ, ఇది కావేరి అని అందుము. ఇవి సముద్రమున కలిసిన పిదప వాని నామములు మాయమై యొకటే సముద్రజల మగును. 'ఆపః సముద్రం యథా ప్రవి శంతి' అని ఉపనిషద్వాక్యము.

ఇట్లు ఒక్కొక్కస్థితికి తగిన కార్యములను ఆయా స్థితిలో చేయవలెననియే గీతాచార్యుల సందేశము. వారు— 'తస్మాత్ యుద్ధ్యస్వ భారత' యని అర్జునునికి ఉపదేశించిరి. అధికారిభేదము ననుసరించి ఆయాస్థితిలో చేసిరనియు ఇందులో నొకదాని కొకటి విరుద్ధము కాదనియు సమన్వయముచేసి శంకరులు భాష్యమును వ్రాసిరి.

అ ద్వై త త త్వ ము

భగవానుడు భారతయుద్ధావసరమున పార్థసారథియై
అర్జునుని రథము తోలెను.

అర్జునుడు దయార్ద్రచిత్తుడై శోకగ్రస్తుడుకాగా, భగ
వానుడు అతనిని ఈవిధముగా మందలించెను.

కైబ్యం మాస్మ గమః పార్థ నై తత్ త్వ య్యుపపద్యతే,
క్షుద్రం హృదయదౌర్బల్యం త్వ క్షోత్తిష్ఠ! పరంతప !

పరంతప = శత్రువులకు తాపమొనగూర్చు శక్తిగల
అర్జునా ! కైబ్యంమాస్మగమః = కాపురుషతనొందకుము. ఈ
హృదయ దౌర్బల్యమును వదిలి లెమ్ము. యుద్ధముచేయుటకై
సిద్ధపడియే వచ్చితివి. ఇప్పుడు ఓహటించుట యెందులకు?

యుద్ధము పాపయుక్తము - యుద్ధసన్నద్ధులు నా ఆచార్యులు,
పెద్దలు, తమ్ములు, అన్నలు. వీరి నందరిని నేను ఎట్లు
చంపుట? కనుక నేను యుద్ధము చేయను అని అతడు దుఃఖ
ముచే వికలుడై రథముమీద కూలబడగా పైవిధముగా
శ్రీకృష్ణుడు అతని మందలించెను.

మరియును ఈవిధముగ మరల బోధింపసాగెను. నీవు
ఎవరిని భీష్ముడు, ద్రోణుడు, కర్ణుడు అని వ్యవహరింతువో

వారు ఒకరోజు ఉండి మరియొకరోజు చనిపోయెడివాను. శరీరములకు భీష్ముడు, ద్రోణుడు అని పేరులేదు. ఆత్మ ఖండింపబడదు. 'పాపకః ఏనం న దహతి' = అగ్ని దీనిని కాల్చలేదు. 'ఆపః ఏనం న క్షేదియంతి' = నీరు దీనిని తడపలేదు. 'మాదుతః స శోషయతి' = గాలి దీనిని శోషింపచేయజాలదు.

అచ్ఛేద్యో య మదాహ్యో య మక్లేద్యో శోష్య ఏవ చ,
నిత్యః సర్వగతః స్థాణు రచలోఽయం సనాతనః॥

దీనిని ఖండింపను, మండింపను, ఎండింపను, తడపను వీలుకాదు. ఇది శాశ్వతమైనది. పాము కుబుసమును వదలు రీతిని ఒక శరీరము వదలిన మరొక శరీరమును పొందవచ్చును. పోవునది దేహమే. ఆత్మ నిత్యము ఆత్మయనునది భీష్ముడు, ద్రోణుడు అని నీవు చెప్పవారి శరీరములందు ఉండి తెలిసికొనెడి చైతన్యమే పోవునది వచ్చునది అనెడిదంతయూ దేహమే. దేహము పోయినచో నేమి? మరొకటి వచ్చును. విదేహస్థితిలో నుండునది ఆనందమే. 'అయం నిత్యః సర్వగతః స్థాణుః అచలః సనాతనః' = ఆతడు నిత్యుడు. సర్వగతుడు = ఏకాలమంగును ఉండెడివాడు. స్థాణువు = స్థిరమైనవాడు, అచలుడు = కదలనివాడు, సనాతనుడు. అందుచే ఈ భీష్మ ద్రోణాదులు నీ ఆయుధములచే మరణింతురని తలంచి, చలింపకుము. అని అర్జునునికి జ్ఞానోపదేశమును చేసెను.

అర్జునుడు ప్రశ్నించినదేమి? పూజనీయులగు భీష్మ ద్రోణులను నేను బాణములచే నెట్లు భాధింతును? అన్నలు, బావమరదులు, ఆచార్యులు కదా నాకు ప్రతిపక్షులు? వారిని

చంపి జయమును పొందిన కల్లు లాభమేమి? రాజ్య మొకటే
కదా! ఇంతమంది కావలసినవారు చచ్చిపోతేగాని రానిరాజ్యము
వస్తేనేమి? పోతేనేమి? గురువులను చంపక బిచ్చ మెత్తియైనను
పొట్ట పూడ్చుకోవచ్చును. కాని నెత్తురుతో తడిసిన అర్థ
కామాదులను ఎట్లని అనుభవించుట? అని అర్జునుడు తన మన
సులోని వ్యధను వెళ్ళబుచ్చెను. నెత్తురు దడిసిన అనుదానివే
ఆంగ్లమున మనము 'బ్లడ్ స్పైయిడ్' అని చెప్పుదుము.

అర్జునుడు దేహాత్మబుద్ధితో వేసిన ప్రశ్నకు భగవా
నుడు తగిన ఉత్తరము చెప్పదలచెను. అందుచే ఆయన ఇట్లు
నెను - “తండ్రీ! నీవు ద్రోణుడు భీష్ముడు అనునది వారి దేహ
ములనా లేక వారి ఆత్మలనా? శరీరము నాశనము కావచ్చును.
పుట్టిన వస్తువు ఏనాడో గిట్టవలసినదే. చెట్టు ఈరోజు మొల
కెత్తి, వృద్ధియై, తరువాత జీర్ణించి పడిపోవును. అటులనే శరీ
రముగూడ పడిపోవును. లోపలనుండెడి ఆత్మ అవినాశి. దానికి
చావు పుంజుకలు లేవు.

అవినాశి తు తద్విద్ధి యేన సర్వ మిదం తతం,

వినాశ మవ్యయ స్యాస్య న కశ్చిత్ కర్తు మర్హతి॥

ఈప్రపంచమంతయు ఏవస్తువుచే పరిపూర్ణమైయున్నదో
ఆ వస్తువు నాశనరహితమైనదని తెలిసికొనుము. మూర్ఖులేని
వస్తువును నాశనమొనర్చుట యనునది కానిపని. ఏవస్తువుచే
లోకమంతయు నిండి నిండికృతమై యున్నదో ఆవస్తువునకు
నాశనము లేదు.

ఏవస్తువు లోకమంతయు నిండియున్నది? అనిన 'సర్వాంత
 ర్యామి యగు వస్తువు ఈశ్వరుడే' యని బదులు చెప్పవలెను.
 అతడే నాశనము లేనివాడు. నిత్యుడు. జనన మరణ రహితుడు.
 శరీరమునకు వెలుపల. లోపల నుండునది ఆయనయే. అతడే
 లోపలినుండి నేను నేను అని తోచెడి అహంభావముతో కూడి
 యున్నవాడు. ఆయన తప్ప వేరగు వస్తువు మరొకటిలేదు.
 అట్టి సర్వగతమగు వస్తువునకు నాశనములేదు. అందుచే వీరిని
 నాశనము చేయుచున్నా నే యిది సంతయ మక్కరలేదు.
 వీరి ఆత్మ అవినాశి. నశించునది దేహమే. ఆత్మ అందరి శరీ
 రము లందుండు వస్తువే. ఈ భీష్మ ద్రోణుల శరీరమందును
 కలదు. నీవు చంపునది వారి దేహములను. వారి ఆత్మలను
 నీవు నాశనము చేయలేవు. ఈత త్వమును నీవు తెలిసికొ" అని
 భగవానుడు అర్జునునకు ఉపదేశము గావించెను. ఒక స్వీచ్ఛిని
 నొక్కిన అన్ని దీపములును వెలుగును. కొన్ని పెద్దవి, కొన్ని
 చిన్నవి. వీని కన్నిటికి మూలమగు శక్తియొక్కటి. ఒక్క
 దీపము పగిలిపోయినంతమాత్రమున మూలశక్తి మాయమైన
 దని చెప్పనగునా? ఇటులే జ్ఞానమయముగా అన్ని ఎడలను
 అఖండముగా వ్యాపించియున్న శక్తి యొక్కొక్కరి శరీరమున
 నుండి బుద్ధిరూపమున ప్రకాశించుచున్నది. మహామతుల
 యాత్మ మహాత్మగను, అల్పమనస్కుల యాత్మ అల్పాత్మగను
 అగుచున్నది. అట్టివస్తువు నీచే ఎట్లు చంపబడును? 'నేనుచంపె
 దను' అని అనుకొనుటకూడ తప్పి. కనుక నీ ధర్మమేదో
 దానిని నీవు చేయుము.

“దేహినోస్మిన్ యథాదేహే కౌమారం యౌవనం జరా,
తథా దేహాంతరప్రాప్తిః ధీర స్తత్ర న ముహ్యతి॥”

జీవు డొక్కొక్కడును ప్ర త్యేకముగనే ఉన్నాడు. సర్వ వ్యాపకముగా, ఏక దేహముగా లేకపోయినను వివిధశరీరము లలో నుండినను అస్మిన్ దేహే = ఈశరీరములో కౌమారము, యౌవనము, వార్ధక్యము అను ఈమాన్యులు కలుగుటలేదా? అటులే దేహాంతరప్రాప్తియును యొకమా ర్చే. శరీరము నశించు నపుడు తాను నశించుట లేదని తెలిసికొనిన జ్ఞానులు దీనిని చూచి భ్రమించుటలేదు.

జాతస్య హి ధ్రువో మృత్యు ర్ద్రివం జన్మ మృతస్య చ,
తస్మా దపరిహార్యే ర్ధేన త్వం శోచితు మ్హర్హసి॥”

పుట్టినవాడు గిట్టుట ధ్రువము. అటులనే చచ్చినవానికి పుట్టుకయు నిశ్చయమే. కనుక అపరిహార్యమగు విషయమున - తప్పించుకొన వీలులేని విషయములగూర్చి మన మెందులకు శోకించవలెను? ఏ కారణముననైన నేమి, ఎన్నడో ఒకరోజు వీ రందరునూ చావవలసినవారే. అందుచే వారికొరకై నీవెందు లకు నీధర్మమును పోగొట్టుకొనవలెను. అందుచే నీవు ధర్మచ్యు తుడ నగుచువు ద్వియుద్ధమునకు మించినది ఏదియునులేదు. ‘హతో వా స్వర్గం ప్రాప్స్యసి’ = నీవు ఒక వేళ చంపబడినచో వీరిస్వర్గ మందెకవు ‘జిత్వా వా భోక్త్యసే మహీమ్’ = లేదా జయమొందిన పుడమిసేలుదువు. ఎట్లయినను శ్రేయమే. అటు కాక యుద్ధమునుండి విముఖుడవైనచో ధర్మమును వెరవేర్చు

లేక ధైర్యముచాలక పారిపోయినాడు అను అపయశము నిన్ను వెంబడించును.

అక్రీర్తిం చా పి భూతాని కథయిష్యంతి తే వ్యయాం,
సంభావితస్య చా క్రీర్తి ర్మరణా దతిరిచ్యతే॥

అదిగాక చిరకాలము జనులందరును నీ అపక్రీర్తిని ఘోషింతురు. ఎన్నికగలవానికి అపక్రీర్తి మరణముకంటె దుఃఖదాయకము. పోనీ అటులు నీవు యుద్ధము చేయక పరుగిడి పోయిన వీరి దేహము లించుకేని శాశ్వతస్థితి నందునా? అది ఏమియును లేదు. కనుక దీనినిగూర్చి నీవు చింతించక యుద్ధమునకు సన్నద్ధుడ వగుము. 'తస్మాత్ యుద్ధ్యస్వ భారత' యని ముగించిరి.

భగవానుడు ఒకపుడు అద్వైతసరళిని మాటాడును. మరొకపుడు మీమాంసకులరీతిని చర్చచేయును. ఇట్లు వివిధ విధముల చర్చచేసిన మనము దేనిని గ్రహించుట? ఆయనయే యొక శ్లోకమును చెప్పును.

యావా నర్థ ఉదపానే సర్వత స్సంప్లుతోదకే,
తావాన్ సర్వేషు వేదేషు బ్రాహ్మణస్య విజానతః॥

ఈ శ్లోకమునకు అర్థమేమిటియని పరిశీలించిన మన కేవిధమగు అర్థమును మొదట గోచరించదు. ఉదపాన మనగా త్రాగునీరు. త్రాగుటకు నీళ్ళు బావులనుండి, గుంటలనుండి, చెరువులనుండి లభ్యమగును. దీనివలన 'యావాన్' = ఏప్రయోజనము కల్గునో, 'సర్వత స్సంప్లుతోదకే' = సర్వత్ర నీటి వెల్లువలురాగా, 'తావాన్ సర్వేషు వేదేషు బ్రాహ్మణస్య

విజానతః' = అటులనే అన్ని వేదములలో మంచి జ్ఞానముకల బ్రాహ్మణునికని.

ఆదిశంకరులు అవతరించి దిగ్విజయముచేయు కాలమున శాంతము, ఆనందము కలుగచేయు నిజతత్త్వమును అందరికిని ఉపదేశించిరి. వేరువేరు అణిడి వస్తువేదియును లేదు. దుఃఖము నకు కారణము ఇంకొక వస్తువు ఉన్నదను మిథ్యాజ్ఞానము చేతనే. నేను వేరు అదివేరు అని తలచుట అజ్ఞానము - అను అద్వైత తత్త్వమును బోధించిరి. వారి పరంపరనుండి వచ్చిన సదాశివ బ్రహ్మాండ్రులు దీనినే 'శర్వం బ్రహ్మణ్యమి'మ్మని అనిరి. చూచువస్తువు చూడబడువస్తువు రెండును ఒకటేయని శంకరులు దిగ్విజయ మొనర్చిరి. కాశిలో ఉపదేశము చేయు చున్న కాలమున వ్యాసభగవానులే, ముదుసలి వేషమునవచ్చి వీరితో వాదించి వీరికీర్తిని నలుగురికి తెలియునట్లు చేసిరని యొకకథ. ఆచార్యులను శంకరుల అవతారమని చెప్పుదురు. అటులనే వ్యాసాచార్యులు మహావిష్ణు వనియే ప్రతీతి. 'శంకరః శంకరః సాక్షాత్', 'వ్యాసాయ విష్ణురూపాయ'.

శంకరులు విద్యాభ్యాస కాలమున సకల శాస్త్రములను ఎంతనూత్నముగా గ్రహించిరో శంకర దిగ్విజయములో నీక్రింది శ్లోకము తెలుపును.

అస్వీక్షీ క్యైక్షీ తంత్రే

పరిచితి రతులా కాపిలే కోఽపి లేభే

పీతం పాతం జలామ్భః

పర మపి విదితం భాట్టఘట్టార్థత త్వమ్,

య త్తైః సౌఖ్యం త దస్యాం

త రభవ దమలాద్వైతవిద్యాసుఖేస్మిన్

కూపే యో ర్థః స తీర్థే

సుపయసి వితతే హంత నాంతర్భవేత్ కిమ్?

అస్వీక్షిక్ యనునది దండనీతి. రాజ్యపాలనాది విషయములగూర్చి చర్చచేయు శాస్త్రము.

‘అస్వీక్షిక్ ఐక్షి’ = దీనిని ఆయన చూచినంతమాత్రమున తెలిసికొనిరి. లోకమంతయు ఆయనకడ కేగుడెంచి బణగినదని ఆయనకు దండనీతియందలి ప్రావీణ్యమును తెలుపును.

‘తంత్రే పరిచితి రతులా కాపిలే కోఽపి లేభే’ = అదే విధముగ సాంఖ్యము మొదలగు శాస్త్రములలోను పరిచయము అతులము. మహాభాష్యమునుగూడ వారు అధికముగ క్రోలియున్నారు.

‘పీతం పాతం జలాంధః’ = పతంజలి యోగశాస్త్రము వీరికి మంచిదీళ్ళు త్రాగుట వంటిది. (మహాభాష్యము పాతంజలమే. యోగసూత్రములును పాతంజలమే)

‘ఽర మపి విదితం భాట్టఘట్టాత్తత్త్వం’ = మీమాంసా శాస్త్రమును ఆకళించిరి. ‘యత్తైః సౌఖ్యం త దస్యాంత రభవ దమలాద్వైత విద్యాసుఖేస్మిన్’ = చాలరోజులు శ్రమించిన వారికికూడ లభ్యముకాని శాస్త్రజ్ఞానము వీరు సులభముగ పొందిరి. అమలమైనది అద్వైతము. ఇన్ని శాస్త్రములను, తత్త్వములను తెలిసికొనుటవలన కల్గు అనందమే అద్వైత

తత్త్వముద్వారా ఏర్పడు ఆనందసాగరమున మగ్నమగుట.
 'కూపే యో ర్థః స తీర్థే సుపయసి వితతే హంత నాంతర్భవేత్
 కిం' = ఒక బావివలన కల్గెడు ప్రయోజనము, కావేరీనదీజలము
 లచే కలగదని చెప్పగలమా? కూపోదకము దప్పిని పోగొ
 ట్టును. అమృతసమానమగు సెలయేటిసీరును దప్పిక పోగొ
 ట్టును. చిన్న బావివల్ల ఏ కార్యములు జరుగునో, దానికంటె
 అధికతరముగా ప్రవాహజలములవల్లగూడ కలుగుచున్నది.
 ఆ మహానదిలో ఈ చిన్నవస్తువుల ప్రయోజనమంతయు అణగి
 యున్నది. నదులులేని ఊళ్ళలో బావుల అవసరము మిక్కు
 టము. నదులుప్రవహించెడి స్థలములలో బావులను త్రవ్వెడు
 నా రెవరు? అటులనే సమస్త తత్త్వముల వలన కల్గెడి ఆనం
 దము అమలాద్వైతమందు అణగియున్నది.

ఈ శ్లోకమును చదివి గీతాశ్లోకము -

యావా నర్థ ఉదీపానే సర్వతః సంప్లుతోదకే,
 తావాన్ సర్వేషు వేదేషు బ్రాహ్మణస్య విజానతః॥

చదివిన అర్థము సులభముగా తెలియును.

సాంఖ్యము, యోగము, కర్మానుష్ఠానము మొదలగు
 వానిచే ఏర్పడు ఫలితములు అన్నియు అద్వైతజ్ఞానముచే
 ఏర్పడును.

బ్రాహ్మణుడు అనిన వేదమును దెలిసినవాడు. వేదము
 నకే బ్రహ్మమని పేరు. వేదాధ్యయనము చేసినవానిని సాధా
 రణముగ బ్రాహ్మణు డన్నను, ఉపనిషత్తులరీత్యా సాక్షాత్
 బ్రహ్మస్వరూపమును ఎల్లయెడలను దర్శించి అనుభవించు

వానికి బ్రాహ్మణుడు డనిపేరు. అట్టి అఖండ బ్రహ్మకార వృత్తితో ఉండువానికి వేదముల ప్రయోజనమేమి? ఖండ ఖండములుగా ఇవి అన్నియు నున్నను కడపట ఇవిఅన్నియు బ్రహ్మజ్ఞానములో పోయి చేరవలసినదే.

ఇటులనే శరీరము వచ్చుచు పోవును. ఆత్మ అవినాశి. అది అచలము, సనాతనము. పుట్టినవస్తువు ఏనాడో ఒకనాడు వెళ్ళవలసినదే. అందుచే నశ్వరముగా భీష్మద్రోణుల శరీరములనే భీష్మద్రోణులనుగా భావించి వారితో యుద్ధము చేయ ననుట అవివేకము. అందుచే నీవు కలతనొందక నీధర్మమును నిర్వర్తించుము అని భగవానుడు కౌంతేయునికి బోధచేయును.

అంబికాకటాక్షమున మూకకవికిని ఇట్టి జ్ఞానము కల్గెను.

శీవ శివ పశ్యంతి సమం శ్రీ కామాక్షీ కటాక్షితాః పురుషాః,
భువనం విపిన మమిత్రం లోష్ఠంచ యువతిబింబోష్ఠమ్॥

అని ఆమూకుని నోటినుండి వచ్చెను. 'పండితాః సర్వత్ర సమదర్శినః' = సమ మనిన ఇచట సమత్వము కాదు. ఏకత్వ మని అర్థము. వివిధ రూపములందును ఏకత్వమును దర్శించుట సమదృష్టి కల్గినవానికే సాధ్యము.

సమం పశ్యన్ హి సర్వత్ర సమవస్థిత మీశ్వరం,
న హినస్త్యా త్మనా లలత్మానం తతో యాతి పరాం గతిమ్॥

అంతటను సమానముగా వెలయు ఈశ్వరుని చూచు చున్న వ్యక్తి తన్ను తాను హింసించుకొనడు అట్టివాడే సమ దృష్టి కల్గినవాడు.

చక్కెరచేత పలురకములగు బొమ్మలను తయారు చేయుదురు. అవి వివిధాకారములతో నున్నను అన్నియు చక్కెరతో చేయబడినవే. చక్కెరకు తీపుతక్క వేరేరుచి ఏదికలదు? అటులనే సమస్తవస్తువులలోనూ పరమాత్మను దర్శించువానికి ఆనందముతక్క వేరేది కలదు? సర్వము అనిన పరమాత్మయని అర్థము.

ఈ సమ్యక్ దర్శనము ఈ అంతిమజ్ఞానము రావలయు నన్న అంబికాకటాక్ష ముండవలెను. ఆ మెకడ వేరొకటి మనము యాచించకుండా యుండిన. ఈ జ్ఞానమును తానుగ ఆమె మనలకు కటాక్షించును. జ్ఞానాన్ని సమస్తమాలిన్యమును దగ్ధమొనర్చును. ఏవస్తువును చూచిననుసరే, అందు అవినాశ మగు పరమాత్మరూపదర్శనము గావించువానికి దుఃఖిమూ లేదు, వినాశమూలేదు. అతనిలో అన్నితత్త్వములును అణగి పోవును. ఆ స్థితి శ్రీ కామాక్షీకటాక్షీతపురుషునికే కల్గును.

భక్తి

‘ అంకోలం నిజబీజసంతతి.... ’

మనస్సుకు తెలియకుండానే పరమేశ్వరునితో కలియ వలెను. ఒక్కక్షణముకూడా మరపు ఓర్వరాని వ్యాకులత కలుగవలెను. దేవుని మరచితిమా మనకు శాంతిలేదనెడుదృఢ సంకల్పముండవలెను. నూవంటురాతిని అంటిపెట్టుకొను నూది వలె, నాథునియందే మగ్నమగు చిత్తముకల పతివ్రతవలె, సముద్రునితో కలియ నుత్సహించు నదివలె మనిషి చిత్తము ఎందును భ్రమించక సర్వకాల బాంధవుడును, మన అపచారముల నెల్ల దయ్యాద్రిహృదయుడై క్షమించెడివాడును అగు ఈశ్వరునియందు లగ్నముకావలెను. ఈశ్వరానుగ్రహము తక్కు మనకు వేరొండువస్తువు అవసరములేదను భావము ఉదయించిన అపుడే మనకు తెలియకయే భక్తి పుట్టును.

ఒక కారణమున్నచో అది భక్తి యనబడదు. అది బేరమే. అది ఒక వస్తువునిచ్చి మరొకటి పుచ్చుకొనుట వంటిది. ‘నీవు నాకు సంపదనిమ్ము, నేను నీకు భక్తిప్రపత్తులను జేయుదును’ అనెడు బేరమే. అట్లుగాక ఏ చింతయును లేక ‘ఈశ్వరసాయుజ్యమే మనలక్ష్యము’ అని ఎవనికైన ఒక చిత్త

వృత్తియున్న దానినే భక్తియని చెప్పదగును. దీనినే శంకర భగవత్పాదులు శివానందలహరిలో ఇట్లు వివరించిరి.

“అంకోలం నిజబీజసంతతి రయ
స్కాంతోపలం సూచికా
సాక్షీ నై జవిభుం లతా క్షీతిదుహం
సింధు స్సరిద్వల్లభం,
ప్రాప్నో తీహ యథా తథా పశుపతేః
పాదారవిందద్వయం
చేతోవృత్తి రుపేత్య తిష్ఠతి సదా
సా భక్తి రిత్యుచ్యతే॥ ”

ఊడుగవిత్తు చెట్టునుండి రాలినను మరల మెల్లగా చెట్టువంకకే ప్రాకి బెరడును అంటిపెట్టుకొని అటులనే ఐక్య మగుసని చెప్పుదురు ఎట్లు ఊడుగుగింజ వృక్షమునకుపుట్టి మరల వృక్షమునే చేరుచున్నదో అదేవిధమున పరమాత్మనుండి విడి వడిన జీవాత్మ మరల పరమాత్మయందే కలసిపోవునట్లు చేసెడిది భక్తి. మరయొక దృష్టాంతము : అగ్నినుండి విస్ఫులింగములు బయలు వెడలి ఆ అగ్నియందే ఐక్యమగుట ‘యథా సుదీప్తాత్ పావకాత్ విస్ఫులింగాః’

‘యథా బ్ధే స్తరంగాః లయం యాంతి భంగాః’

సముద్రమున గుభిల్లు మని యొక అల లేచును. అందుండి నురుగు పుట్టును. మరల నురుగుతోడి ఆ అల సముద్రమున అటులనే కలసిపోవును. ఒక గాలి వీచినతోడనే సముద్రమున పుట్టిన అల, అలనుండి పుట్టిన నురుగు మరల

అటులనే సముద్రములో కలిసిపోయెడి రీతి పరమాత్మనుండి జనించిన జీవాత్మ, ఆచార్యుల సత్కటాక్షమనెడి గాలిచేత పరమాత్మస్వరూపైక్యము నొందును.

నమలదృష్టాంతము అంతయే. నదు లెచ్చటనుండి వచ్చి నవి? గోదావరి, కావేరి యని వ్యవహారనామము లున్నను అన్నియు నీళ్ళే. అవియును ఒకప్పుడు సముద్రజలములే. లోక మున సృష్ట్యాదిని ఎంత జలమున్నదో దానిలో అణుమాత్ర మైనను తగ్గక అదేపరిమాణమున ఇప్పుడును ఉన్నవికాని మనము వేసవికాలమున నీరు లేదని యందుము వానాకాలమున ఒకటే వెల్లువలు వచ్చివవని అందుము. ఆ స్తిపాస్తులను లెక్క కట్టినపుడు ఆభ్యాంకిలో ఇంత రొక్కమున్నది, ఈభ్యాంకిలో యింత రొక్కమున్నది, తక్కినది కంపెనీ షేర్లరూపములో నున్నది అని అంచనా వేయుదుము. అదేవిధముగా నీరు కూడా ఒకటే. సముద్రమందునో, మేఘములందునో, మంచు రూపముననో, నదులలోనో, చెరువులలోనో ఎందో ఒకయెడ ఉండును. అందు లవలేశమును హెచ్చుతక్కువ లుండవు. ఉన్న దంతయు నామరూప భేదములే. శోణమనగా ఎరుపు కృష్ణ యనగా నలుపు. గంగయనిన తెలుపు. ఇట్లు ఆయా దేశము లందలి మట్టిరంగుసనుసరించి నదులకు నామరూపము లేర్పడును.

‘రసాంతరా జ్యేకరసం యథా దివ్యం పయోఽశ్నుతే’

ఒకే సముద్రజలములు వివిధనామములచే తెలియబడు నదులుగామారి, మరల సముద్రమునందేసంగమించి సముద్రమే యగుచున్నవి. జీవాత్మ పరమాత్మ ఐక్యముకూడ ఈవిధమే.

ఆంగ్లమున 'వాటర్ ఫైన్డ్స్ ఇట్స్ లెవెల్' (Water finds it's level) అని చెప్పదురు. దీని అర్థమేమి? సముద్ర జలములు మేఘములుగా పరిణమించి వర్షించును. గంగోత్పత్తి దాదాపు పదిహేనువేల అడుగులఎత్తున ఆ ఉన్నతప్రదేశము నుండి భాగీరథి మహావేగమున శబ్దముగా క్రిందికి దిగివచ్చును. తన పట్టణమునకు దిగిననేకాని ఆమె ఉద్ధృతి అణిగి శాంతి నొందదు. శాంతి కలుగవలెనన్న 'లెవెల్' కు రావలెను. లెవెల్ కు మించియుండిన శాంతిలేదు. శబ్దముమాత్రమే. దడ బడలే. అలసటయే. అటులే పరమాత్మనుండి విడివడిన జీవుడు మరల ఐక్యమగునంతవరకు ఈ ఉద్ధృతి, వేగము, అశాంతత, అలసట, తప్పువు.

అటులనే 'అంకోలం నిజబీజసంతతి' దృష్టాంతమును మట్టిలోనుండి వృక్షము పుట్టి మరల మట్టిలోనే కలియును. అచార్యులు యిందు ఐదు విధములగు దృష్టాంతములను పేర్కొనిరి. భక్తియనిన, భక్తుని హృదయము వేరొండు ప్రయోజనమును లక్షించక సదా పరమాత్మస్వరూప సాయుజ్యమునకై నిరీక్షించుటయేయని చెప్పుచున్నారు. ఏదైనాకారణముండిన భక్తికాదు. ఈశ్వరునియందు అవ్యాజానురాగము తానుగ రావలెను. సకారణముగా నుండునది ప్రేమకాదు. అకారణముగా వచ్చునదియే ప్రేమ. అదియే భక్తి. సర్వమూ పరమాత్మస్వరూపమే. ఆయనతో కలియనంతవరకు శాంత్యానందములకు కరవే. సదాశివబ్రహ్మాండ్రులు మానసికపూజను వ్రాసిరి. అందొకశ్లోకము: భక్తుడు ఈశ్వరుని పూజకై కూర్చుండును. అతడనును : "ఈశ్వరా! పూజకై కూర్చున్నా నేకాని,

నేను నీకు ఉపచారము చేయుటకు బదులు అపచారముకదా చేయుచున్నాను. నీకెట్లు పూజచేయుట! అది వీలగుననియో?

నీ ఆరాధన ఎట్లు చేయుట? నీవు ఒక్కదిశయందే స్థితుడవై యున్నకదా నీకు నమస్కారము చేయుట? నీవు పృష్ఠమందును, పార్శ్వమందును అన్నియెడలను వెలయుచు సర్వాంతర్యామివై యున్నావు. నేను కాళ్ళనుచూచి నీకెట్లు సాష్టాంగ నమస్కారము చేయుదును? నాకాళ్ళ వెనుక నీవు లేదనిన నీవూర్ణత్వమున కొక కొరత కదా తలచి!

నీచరణములను క్షాళన మొనర్చుటకు పంచపాత్రనుండి ఒక ఉద్ధరిణిలో నీళ్ళు క్రిందపోయుదును. నీవు మూడు లోకములను మూడడుగులతో కొలిచిన త్రివిక్రముడవు కదా? నీవాదముల ననుమాత్రమునై నా ఈనీళ్ళు తడుపునా? పాదములను పూర్తిగా కడుగక వడలుట అపచారము కదా ప్రభూ!!

“భూః పాదౌ యశ్య నాభిః” దిగంబరుడవగు నిన్ను ఈ చిన్నవస్త్రముతో నెట్లు కట్టబెట్టుట? నేనేమి పూజచేయుదును? తలచి! నేనేమని ప్రార్థింతును? నామనోవృత్తులన్నియు నీకు చదివిన పుటలు. నీవు సర్వజ్ఞుడవు. ప్రార్థనచేసి నీసర్వజ్ఞతకు నొక లోటును తెచ్చిపెట్టుదునా? ఐనను నిన్ను నీవద్దలేనిదానిను నేను అడుగలేదు. క్రొత్తవస్తువు నొకదానిని అడిగిన - నీవు దాతవు, నేను గ్రహీతను అగుదుము. అఖాండానంద స్వరూపుడవు. నీవని శ్రుతులు చెప్పుచున్నవి. ఇట్లు కోరికలతో, కొరతలతో నేను వున్నాను. ఈస్థితిని మాన్పి నాస్వరూపమును నాకిమ్ము. నన్నే నాకిమ్ము” అని ప్రార్థన చేయును.

‘నన్నే నాకు ఇమ్ము’ అనిన ఏమని అర్థము? నా స్వరూపమే నీవు. నిన్నే నాకిమ్ము’ అని యర్థము.

“యాచే నాభినవం తే
చంద్రకలోత్తంస కిందిదపి వస్తు
మహ్యం దేహి చ భగవన్
మదీయ మేవ స్వరూప మానందమ్॥”

ఇట్లు మన స్వరూపమునే మనము వదలియున్నప్పుడు క్షణముకూడా సహించరాని తాపము కలుగవలెను. ‘పరమాత్మస్వరూపముతో మనమెప్పుడు కలియుదము?’ అను తాపము, చింత మనకు కలుగవలెను. మనము మనముగా నుండవలెన్న పరమాత్మతో కలిసియుండుటయే. అదియే ఆనందస్వరూపము. పరమగు పరమాత్మస్వరూపము, తక్కిన వన్నియు దేహాత్మస్వరూపములు. భ్రాంతి జనితములు. ఆ పరమగు ఆత్మస్వరూపము, ఆ సత్యవస్తువుతో కలిసియుండుటయే. అలలవలె నురుగువలె వేరొకటి వచ్చిన సహించరాని తాళుకోలేని ప్రేమ మనకు జనించవలెను. ఆసత్యవస్తుదర్శనమెన్నడు? దానితో యోగమెప్పుడు? అనుచింత సదా ఏర్పడవలెను. దానినే భక్తియని యందురు.

అ ప రి గ్ర హ ము.

సత్యమును తెలిసికొనుటయే మనము మనుష్యజన్మ యొత్తినందులకు ప్రయోజనము. సత్యమును తెలిసికొనక, మనము మరణించిన, దేహధాతులమై జన్మించిన ప్రయోజనమును మనము పొందలేదని యర్థము.

కొంతకొంత మనము సత్యమును పరిశీలించిన సత్యము ఈర్ష్యకుడే అని తేలును. సత్యవస్తుజ్ఞానము మనకు చక్కగా నెలకొనినయెడ 'నేను', 'మేము' అనెడి పదములు నాడుక నుండి మాయమగును. సముద్రములో కలిసిన నదులెట్లు తమ తమ రూపములనుదొరగి సముద్రజలములగునో అటులే జీవాత్మ పరమాత్మసంయోగమున ఆ సత్యవస్తువే అగును. అప్పుడు నేను అనెడి అహంకారము తొలగును ఆయువున్న కాలమున, ఈ దేహమును మనము ఆధారముగా చేసికొని, పరమాత్మస్వరూపములో నై క్యమొంద యత్నించవలెను. అప్పుడే మనుష్యత్వ ఫలము. అదియే వేదాంతము. కొన్ని వేళల మనకు అర్థమగును. కొన్ని వేళల అర్థముకాదు. అది మనమున్న స్థితినిబట్టి.

వేదాంతమును ఆకళించుకొనుటకు, జన్మసాఫల్య మందుటకు ప్రధానమైన కార్యము లనేకము లున్నవి. వానినే అష్టాంగయోగమందురు. ఈయోగమునకు ఎనిమిదిఅంగములు

భక్తులు సమర్పించిన తులసి బిల్వమాలలను తలనిడుకొన్న
జగద్గురు శ్రీ శంకరాచార్య స్వామివారు

యమము, నియమము, ఆసనము, ప్రాణాయామము, ప్రత్యాహారము, ధారణ, ధ్యానము, సమాధి అనునవి అష్టాంగములు. ఇందలి మొదటిమెట్టు యమము. యమమునకు మరల ఐదు మెట్లు. అందు మొదటిమెట్టును తొక్కనిహరికి వేదాంతము అర్థముకాదు. అతడు ఆత్మసాక్షాత్కారము, బ్రహ్మసాక్షాత్కారము లవిడు పదములను సైతము అనుటకు వీలు పడదు.

సత్యవస్తుదర్శనమునకై ఉద్విఘ్నము సాధకుడు ఒక్కొక్క మెట్టును ప్రయత్న పూర్వకముగా అధిరోపించవలెను. యమములోని ఐదు విభాగములు - అహింస, సత్యము, అస్తేయము బ్రహ్మచర్యము, అపరిగ్రహము అనునవి. గ్రహము అనగా గ్రహించుట. అపరిగ్రహమనగా గ్రహించకుండుట. మనదేహ ధారణకు వలసిన వస్తువుకంటె అధికముగా మనము గ్రహించిన అది దొంగతనముతో సమానము. మనకు కావలసిన దానికంటె అధికముగా గ్రహించకుండుటయే అపరిగ్రహము. ఇట్టి నియమమున్న నే సత్యవస్తుదర్శన మబ్బును. భగవానుని అనుగ్రహము కల్గును. మంచి గుణములకు ఎధిక్కు (Ethics) అనిపేరు. క్యారెక్టర్ (Character), మొరాలిటీ (Morality) వీనిగూర్చి ఇతరమతములు కడుశ్లాఘించి, అవియే అంతిమ ఘట్టములని చెప్పినను, మన శాస్త్రములు వీనిని పరమాత్మ సాక్షాత్కారమునకు సాధనమాత్రములే అని చెప్పినవి. ఒక్కొక్క మతమున భక్తియే కడపటిమెట్టు. ధియాలజీయే (Theology = సగుణోపాసనయే) కడపటిమెట్టు అని చెప్పి

యుండినను. సత్యాన్వేషణకు, బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమునకు
అవిచ్ఛిన్నములాడగూడదు, దొంగతనము చేయరాదు, అహం
భావము గొనరాదు అను అనేక విషయములను సాధనము
లుగా నాహ్వాన్యకములుగా గ్రహించవలెనని మన మతశాస్త్ర
ములు చెప్పించున్నవి.

మంచిగుణములను పెంపొందింప, ఈశ్వరభక్తి పెరుగు
టకు వలసి. దోహదములు ప్రభుత్వము చేయనగును. అప్పుడు
ప్రజల మొరాలెట్టి చెడిపోయినది. ఈ కలహములను పోలీసు
లు రోజిస్తు ద్వారానే అణచవలెను' అనెడు విషయమేర్పడదు.
దానికి ప్రవృత్తియును వెచ్చింప నవసరముండదు. అన్నిటికీ
పదిలి తోకను పట్టుకొన్నట్లు, మనకు స్వాతంత్ర్యమును పదము
నకు అర్థము తెలియకముందే స్వాతంత్ర్యము వచ్చినది. ప్రజా
ప్రభుత్వము మత సంబంధమగు విషయములలో ఉత్సుకతను
చూపక - ఈశ్వరుని భక్తి పెరుగుటకు రాజ్యాంగమునకు
సంబంధమేమి - యని తలచినచో ఇతరశ్రమలు, వ్యయములు
ఎక్కువ యగుచు నేయుండును.

ఈశ్వరభక్తి అవశ్యమని చెప్పటకు కారణము ప్రతి
యొక్కడు ఆత్మానుభవమును పొంది జననసృష్టి వెదకు
కొనవలెననియే. బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకు మొదటి సోపా
నము యమము. అందుచే యొక విభాగమే అపరిగ్రహము.
మిగుఱ్ఱములు తమ దవసరములకు మించి యొక పూచికపుల్ల
అయినను వాడరాదు. అట్లుండుటయే అపరిగ్రహము. అపరి
గ్రహము ఆత్మసాక్షాత్కారమునకు నాధనము.

అయినచో మనుష్యుల అవసరములేవి యనెడు ప్రశ్న జనించును. 'ఛాయా తోయం వసన మశనం' - అని పెద్దలన్నారు. తినుటకు తిండి, త్రాగుటకు నీరు, ఉండుట కొక పైకప్పు, కట్టుకొనుటకు గుడ్డ - ఇవి మానవునికి ముఖ్యావసరములు. ప్రాణరక్షణకు ఈ నాలుగును పరికరములు. ఇవి యన్నియు భూమినుండి ఉత్పత్తియగును. నీరుఇచ్చునది భూమి. ఇండ్లను కట్టుటకు మన్ను. సున్నము, దారువు, లోహము ఇత్యాదులు భూమినుండి వచ్చినవే. ఇక ఆహారము, ప్రత్తితో నేయబడు వస్త్రములు అన్నియును ఆభూమినుండియే వచ్చును. కడపట మనము కలియునదియు ఆ భూమియందే.

సృష్టిలోనుండి మనకు లభించు ఈవస్తువులను మనము పొదుపుగా వాడుకొనవలెను. మానరక్షణార్థము మనము వస్త్రములను ధరింతుము. అప్రయోజనము ప్రత్తితో గట్టిగా నేయబడ్డ నూలుబట్టలతో తీరును. ఆడంబరముగా నుండవలెనని వెలగల దువ్వలువలను ధరించిన ఏమిప్రయోజనము? అట్లుచేసినచేగాని ఇతరులు గౌరవముగా చూడరను దురభిప్రాయముదక్క. అందుచే మనవస్త్రధారణ మానరక్షణకై చేయుచున్నామని చెప్పగలమా?

సాధారణముగా ఒకకుటుంబము ఆడంబరములగు వస్త్రములకయి చేసెడు ఖర్చుతో దాదాపు ఐదుకుటుంబములకు కావలసిన సామాన్యవస్త్రములు అందజేయ గలము. తరువాతది పట్టువస్త్రములు. పట్టువస్త్రములు మనకు పాపమునే అంటగట్టును వీగకొరకై ఎన్నిజీవములతో హింస కలుగుచున్నది.

అహింస అహింస అని మనము మాంసమును ముట్టుకొనము.
కాని మాంసాహారిమున ఏదిక్క జీవముకో హింస. పట్టు
బట్టలను ధరించుటచే లక్షలాది జీవహింస కలుగుచున్నది. సాధ్య
మగునంతవరకు మనము దాల్చెడి వస్త్రములు హింసతో
గూడిన పనులవలన కలుగనటులు చూచుకొనవలెను. మనము
తాల్చు వసనములు సాధారణములు ధరించెడివిగను, గట్టివిగను
నుండవలెను.

జనుల జీవన సదుపాయమునకై ప్రభుత్వమెన్నియో
కట్టుదిట్టములు చేయును. కాని దారిద్ర్యము మాత్రము దిన
దినాభివృద్ధి అగుచున్నది. ప్రజల ఆర్థికజీవనమున అభివృద్ధి
ఎంతయోయని మురిసిపోవుదురు దానికి చిహ్నము - రెండు
మారులు కాఫీత్రాగువారు ఇప్పుడు నాలుగు పర్యాయములు
త్రాగుచుండుట. గుడిసెలలో నుండువారు మేడలలో నుండుట.
రెండు వస్త్రములతో కాలము గడుపువారు ఇరువదివస్త్రము
లను సేకరించుట-ఈ అభిప్రాయము తప్పు. మనకు కావలసినవస్తు
వుల సంఖ్య ఊరక పెంచుకొనుచునే పోయినచో దేశమున దారి
ద్ర్యమే. మనుష్యులకు మాన ప్రాణ రక్షణార్థము ఏవి అవసర
ములో అవి ఎల్లర కందుబాటులో నుండవలెను. దానికే దిట్టము
లగు చట్టములు అవసరము. అట్టిస్థితి రావలయునన్న వసతు
లున్న శ్రీమంతుడునూ-పరిమ దరిద్రు డెటులు తనజీవనమును
ఉన్నదానితో గడుపుకొనునో - అటులే గడుపుకొనుటకు
ప్రయత్నించవలయును. దరిద్రుడు గుడిసెలలో నుండిన, శ్రీమం
తుడు గుడిసెలలో నుండవలెను. ఉదయమున అతడు గంజి
త్రావిన ఈతడునూ వెసులుబాటు ఉన్నదని కోరికలను పెంచు

కొనక గంజి త్రాగవలెను. దానినే అపరిగ్రహ మందురు. అపరిగ్రహములేని దోషముండునంత వరకు ఈశ్వరానుగ్రహము కలుగదు. జన్మసాఫల్యమును కోరువారు అవసరములను మించి ఒక్కొక్క అయినను పరిగ్రహించగూడదు. కలిగినవారు లేని వారికి సాయముచేయుట యేపుణ్యము. అదియేవారికి మోక్షము నిచ్చును. ఇది తెలియక కలిగినవారు కావలసిన పట్టుబట్టలను పట్టుచీరలను ధరించి తిరిగినచో వీరిని చూచి తేనివారు సైతము అనుకరింప యత్నింతురు. అప్పులపాలగుదురు. పట్టు పుట్టు ముల తరగతి చెడినదే. వజ్రాలనగలు దీనికయి చేసెడుఖర్చు వృధాయే! “కన్యాం కనకసంపన్నాం” అని కన్యాదానమప్పుడు స్వర్ణమిచ్చుట వాడుక బంగారునందు వేసెడి డబ్బు ఒక నాటికయినా ప్రయోజనపడును. కాని వజ్రములకు ఈప్రయోజనము లేదుకదా. ఉపద్రవము పెచ్చు. ఏబది నూరుసంవత్సరముల క్రితము మనపూర్వులు కాఫీ త్రాగుటలేదు. గుడిసెల లోనే వసించిరి. చెవులలో తాటాకులనే తాల్చియుండిరి. రాగి గంజియో, అన్నపుగంజియో త్రాగుచుండిరి బ్రతుకు తెరువులో - ధనికులకును, దరిద్రులకును పెద్ద భేదముండెడిది కాదు.

“ఇక మీదట కాఫీ త్రాగను, పట్టుబట్టలను ధరించను.” అను సంకల్పముచేసిన ఇప్పుడు ఒక కుటుంబమునకు గు ఖర్చులో ఐదుకుటుంబములు బ్రతుకవచ్చును జీవిత సదుపాయమునకై మన మెంతెంత వస్తువుల సేకరణ చేయుదుమో, అంతంత శాంతి ఏర్పడదు. సౌఖ్యము ఏర్పడదు. దారిద్ర్యమును దుఃఖమును కల్గును పట్టుబట్టలను, కాఫీని వదలిన అన్ని కుటుంబము

లునూ మురిదునకు వచ్చును. కుటుంబ సౌఖ్యమేకాదు, పట్టు పుట్టములనుండి వచ్చు పాపము లేకపోయిన మోక్షమునకు శ్రమయే లేకపోవును. అష్టాంగ యోగములలో మొదటి యోగమే అసరిగ్రహము, అహింస అనునవి. ఒక్కప్రాణికిని మనవలన హింస యుండరాదు. డబ్బు ఉన్నది కదా అని అవసరములగు వస్తువులపైన ఖిచ్చు చేయరాదు. ఆద్రవ్యమును అవసరములగు వస్తువులకే - అభావముతో అలమటించు అభాగ్యులకు అందచేయవచ్చును అట్లుచేసిననే, చేయుటకుప్రయత్న పడిననే శీఘ్రముగా బ్రహ్మనాక్షాత్కార మొందనగును. అష్టాంగ యోగమున మొదటి సోపాన మడి. దాని నెక్కక పైకి పోవుట అసంభవము అని విశదమగుటకు దీనిని చెప్పితిని.

ఏ ది మోక్షము ?

“ఇందిరా లోకమాతా మా క్షీరోదతనయా రమా,
భార్గవీ లోకజననీ క్షీరసాగరకన్యకా॥ ”

ఒక్కొక్కవస్తువునకు గల పర్యాయపదములను చెప్పిన గ్రంథములను నిఘంటువులనియు, కోశములనియు అందుకు, మహాలక్ష్మికి వైచిత్ర్యము చెప్పిన షేక్స్పియర్, ఈ క్రిందిపేర్లుసయితము చెప్పబడినవి.

లక్ష్మీః పద్మాలయా పద్మా కమలా శ్రీః హరిప్రియా !

మా యనునదియు లక్ష్మిపేరే. మాధవుడన్న శబ్దము మా యనెడి పదమునకు సంబంధించినది. ఆమెపేర్లలో భార్గవి యనునదియు నొకటి. ఒకపుడు భృగుమహర్షి లక్ష్మిని ‘తల్లీ! నీవు నా కొమార్తెగా అవతరించి, నా లాలన పాలనలలో నుండవలె’నని వేడుకొనెనట. ఆమెయు అతని కోర్కెను మన్నించి భార్గవిగ ఆవిర్భవించి మహావిష్ణువును కళ్యాణము చేసికొనెనట.

ఇదేవిధముగా రాజరాజేశ్వరి శాత్రూఘ్నమహర్షికి పుట్టినందున శాత్రూఘ్నసిపేరు బడసెను. అరవదేశమున గ్రామ దేవతలకు కాత్తాయి, పేచ్చాయి, పిడారి యను నామములు కలవు. శాత్రూఘ్నానికి వికృతిశబ్దమే కాత్తాయి. భట్టారికకు

వికృతి పిడారి. ఆర్యాభట్టారికా యనునవి అంబికనామావళి. పేచ్చాయి యనగా పేచ్చు అయి పేచ్చుశబ్దమునకు అరవమున పలుకులు, మాటలు అవి అర్థము. పేచ్చాయి యనగా పలుకుల తల్లి - సరస్వతి. 'బ్రాహ్మీ తు భారతీ భాషా గీ ర్వా గ్వాణీ సరస్వతీ' యనునది పలుకులతల్లి. చదువులతల్లి - సరస్వతి నామావళి. ఇట్లు పామరజనుల వాక్కులందు సముత్తము పురాణతత్త్వమే కాననగును.

ఇట్లు కాత్యాయన భృగుమహర్షులు గౌరీలక్ష్మ్యులను పుత్రికలుగా బడసి ఈశ్వరునికే అర్పణముచేసిరి. ఇదే విధముగా ఏదో వేరేకార్యార్థము త్రిమూర్తులు అవతరించినను అనసూయా దేవికి వారిని దత్తాత్రేయునిగా చూచెడి భాగ్యమబ్బినది.

ఏసంబంధమును లేక కృష్ణపరమాత్మను శిశువుగా పెంచెడి భాగ్యము కల్గినది యశోదకే.

మన కందరికిని బిడ్డలనిన ఉత్సాహము, వాత్సల్యము, ప్రేమ. 'లాలించిన బిడ్డలు' 'పూజించిన దేవుడు' అనెడి సామెత ఉండనేయున్నది. బిడ్డలకు బుద్ధి పృద్ధికానంతవరకు కామక్రోధాదులు కలుగవు. వారి కోపము క్షణికము. వారి దుఃఖము క్షణికము. ఒక నిమిషమున ఏడుపు, మరొకనిమిషమున ఎచటలేని ఆనందము. ఏదియును దీర్ఘముగా నుండదు. కాని మనకు శోక క్రోధములు ప్రారంభించిన యెడల మన ఆయువున్న పర్యంత ముండును. ద్వేషమూ అంతియే. వ్రేళ్లు నాటుకొని మహావృక్ష మగును. శిశువులవలె కామమో, కోపమో, శోకమో నిలువరించియుండక, లోతునకుపోక ఉపరి

మరణమునకు ముఖ్య కారణములు నాలుగు. అవి :
భయము, కోపము, కామము, దుఃఖము. కామక్రోధాదులనే

అరిషడ్వర్గము అని యందును. వీనిని జయించిన అదిగో మోక్షము.

బౌల్బమాది కామక్రోధముల నణచినవాడు చిరంజీవి యగును. ఎంతవానవచ్చినను, ఒకచుక్కయైనను నీరుకారని గొడుగును మనము 'చాటర్ పూఫ్' గొడుగు అని అందుము. మనము సయితము ఆగొడుగువలె కామప్రూఫ్ క్రోధప్రూఫ్ శోకప్రూఫ్ - కావలెను. ఐనచో అదియే ముక్తి. అదియే మోక్షము. అది చనిగోయినతర్వాత దొరికెడి వస్తువుకాదు. ఈ లోకముననే మనకు ఆమహిమితి వచ్చినదాయని పరిశోధించుకొనుచుండవలెను. ఈ లోకమే ఆపరీక్షితు ఒరపిడిరాయి. మనకు శిశుస్వభావము కలుగవలెను. భయదుఃఖములు మన స్సన నాలుకొనిపోనట్లు చూచుకొనవలెను. ఈ పక్షస్థితి మరి కొంత కమియబండినయెడల మనమును సాక్షాత్ దక్షిణామూర్తివలె ఉండిపోవునుము.

అమృతుడుగ నుండుటయే మోక్షము అని పురుష సూక్తము చెప్పును. ఏడ్చుచు మనము ప్రాణములను వదలిన అది మరణము. అట్లు దుఃఖించక రోదించక ప్రాణములను వదలుటయే మోక్షము.

దుఃఖము వేరు, బాధ వేరు. దేహమున బాధ యుండ వచ్చును. ఎంత బాధ యున్నను కొందరు మిగుల ధీరతతో భరింతురు. మరికొందరు అయ్యో అమ్మోయని దొంలి దొరలి ఏడ్చును. బాధారహిత జీవనము మనచేతకాని పని. కాని ఎంత బాధయున్నను, దుఃఖమున్నను బహిర్గతము కానట్లు సహించుట మనకు సాధ్యమయినదే. అందుచేతనే శోకించుచు

ప్రాణములను వదలుట మరణమనియు, శోకములేక ప్రాణములు వదలుట మోక్షమనియు చెప్పట. అట్టి స్థితికే అమృతమని పేరు. ఆ స్థితిని 'ఇహైవ' ఇచ్చటనే మనము పొందవలెను. దానికి మార్గము మనము శిశువుల సరిశత్వమును ఋజుత్వమును అలవరచుకొనుటయే. శిశువే దైవము కావలెను. మనము దేనితో ఎక్కువసఖ్యముంచుకొందుమో ఆవస్తువే అగుదుము. అందుచేతనే మహర్షులు దేవిని 'తల్లీ ! నాకు నీవు కొమార్తెగా జనించుము' అని వేడుకొనుట.

సాధారణముగా శిశువులే దేవతా స్వరూపులు. అందులో భగవంతుడే శిశువుగా అవతరించినపుడు వారిని లాలించి పాలించిన ధవ్యజీవులు శిశుస్వభావులే యగుదురు. వారి మనస్సులకు కామక్రోధాదుల మాలిన్యము అంటదు. అట్టిభాగ్యము భృగుకాత్యాయనుల కబ్బెను.

'బాలోన్మత్త పిశాచవత్' వయసు వచ్చినను మనము బాలురవలె ఉండవలెను. 'నీవు శిశువ వగుచో స్వామి వగుదువు' అని ఉపనిషత్తులు చెప్పను. బిడ్డలకు కోపశోకము లెల్లు దీర్ఘములుగా నుండనో అట్టి స్థితి మనకు అభ్యాసముకొలది రావలెను. ఎట్టికష్టములు వచ్చినను ఓర్మితో సహించి ఆనందముగా నుండుటే అమృతత్వమనియు మోక్షమనియు చెప్పట.

శక్నోత్తిహైవ య స్సోధుం ప్రాక్ శరీరవిమోక్షణాత్,
కామ క్రోధోద్భవం వేగం స యుక్త స్స సుఖీ నరః॥

ఇచ్చట ఉన్నపుడే ఎవడు 'శక్నోతి' = సహించునో?
'దేనిని సహించుట?:- కామ క్రోధముల వేగమును.

కామక్రోధాదులవేగము సహించుట సామాన్యమైనది కాదు. వానివేగము మనల నట్లే ఈడ్చుకొనిపోవును. వేగముగా వెల్లెడి రైలుప్రక్క నిలుచుండిన దాని వేగోద్ధతి మనలను సయితము లాగుకొనివెళ్ళును. అటులనే వీనివేగమును కామక్రోధముల నణచవలెనని ఎన్నిప్రయత్నములు చేసినను, ఎన్ని పర్యాయములు అనుకొన్నను మనకు తెలియకయే దాని వేగము మనలను లాగికొనిపోవును. ఎవ డీవేగమును సహించునో అతడే యోగయుక్తుడు. యోగయుక్తాత్ముడు. 'ప్రాకో శరీర విమోక్షణాత్' = శరీరమును వదులుటకుముందే, 'ఇహైవ' = ఈలోకమునందే, ఈ శరీరమున్నప్పుడే కామక్రోధప్రకోపమును ఓర్చుకొనవలెను. శిశువులవలె సహజస్థితికి వచ్చెడి నోడిమి అలవాటు కావలెను. కృష్ణభగవానునికి కామమూ ఒకలీల, కోపమూ ఒకలీల. అదేవిధముగా మనమును నేర్పవలెను. మనకు ఆ శిశుభావము కలుగుటకు స్వామిని మనము శిశుభావమున రాధించవలెను. మన కేభావముపై ఇచ్చ పొడమునో ఆ భావమున భగవదారాధనను గూడ నల్పవలెను.

అట్టి మనఃస్థితి చచ్చిన పిదప వైకుంఠముననో కైలాసముననో మనకు లంభించుననుటతప్పు. ఈ లోకమున సుఖమో దుఃఖమో ఏదోయొకటి యుండును. పుణ్యముచేసి వైకుంఠమునకు పోయిన పుణ్యము వ్యయమయినతోడనే ఎవరో ఒకరి శాపమునకు గురియై మరల ఈ లోకమునకు రావలసివచ్చును. ఈ లోకమునందే భగవానుని, అంబికను శిశువుగా భావించి ధ్యానించి కోపము, కామము, దుఃఖములను పోగొట్టుకొనవలెను, దేవిని శిశుభావమున పూజించిన మనకును శిశుభా

వము వచ్చును. అపుడే ఆమె సాక్షాత్కరించును. దానికే అమృతమనిపేరు. ఆ స్థితికలుగుటకు ఆమె అనుగ్రహముండ వలెను. ఆమె మనకు దేవామృతమును ఒసగును. అని చెప్పుటలోని తాత్పర్యమిదియే మంచిజ్ఞానమే అమృతము. కన్న తల్లులు దేహమునకు పుష్టిసోసగెడి పాలనిత్తురు. శ్రీమత, లోకజనని ఆత్మకు పుష్టినిచ్చెడి జ్ఞానవయస్సును ఇచ్చును.

అంబికను సర్వమంగళ యనియు, లక్ష్మిని మంగళ దేవతాయనియు అందురు. పార్వతిగ ఆవిర్భవించిన సమయమున

“సర్వమంగళమాంగళ్యే । శివే ! సర్వార్థసాధికే !

శరణ్యే! త్ర్యంబకే! దేవి! నారాయణి! నమోస్తుతే.”

అని దేవీమాహాత్యము అంతమున, త్ర్యంబకగా, శివ స్వరూపిణిగా చెప్పబడినది. ఆమెయే నారాయణి. సర్వమంగళ దేవత యన్నను ఒకటే. ఆమెయే కన్యాకుమారియై మన కామమును, మోహమును, భయ దుఃఖములను నివృత్తిచేసి, మనలను శిశుస్వభావులజేసి, మరణసమయమున చలించని మనోభావమునిచ్చి సర్వావస్థల నానందముగా నుండునట్లు చేసెడి అమృతమును మనకొసగి సర్వమంగళముగా క్షేమముగా నుండునట్లు అనుగ్రహించును.

ఇది చమత్కారముగా చెప్పినది. శివశక్తుల కభేదము. శక్తి లేనిచో శివుడునులేడు. శివశక్తిచేతనే లోకమున జననివృత్తి ఏర్పడుచున్నది. మాతాపితలగు శివశక్తుల కటాక్షము చేత కాలజయము కల్గును. అంబికా కటాక్షమున కాలజయము కల్గును. జన్మసాఫల్యము అనిన జన్మనివృత్తియే

ఆ ర్ధా ద ర్శ న ము

మాళౌ గంగాశశాంకౌ కరచరణతలే

శీతలాంగా భుజంగాః

వామే భాగే దయార్ద్రా హిమగిరిదుహితా

చందనం సర్వగాత్రే,

ఇత్థం శీతం ప్రభూతం తవ కనక సభా

నాథ! సోఢుం క్వ శక్తిః

చిత్తే నిర్వేదతప్తే యది భవతి న తే

నిత్యవాసో మదీయే॥

శివుడు చంద్రమాళీశ్వరుడు. మరమున నున్న అర్చనా మూర్తియు చంద్రమాళీశ్వరుడే.

‘ఈశ్వరా! నీమాళిలో - ఏమున్నవి? గంగయు, చంద్రుడును. ఈరెండును చలువచేసెడు వస్తువులే. నీ చేతులకును కాళ్ళకును తొడుగుకొనిన నగలో - అవియు అంటిన జివ్వు మనిపించు చల్లని పాములు. ఇవి చాలవన్నట్టు ఎడమభాగమున మాచల్లని తల్లి, దయచేతనైన తడిమిద్రు, మంచుగొండ గారాబుకూతురు - ఆ హైమవతిని తాల్చియున్నావు. ఇంకను ఈశీతలోపచాములు చాలక మార్గశీర్షమాసమున బ్రాహ్మ

ముహూర్తము నాలుగుగంటలనుండి ధారాపాత్రక్రింద తిష్ఠ వేయుదువు. ఈ చన్నిశ్శస్నానముతో స్వామికి తృప్తి లేదని కాబోలు నీభక్తులు నీమేన చందన మలందెదరు. చైత్రమాస మయిన చందనమును భరింపవచ్చును. కాని ఈమార్గశీర్షమున, చిదంబరమున, ఆర్ద్రాదర్శనమున నిశ్చయము ఈ ఉపచారములతో నీభక్తులు నిలువబెట్టుచున్నారు. ఈ ఉపచారములన్నియు అపచారములుగ నున్నవే. పోనీ నీభార్యవలననైన ఏదేని ప్రయోజనమున్నదా యనిన 'ఆమె మంచుకొండకుంటారు, దయతో తడిసిపోయినటువంటి చల్లని తల్లి'. అని యొకకవి చమత్కారముగా శివుని స్తుతించెను

ఆర్ద్రాదర్శనము చిదంబరమున విశేషమైనది. ఆర్ద్రయనగా బాగుగా తడిసిందని యర్థము. ఆర్ద్రాదర్శనము జరిగెడిరోజు విశేషముగా మంచుకురియును. ఆరోజు పౌర్ణమిగను ఉండును. నక్షత్రము ఆర్ద్ర. చలి! చలి! చలి!

శివునికి ఆర్ద్ర ప్రీతికరమైన, పెరుమాళ్ళకు శ్రవణనక్షత్రముపై మక్కువ. శ్రవణము, శ్రవణము అని పెరుమాళ్ళకు విశేషించి ఉత్సవములను చేయుదురు. కాని శివుడునూత్రము ఆర్ద్రాప్రియుడు.

తెనుగువారిపలెనే అరవలు సయితము నక్షత్రములను అశ్వని, భరణి, కృత్తికయని అందురు. 'అంబభాషలో' నిమిశబ్దము శ్రేష్ఠవాచకము తిరు అనగా శ్రీయని అర్థము. కాని ఈ తిరుశబ్దము నక్షత్రములకు చేర్చి తిరుఅశ్వని, తిరుభరణియని వారును అనుటలేదు. శ్రవణనక్షత్రమునే మళయాళులు ఓణమని యందురు. కాని అరవమున ఈ శ్రవణనక్షత్రమున

కును, ఆర్ద్రా)నక్షత్రమునకు మాత్రము శ్రేష్ఠవాచకమగు తిరు శబ్దమునుచేర్చి తిరువాణము, తిరువాదరై అని అనుట వాడుక. ఇట్లు శివ, విష్ణుప్రీతికరములగు ఈ ఆర్ద్రా), శ్రవణములకు మాత్రము శ్రేష్ఠవాచకమును చేర్చుచున్నారు. తక్కినవానికి తిరుశబ్దము లేదు.

చెన్నపట్టణమునకు సమీపమున తిరువాన్నియూర్, తిరువళిక్కేణి, తిరువెట్టియూర్ అనునవి కలవు. ఇవన్నియు తిరుశబ్దము క్తములు. అరవభాషలో కేణి యనగా కొలను. తిరువల్లిక్కేణిలో ఒక కొలను ఉండెడిదట. అందు అల్లిపూలు పూచెడివట. అందుచే దానికి తిరువల్లిక్కేణి - తిరువల్లికేణి యను పేరు వచ్చినది. మదరాసులోనే తిరువెట్టిళ్ళరన్ పేట యని మరొక ప్రదేశ మున్నది. అచట తిరువెట్టిళ్ళరుని ఆలయ మున్నది. అర్జునునకు పాశుపత మిచ్చు సందర్భమున కిరాత వేషమున వచ్చిన శివునికిని, తపస్వియగు అర్జునునకును యుద్ధము జరిగి, అర్జునుని వింటిదెబ్బలతిని, ఈశ్వరుడతని అనుగ్రహించె నని పురాణము. అందుచేత ఇచ్చటి దేవుని తిరువెట్టిళ్ళరన్ అని వ్యవహరింతురు. ఇట్లు స్వామి సంబంధముకల పేర్లకు తిరుశబ్దమును చేర్చుట యొక వాడుక. ఇప్పుడు స్వామికి చెప్పినను చెప్పకపోయినను, ఆసాములకు మాత్రము విరివిగ తిరు శబ్దము వ్యవహారములోనికి వచ్చినది.

దక్షిణాదిన ఒక ఊరు అని అమరిన-చో, అందొక శివాలయము, ఒక విష్ణాలయము కట్టుట బహుశ ప్రచారములో నున్నది శివుని గుడిలో గర్భగృహమున శివలింగముపైన ఒక ధారాపాత్రను వ్రేలాడదీయుదురు. అందుండి శివునితలపైన

సంతతజలధార పడుచునే యుండును. ఉత్తరదేశమునకు వెళ్ళి చూచిన ఈ క్రింది ఆచారము కాననగును. స్నానానంతరము ప్రతియొక్కరును నదినుండియో, గుంటనుండియో యొక చిన్న పాత్రను నీటితో నింపి దానిని శివాలయమునకు తీసికొని వెళ్ళి శివలింగముపై స్వహస్తములతో క్రుమ్మరించిపోవుదురు. దీనికి 'చడానా' యనిపేరు. ఉత్తరదేశమున మరొక విశేష మేమనిన, అంబికాలయము కానీ, రామునికోవెల కానీ, కాలిక గుడికానీ - అది యేకోవెలయైనను సరే - మనవైపు రావిచెట్టు క్రింద నాగలింగ ప్రతిష్ఠలుచేసినరీతిని - ఒక శివలింగమును ప్రతిష్ఠించి యుంతురు. కొన్ని కాలికాలయములలో పండ్రెండు లింగముల (ద్వాదశలింగ) ప్రతిష్ఠ కాననగును. ఈద్వాదశ లింగములను శ్రీ భగవత్పాదులు స్తోత్రము చేసియున్నారు. హిమాలయమునందు కేదారము, సారాస్వతిమందలి సోమనాథము, వారణాసిలోని విశ్వనాథము, గోదావరిలో త్ర్యంబకము.

మహాబలిపురమువలెనే, ఔరంగాబాదు సమీపమున ఎల్లోరా గుహలున్నవి. అచట కొండనేతొలిచి కోవెలనుకట్టి యున్నారు. దీనిని చూచినవారికి మహాబలిపురము పెద్దవింతగ కనుపించదు. తంజావూరు ఆలయప్రాకారమువలె కొండనే మలచి గుడిగా ప్రాకారముగా నిర్మించియుండిరి. దానిని నిర్మించిన శిల్పము అరవదేశమునుండియే వెళ్ళెనట.

అతడు ఎల్లోరా నిర్మాణార్థము ఏ పల్లవ చోళుల కాలముననో వెళ్ళియుండవలయును. ఆలయమున అతడొక సుసన్నత శ్లోకమును చెక్కియున్నాడు. దానిభావము.

“ఈకోవెలను నేను నిర్మించినవిదప చూడగా దీనిని నేనా నిర్మించితిని? అని అచ్చెడుపు కలుగుచున్నది. ఇట్టి ఆలయమును ఎన్ని జన్మలెత్తినను నేనుకూడా నిర్మింపజాలను. నాలోనుండి ఎవకు దీనిని నిర్మించిరో నాకు అవగతమగుటలేదు. ఇట్టి ఆలయము ఇంతకుపూర్వము కట్టినదిలేదు. ఇక కట్టబోరు కూడా. మరల కట్టుమన్న నేనునైతే మీ కార్యమును జేయ నశక్తుడను” అని. ఆ ఎల్లోరాలోనే నాగేశము. భీమేశ్వరము, నర్మదానదీతీరములోని నగరము. బాణలింగము, మహారాష్ట్రమున నున్న ఒంకారము. శ్రీశైలము, రామేశ్వరము - ఇట్లు పండ్రెండు క్షేత్రములలోని లింగములు శ్రీశంకరాచార్యులచే స్తుతింపబడినవి. నాలుగుపాదములతోడి మూడు శ్లోకములలో

“సారాష్ట్రే సోమనాథం చ శ్రీశైలే మల్లికార్జునమ్
ఉజ్జయిన్యాం మహాకాల మోంకార మమలేశ్వరే
పరల్యాం వైద్యనాథం చ డాకిన్యాం భీమశంకరమ్
సేతుమధ్యేతు రామేశం నాగేశం దారుకావనే
వారాణస్యాం తు విశ్వేశం త్ర్యంబకం గౌతమీతటే
హిమాలయే తు కేదారం ఘుస్ప(రిష)జేశం శివాలయే॥”

ద్వాదశ జ్యోతిర్లింగములగూర్చి ఆచార్యులు వ్రాసిరి. ఒక్కొక్క క్షేత్రమునను వేర్వేరుగా శ్లోకములు వ్రాసి యున్నారు. పల్లవులకాలమున కట్టిన కాంచీనగర దేవాలయమున తాపిన ద్వాదశలింగములను జూడవచ్చును. మనప్రాంతములలో మరెక్కడను ఆవిధముగా లేదు.

శివునిగుడి యనిన నభిషేకమే; శివుని శీర్షమున సంతత జలధారయే. లోకమంతయు మంచుతో తేప్పలదేలుచున్నను శివాలయమున శివునికి మాత్రము అభిషేకముతప్పదు. ఆర్ద్రాదర్శనముచేయు సందర్భమున ముందుచెప్పినశ్లోకము నొక కవి చెప్పెను:-

‘ఇత్థం శీతం ప్రభూతం తవ
కనకసభానాథ సోధుం క్వ శక్తిః.’

ప్రభూతమనగా అధికము. అపరకార్యములను చేయు నపుడు, అన్నమును ఎక్కువగావండి చేయు కర్మకు ప్రభూత బలియని వాడుక.

అధికమైన ప్రభూతమైన శీతలమును సోధుం=సహించుటకు, కనకసభానాథుడ వగు ఈశ్వరా! తవ=నీకు, క్వ శక్తిః=శక్తియేది?

“ఇంతటి శైత్యమును మరొకడు సహింపజాలడే? శిరసున గంగను చంద్రుని కలిగి, అంగమున శీతలాంగములగు భుజంగములను దాల్చి, వామాంకమున హిమగిరితనయనుంచుకొని ఈప్రభూతశీతలమును ఎట్లయ్యా నీవు సహించుచున్నా” వని కవి ప్రశ్నించును.

ఈప్రశ్నకు స్వామి ఏమి బదులిడును? నిరుత్తుడై ఆనందమూర్తియై సర్తననిమగ్నుడైయుండును. ఆ సృత్యదర్శనము క్షణమాత్రము చేసిన కవికి బదులు దొరకినది.

“సరి దీనికై నిన్ను ప్రశ్నించడమెందుకు? నీ శైత్య సహనమునకు మూలకారణము నావద్దనేయున్నది. నీవెక్క

డనూ వెలసిన ప్రభువవు. నీవులేని చోటు లేదందురు. ఎవరో స్వామి యున్న చోటు చూపుమని అడుగగా అతడు స్వామి లేనిచోటు చూపు, అటుపై నీకు నేను స్వామియున్న చోటు చూపెదనని అనెనట. అట్లు సర్వాంతర్యామివై యున్నావు. నీవు నాహృదయమందునూ కలవు. అందొక్కక్షణముండిన చాలును. ఎట్టిశైత్యమును పరాదుకావలసినదే. నాహృదయ మంతటి నిర్వేదతప్తము. తాపములకు నెలవు. దుఃఖములకు ఆలయము. బహుజన్మలను చూచిన నేను అనాడిని. నీవును అనాదివే. నాచిత్తముననున్న చో ఎంత శైత్యమైనను ఓర్చు కొనగలవు'' యని బహుసుందరముగ కవి చమత్కరించును.

జీవుల హృదయ తాపములను బాపెడుశక్తి యొక పరమేశ్వరునకే కలదు. మన హృదయ తాపములను పోకార్ప మనము ఆయనను చల్లని ప్రభువుగభావించి శైత్యోపచారము లను చేయవలెను. ఆయన హృదయస్థుడగుచో సర్వతాప నివృత్తియగును. తాపాధికములుగల మన హృదయముల నాయన వసించుటకు ఆయనకు శైత్యోపచారములు మనము చేయుటయే ఆర్ద్రాదర్శన తత్త్వమని ఈశ్లోకమునుండి మనకు తెలియుచున్నది.

మార్గశీర్ష మాసమున మనము పూజలు చేసిననుసరే, చేయకపోయిననుసరే తెల్లవారుజామున నిదురబోకుండా శివ పూజ చేయుటయేని చూడవలెను. ఉషఃకాలమున కొందరు భజనలను చేయుదురు. చొక్కాలను దొడుగుకొని, మఘరు లను తలకు చుట్టుకొని, సాలువలు కప్పకొని, భజనగోష్ఠిలో

కలసికొందురు. ఇవన్నియు అనవసరవిషయములు. కప్పుకొన్న కొలది చలి అధికమగుచునే యుండును. దుప్పలులను అవతలకు తీసిపారవేసిన చలియు మనలను వదలి మరొకరిని వెదకి కొనును. మన కందరకును చలి వదలవలయును.

వణకుచూ మాట్లాడెదవేమయ్యా యని ఎవరయినా ప్రశ్నించిన ఆ వణకెడు మనిషి భయంతో మాట్లాడుతున్నాడని అర్థము. భయవిదారకుడు ఈశ్వరుడు. ఆ చల్లనిప్రభువు వేదనాతప్తములగు హృదయముల నొక్కక్షణము ధ్యానించి నచో చాలును, మనవేదనలన్నీ తొలగి హృదయము చల్లబడును.

మౌళౌ గంగాశశాంకౌ కరచరణతలే

శీతలాంగా భుజంగాః

వామే భాగే దయార్ద్రా హిమగిరిదుహితా

చందనం సర్వగాత్రే

ఇత్థం శీతం ప్రభూతం కనకసభా

నాథ సోధుం క్వ శక్తిః

చిత్తే నిర్వేదతప్తే యది భవతి న తే

నిత్యవాసో మదీయే॥

శ్లోకా ర ము లు

పుట 1 'వాగర్థా వివ'

యా = ఎవరు, వాగర్థావివ = శబ్దార్థములవలె, సం
పృక్తౌ = (సంపర్క) కలసియుండిరో, జగతః = జగతికి,
పితరౌ = తలిదండ్రులో. తౌ = ఆ, పార్వతీ పరమేశ్వరౌ =
పార్వతిని పరమేశ్వరుని, వాగర్థ ప్రతిపత్తయే = శబ్దార్థ
ములను సరిగా ఎరుగుటకు, వందే = పమస్కరించు
చున్నాను.

.. 'మాతా చ పార్వతీదేవీ'

పార్వతీదేవీ = పార్వతి, మాతా చ = తల్లియు, మహేశ్వరః
దేవః = పరమేశ్వరుఁడు, పితా (చ) = తండ్రియు,
శివభక్తాః = శివభక్తులు, బాంధవాః చ = బంధువు
లున్నూ, భువనత్రయమ్ = ముల్లోకములు, స్వదేశశ్చ =
నా దేశమున్నూ.

శాశ

...

...

...

...

...

...

తల్లి శ్రీమహాలక్ష్మీ తండ్రి వాసుదేవుఁడు

ఇల్లు మాకు బ్రహ్మాండ మింతా నిదె

బల్లిదపు హరిభక్తి పాడిఁబంటా నాకు

వొల్లము కర్మఫలము లొకటి నేము.

— అన్నమయ్య, వాల్మీకి. 8-68 సంకీర్తన.

పుట14 ' యద్యపి '

శ్రుతి శిఖర గిరాం = ఉపనిషద్వాక్కులకు, అద్వైత
వాద ఏవ = అద్వైతమును చెప్పుటయందే, యద్యపి
నిష్ఠా = నిక్కపు తలఁపి (ఈ ' యద్యపి ' కి పై శ్లోకము
నందలి 'తథాపి'తో సంబంధము) సర్వైః పురాణైః
సాకమ్ = అన్నియునగు పురాణములతోడను, స్మృతి
నికర మహాభారతాది ప్రబంధైః సాకం = ఎల్లస్మృతు
లతోడను, మహాభారతాదులతోడను; ఆగమానా
మపిచ = ఆగమములకును, నిష్ఠా = నిక్కమైన అభిప్రాయము,
విమృశతాం = ఆలోచించి చూచువారికి, బ్రహ్మ
సూత్రాణ్యపి = శారీరకమీమాంసాసూత్రములున్నా,
తత్రైవ = ఆ యద్వైతమునందే, భ్రాంతి విశ్రాంతిమంతి
= భ్రాంతి విరామము కలవి అనగా జీవజగద్భ్రాంతిని
బాపి అద్వైతమందే తాత్పర్యముచెప్పనవి, ప్రత్యైః
= తొల్లిటి, శంకరాద్యైః = శంకరుఁడు మొదలగు,
ఆచార్యరత్యైః = రత్నములవంటి ఆచార్యులచే, తదేవ
= ఆ యద్వైతమే, పరిజగృహే = పరిగ్రహింపఁబడెను.

పుట15 ' తథాప్యనుగ్రహాః '

తథాపి = అటులు అయినప్పటికీ, తరుణేందు శిఖామణేః
= (బాలచంద్రుఁడే సిగలో మణిగాఁగల) శివునియొక్క,
అనుగ్రహాదేవ = అనుగ్రహము వలననే, పుంసాం = పురు
షులకు, అద్వైతవాసనా = అద్వైత సంస్కారము,
జాయతే = కలుగుచున్నది.

పుట18 'యత్కరోషి'

కౌంతేయ = అర్జునా! యత్ = దేనిని, కరోషి = చేయుచున్నావో, యత్ = దేనిని, అశ్నాసి = తినుచున్నావో, యత్ = దేనిని, జహోషి = వ్రేల్చుచున్నావో, యత్ = దేనిని, దదాసి = ఇచ్చుచున్నావో, (అన్నము ధనము మొ.) యత్ = దేనినిగూర్చి, తపస్యసి = తపస్సు చేయుచున్నావో, తత్ = దానిని, మదర్పణమ్ కురుష్వ = నాకు సమర్పించునది. (స్వభావవశమున నడతుము తిందుము. శాస్త్రవశమున హోమదానాదికములను చేయుదుము. నిత్యనైమిత్తికముల నొనరింతుము. అన్యనిమిత్తముగ లౌకిక వైదికకర్మలను చేయుదుము. తెలియకయో పొరపడియో చేసిన పాపములు పోవుటకు చాంద్రదాయణాది వ్రతములను చేయుదుము. మనస్సు తన యిచ్చచొప్పున తిరుగాడ నుండుటకు సంయమము చేయుదుము. వీని నన్నిటిని నా కర్పింపుము. అని మధుసూదన సరస్వతి.)

పుట20 'షట్కర్మాణి'

దినేదినే = ప్రతిదినమునందును, షట్ = ఆరు, కర్మాణి = కర్మలు.

పుట21 'సంతాపఘ్నమ్'

త్రిదశ పరిషత్ = దేవతా సమాజము, సకల జగతాం = అన్ని లోకములయు, సంతాపఘ్నం = తాపమును (ఎండ-త్రితాప) పోగొట్టు నట్టియు, శార్ఙ్గ చాపాభి

రామమ్=శార్ఙ్గమును ఇంద్రధనుస్సుచే సాగసు చిందు
 నట్టియు, లక్ష్మీ...లసితం = లక్ష్మీ అను మెఱుపుచే
 ప్రకాశించుచున్నట్టియు. అతసీ...కాయం = నల్లగిసె
 పూగు త్తితో సాటియగు మేనుకలట్టియు, ముని...ణ్యం
 =మునిజనుల మనస్సులను చాతకములకు శరణమొసగ
 జాలునట్టియు, వైకుంఠాఖ్యం=వైకుంఠుడు అను పేరు
 కలట్టియు, కారుణ్యాపమ్ = దయ అను నీరు కల,
 కాలమేఘం = నల్లని మబ్బును (నల్లనయ్యను), దదర్శ=
 చూచెను. (కారుమబ్బు తాపమును పోగొట్టును. నల్ల
 నయ్య తాపత్రయమును పోగొట్టును. ఈ మొదల
 ఊహించునది.)నల్లమబ్బులలో ఇంద్రధనుస్సు ఉండును,
 ఈమబ్బులో శార్ఙ్గము, మబ్బులో మెఱుపు, ఈ
 మబ్బులో లక్ష్మీ, మబ్బులకు అగిసెవూల రంగు; ఈ
 మబ్బుకును అదిగో, నల్లమబ్బుచాతకములకుశరణ్యము,
 ఈమబ్బు మునిజనమనస్సులకు శరణ్యము, నల్లమబ్బులో
 నీరుండును, ఈమబ్బులో కరుణ ఈరీతిగా నల్లనయ్యయే
 నల్లమబ్బుగా ఉన్నాడు.

పుట23 'క్షీరాంభోధేః'

దేహాభాసాం = శరీరము (యొక్క) కాంతులయొక్క,
 ప్రరోహైః = మొలకలచే, క్షీరాంభోధేః=పాలసము
 ద్రముయొక్క, జరరం అభితః = ఉదరమునకు క్రిందను
 మీదను, మరి అంతటనూ; కాల.....అద్వైతమ్ =
 చంద్రోదయ కాలమునందు విచ్చిన నల్ల కలువ రేకు

లతో అభేదమును, ఆపాదయంతమ్=ఒనగూర్చుచున్న ట్టియు, క్షౌమగౌరే=పట్టు సెల్లావలె తెల్లనైన, భుజగ శయనే=చిలువ పానుపుమీద, నిఖిల...రక్షణే = ఎల్ల లోకములను రక్షించుటయెడ, జాగరూకామ్ = మెల కువగానున్న, కామపిన్ద్రదాముద్రామ్=యోగనిద్రను, ఆతన్వానమ్=పొందుచున్న (నల్లనయ్యను చూచెను.)

పుట24 'ప్రహ్లాదస్య'

ప్రహ్లాదస్య = ప్రహ్లాదునియొక్క, అమితమ్ = మితి మించిన, వ్యసనమ్ = విపత్తును, దైత్య-స్య = అసుర గణముయొక్క, దంభం = మాయాడంబరమును, స్తంభమ్ = ఇనుప కంబమును, రిపోః = పగతు డగు హిరణ్యకశిపునియొక్క, వక్షః...అసి = వక్షఃస్థలమును గూడా, యాగపద్యేన=ఒకపరిగనే, భేత్తుమ్=భిన్నము చేయుటకు, పురుషవపుషా=నరశరీరముతో, మిశ్రితే= కలిసినది గనుకనే, విశ్వదృష్టే = అందరచే చూడబడిన దియు, దంష్ట్రా)...వనే=కోరల కాంతులచే విశదమగు (కడుపులోని) లోకములు కలదియు నగు, సింహవేషే= సింహవేషమునందు, రంహసా = వడిగా, బద్ధశ్రద్ధమ్= శ్రద్ధవహించిన అనగా అతివడితో నరసింహరూప ముతో ఆవిర్భవించిన (నల్లనయ్యను చూచెను.)

పుట28 'అద్య ధారా నిరాధార'

అద్య = ఇప్పుడు, భోజరాజే=భోజమహారాజు, దివమ్= స్వర్గమును, గతే (నతి) = పొందగా, ధారా=ధారా

నగరము, నిరాధారా = ఆధారము లేని దాయెను,
 సరస్వతీ = వాణి, నిరాలంబా = పట్టుగొమ్మ లేని
 దాయెను, సర్వే పండితాః = పండితులందరూ, ఖండి
 తాః = చెల్లాచెదరై పోయిరి

పుట28 'అద్య దారా సదాధారా'

భోజరాజే = భోజమహారాజు, అద్య=ఇప్పుడు, భువం=
 భూమిని, గతే (సతి) = పొందగా, మరల బ్రతుకగా;
 ధారా = ధారానగరము, సత్ ఆధారా = ఆధారము
 కలది (ఆయెను), సరస్వతీ = వాణి, సదాలంబా=ఆలం
 బము కలది (ఆయెను), సర్వే పండితాః = పండితు
 లందరునూ, మండితాః=ముందున్న చందముగా ఉండిరి.

పుట29 'నారాయణాయ'

నారాయణాయ=పరమాత్మయు, నలిన...య = తెల్ల
 దామరలవలె వెడదలగు కనులు గలట్టియు, నామా...
 య=పేరికిమాత్రము మిగిల్చిన బలిచక్రవర్తియొక్క
 మహావిభవము గలట్టియు. నానా...య = పలు తెగల
 చరాచరములనుసృజించు బ్రహ్మకు జన్మస్థానమైన బొడ్డు
 తమ్మి మొగ్గగల, పరస్మై పురుషాయ = పురుషోత్తము
 నకు, నమః = నమస్కారము, జోత.

పుట30 'ధనుః పౌష్పమ్'

హిమగిరిసుతే = మంచుకొండ పట్టివగు నో యమ్మా!
 (యస్య=ఎవనియొక్క), ధనుః = విల్లు, పౌష్పమ్ =
 పూలచే చేయబడినదో, మార్వీ = నారి, మధుకర

మయీ = తుమ్మెదమయమో, విశిఖాః = అమ్మలు,
 పంచ=ఐదో, సామంతః=ప్రెగడ, వసంతః=ఆమనియో,
 ఆయోధన రథః = కయ్యపుతేకు, మలయమరుత్ =
 మలయమారుతమో, తథాపి = అటులయినను, (సః=
 అట్టి) అనంగః = మన్మధుడు, ఏకః=ఒకడే (అనహాయ
 శూరుడు అని తా!) తే=నీయొక్క, కామపి కృపామ్=
 అనిర్వచనీయమైన దయను, లబ్ధ్వా = పొంది, సర్వ
 మిదం జగత్ = ఈజగతి నెల్ల, విజయతే = జయించు
 చున్నాడు.

పుట34 'పుండ్రేక్షు'

పుండ్రేక్షు=నామాలచెరకున్నా, పాశ=పాశమున్నా,
 అంకుశ = అంకుశమున్నా, పుష్పబాణ=పూపుటమ్మ
 లున్నా, హస్తే! = చేతగల, జగదేకమాతః = ప్రపం
 చానికి అంతటికిన్నీ ఓ ఏక-తల్లీ! తే = నీకు, నమః =
 నమస్కారము.

„ 'మనోరూప....'

మనోరూప = మనస్సు అనే చెరకువిల్లు కలది, పంచ...
 యకా = తన్మాత్రలనే అమ్మలు కలది. (చెరకువిల్లు
 సమిష్టి మనస్సు. తన్మాత్రలు విషయములు.)

పుట37 'అవిఘ్నమ్'

దేవ=ఓ వినాయకుడా! సర్వకార్యేషు=పనులన్నిటను,
 సర్వదా = ఎల్లపుడును, మే=నాకు, అవిఘ్నంకురు=
 విఘ్నము లేకుండ జేయుము.

పుట38 'అగజానన'

భక్తానాం=తన్ను కొలుచువారికి, అనేకదం=అన్నియు
ఒసగువాడును, ఏకదంతం = ఒంటికొమ్ము వాడును,
అగజా...ర్కం=పార్వతి మోముదమ్మికి నూర్చుడును
అగు, తం = ఆ, గజాననమ్ = ఏనికమోము సామిని,
ఉపాస్మహే = తలంచుచున్నాము.

పుట41 ' పశ్యేయమ్ '

ఏకస్య= ఒక, కవేః = కవియొక్క, కృతిం= కబ్బమును,
పశ్యేయంచేత్ = చూతు నేని, సారస్వతమ్= వాణికి సం
బంధించిన, కోశమ్ = నిఘంటువును అనగా పదజాల
మును, ధనకోశమును; రిక్తమ్=శూన్యమయినదానిగా,
అవైమి = అరయుచున్నాను, అంతః ప్రవిష్టః = లోపల
చొరబడినవాడై, ఆయం = ఈ వినాయకుడు, అవే
క్షితః చేత్ = చూడబడిన యెడల, ఏషా = ఈ, కవి
కోటిః = కవుల సముదాయము, కోణే = ఒకమూల,
ప్రవిష్టా=అడగియున్నది.

పుట43 ' ఆత్మానమ్ '

ఆత్మానం=నన్ను, మానుషం=మానవునిగా, మన్యే=
తలతును.

.. ' కరలగ్న '

కర...గః = చేత లగ్నమయిన జింకకల (జింకతాల్పు)
కరి...గో=గజాసురుని భంజించిన, ఘన...నః=వ్యాఘ్ర

సురుని చీల్చిన, అస్త్ర జంతుః = కాపాడిన జీవరాశికల,
 గిరిశః = కైలాసమున శయనించిన, విశద = తెల్లని రూపు
 కల, పంచముఖః = ఐదుమోముల దేవర యగు శివుఁడు,
 మే = నాయొక్క, చేతః కుహరే = మనోగుహలో, అస్త్రీ =
 కలఁడు, భీః = భయము, కుతః = ఏల? ఇచట 'పంచముఖః'
 అను పదమునకు సింహమనియు అర్థము, శివుఁడే సింహ
 ముగా రూపింపఁబడెను. కాగా. కర...గః = చేజిక్కించు
 కొన్న జింకలు కలదియు, కరి...గో = మేటి ఏనుఁగుల
 చంపిన, ఘన...నః = పెద్దపులుల చీరివైచిన, అస్త్ర =
 జంతువులనన్నిటిని నిరసించిన, గిరిశః = కొండలలో పండు
 కొనిన, విశద...తిః = తెలుపురూపు కల, పంచముఖః =
 (శివుఁడను)సింగముఅను అర్థముగూడ అనుసంధేయము.

పుట43 ' చంచలం '

కృష్ణ = కృష్ణుడా! . మనః = మనస్సు, చంచలంహ =
 చలించునది కదా! .

పుట48 ' త్రైగుణ్య '

వేదాః = కర్మను చెప్ప వేదములు, త్రైగుణ్య విషయాః
 = సత్త్వము రజస్సు తమస్సు అను గుణముల వలన
 కలుగు పుణ్యపాపకర్మలు, వాని ఫలము : ఇవి, విషయ
 ముగా గలవి, అర్జున = ఓ అర్జునుడా (నీవు) నిస్త్రైగుణ్య
 డవు, భవ = అగుము.

పుట56 ' నిత్యమేవ '

సర్వజ్ఞేన=సర్వము నెరుగు, ఈశ్వరేణసహ=ఈశ్వరుని
తోడ, నిత్యమేవ వర్తతే = ఎల్లయపుడు ఉండును.

పుట57 ' శ్రుతీనాం '

మాతః = అమ్మా! తవ = నీయొక్క, యశా = ఏ,
చరణౌ = అడుగులను, శ్రుతీనాం = వేదములయొక్క,
మూర్ధానః = తలలు అనగా వేదాంతములు, ఉపని
షత్తులు; శేఖరతయా = కిరీటముగా, దధతి=తాల్చు
చున్ననో, ఏతౌ = ఇయీ అడుగులను, మమ అపి =
నాయొక్కయు, శిరసి = తలమీద, దయయా =
దయతో, ధేహి = ఉంపుమా!, యయోః = ఏయడు
గుల పాదోదకము. పశు...తటినీ=శివుని బడల యడవి
యందలి ఏరు, (యయోః=మరి ఏ యడుగుల), లాక్షా
లక్ష్మీః=పారాణిసిరి, అరుణ...కుచిః=హరి తల మానికపు
టెరువుడాలు, ఉపనిషద్వేద్యములును హరిహారారాధ్య
ములు నగు నీ యడుగులను నాతలపై మోపుము అని
తాత్పర్యము. అస్తు యడుగులు వేదాంతములకంటెను,
శివ విష్ణువుల కంటెను దొడ్డ వని ధ్వని. నీకు దయ
కలిగినచో నీ భక్తుడును, వారితో పాటగుననియు ధ్వని.

పుట58 ' స్నపయ '

శివే = ఓయమ్మా!, మా మపి = నన్నును, కృపయా
స్నపయ = దయతో స్నానము చేయింపుము. చల్లగా
చూడుము.

పుట59 'సాధారణే'

నిటల... ధే=నొసటి కంటిచే పొందదగిన, స్మరజయే= మన్మథుని జయము, సాధారణే (సతి)=ఉమ్మడికాగా, భాగీ = భాగము కల, శివః = శివుడు, సమగ్రం = నిండు, యశః = యశస్సును, భజతునామ = పొందనీ, జనని!=అమ్మా!, త్వదీయే=నీకుసంబంధించిన, వామ..తే =ఎడమకాలుచేతనే జరిగిపోయిన, కాలజయే=మృత్యు జయమునందు, పురారే = శివునకు, కాపాప్రసక్తిః = ఏటి జోలి? అమ్మా! నొసలికన్న మీ యిరువురకును ఉమ్మడి. ఆకన్న తెరచినంతనే మన్మథుడు సమసెను. ఆజయము న్యాయముగా మీ యిద్దరది. అటులయి నను శివుడు నేనే జయించితి నని అనుకొన్నయెడల అనుకొనుగాక! ఎడమకాలు నీదనినచో నీదేకాని శివు నకు దాన భాగము లేదు. దాని తాపుచే కాలుడు పోకాలెను. ఆ కాలజయములో భాగము అడుగుటకు శివున కేమి అధికారము?

పుట69 'వేదవేద్యే'

వేదవేద్యే=వేదముచే తెలియదగిన, పరే పుంసి=పరమ పురుషుడు, దశరథాత్మజే జాతే (సతి) = దశరథునకు కొడుకుగా అవతరింపగా, వేదః = వేదము, సాక్షాత్ రామాయణాత్మకా = సాక్షాత్తు రామాయణముగా, ప్రాచేతసాత్ = వాల్మీకి వలన, ఆసీత్ = ఆయెను. అవతరించెను

పుట 70 'తం విద్యాత్' (గీత. 6-23)

తం=ఆ, దుఃఖ సంయోగ వియోగం=దుఃఖములతోడి కలయిక యొక్క యెడబాపునే, యోగసంజ్ఞితం = యోగమను పేరు కలదానినిగా, విద్యాత్ = తెలియు నది (బాహ్యోపనిషదు మొదలగువానితో గుడిన అంతఃకరణావస్థా విశేషమునకు అనగా దుఃఖసంయోగ రాహిత్యమునకు యోగమనిపేరు), సః=ఆ యోగము, నిశ్చయేన = నిశ్చయముతో - నిశ్చయిగా, అనిర్విణ్ణ చేతసా=పిడువీకులేని - వంతలేః చిత్తముతో, యోక్త వ్యః=సమకూర్పదగినది.

పుట 71 'యం అభ్యా' (గీత. 6-22)

యం = ఏ యాత్మలాభమును, అభ్యా=పడసి, అపః= మరొకలాభమును, తతః = ఆ యాత్మలాభముకంటె, అధికం=ఎక్కువ అయినది (కలదని), నమన్యతే = తల పడో, యస్మిన్ = దేనియందు - అబ్ధమైన ఆత్మయందు, స్థితః=ఉన్నవాడై, గురుణాపి దుఃఖేన = ఎంతటి వంతచే నయినను, స విచార్యతే = చలింపజేయబడడో (దానిని యోగమని అరయునది).

పుట 73-74 శైశవేభ్యస్త విద్యానాం యావనే విషయైషిణామ్,
వార్ధకే మునివృత్తివాం యోగే నాంతే తనుత్యజామ్॥

(రఘు - ౧౩)

శైశవే = శైశవమునందే, పసితనమునందే; ఆభ్యస్త విద్యానాం = నేర్చిన చదువులు కలట్టియు, యావనే =

పరువపుప్రపాయమున, విషయైషిణాం = కావలయువానిని
 కోరునట్టియు, వార్ధకే = ముదిమిలో, మునివృత్తీనాం =
 మునివర్తనము కలట్టియు, అంతే = తుదిని, యోగేన =
 యోగముచే అనగా నుఃఖసంయోగమును లేకుండు జేసి
 కొని, ఆనందముతో; తనుత్యజాం = శరీరమును రాల్చి
 వేయునట్టి. (రమూణాం = రఘువులయొక్క, అన్వయం =
 వంశమును, వక్ష్యే = చెప్పగలను)

పుట 77 'వేదోఽవిలో'

అఖలః వేదః = వేదముంతయు, ధర్మమూలమ్ = ధర్మమందు
 (ధర్మము విషయమై), మూలమ్ = మూలముగాఁ గలది.

„ 'రామో విగ్రహవాక్'

రామః = రాముడు, విగ్రహవాక్ = రూపముకల అనగా
 రూపముదాల్చిన, ధర్మః = ధర్మము.

పుట 79 'వేదాంతకృత్'

అహం = నేను, వేదాంతకృత్ = వేదాంతములను చేసిన
 వాడను, అహం వేదవేదేన చ = వేదమును ఎరిగిన
 వాడనుకూడా నేనే.

పుట 80 'యో వేదాదౌ'

వేదాదౌ = వేదముమొదట, యః = ఏ, స్వరః = అచ్చు
 అనగా ఓమ్ అనునది, ప్రోక్తః = చెప్పబడెనో, వేదాంతే
 చ = వేదముల తుదియందుగూడ, ప్రతిష్ఠితః = ప్రతిష్ఠించ
 బడెను - వాక్రూపబడెను.

పుటరి3 'దూరాత్'

దూరాత్ = దూరముకంటెను. దూరే = దూరమునందును, అంతేకే చ = సమీపమునందును - అనిగా అతి దూరమునను, అతిసమీపమునను భగవంతుడున్నాడు. తన కంటిలో, హృదయములో ఏమున్నదో తనకు తెలియదు. అటులు తెలియకపోవుటే అతిదూరమునందుండుట.

పుటరి7 'అవిభక్తం చ' (గీత. 13-16)

అవిభక్తం చ = ఒకొక దేహమునం దొకొక ఆత్మచొప్పున విభజింపబడకున్నను, విభక్త మివ చ స్థితమ్ = విభజింపబడిన చందముగా నున్నది (అన్ని దేహములందును ఆకాశమువలె ఒకటిగా ఉండియు, ప్రాణులన్నిటియందును విడివిడిగా ఖండఖండములుగా నున్నటులు ఉన్నది), తత్ - ఆత్మ, భూతభర్త చ = (స్థితికాలమున) భూతములను భరించునదనియు, గ్రసిష్ఠ్య చ = (ప్ర)లయకాలమున సంహరించునదనియును, ప్రభవిష్ఠ్య చ = (ఉత్పత్తికాలమున త్రాడు మొదలగునవి భ్రాంతి కల్పించిన పాము మొదలయిన వానినివలె) ప్రసవించు స్వభావము కలదనియును, జ్ఞేయమ్ = ఎరుగదగినది.

.. 'అనన్యాః'

యే జనాః = ఎవరు (ఏ సన్న్యాసులు), అనన్యాః = వేరుకానివారై పరమాత్మను ఆత్మరూపముగ తెలిసినవారై, మాం = నన్ను, చింతయంతః = ధ్యానించుచు,

వర్జ్యపాసతే = ఉపాసించుట, తేషాం = ఆ, నిత్యాభి
యుక్తానాం = నిత్య సమాహిత చిత్తులయొక్క, యోగ
క్షేమం = వలసినదానిని లభించునటులును. లభించిన
దానిని ఉంచునటులును; వహామి = చేయుదును. (యోగ
మనగా నిత్యాభియుక్తుల బ్రహ్మనిష్ఠ. క్షేమమనగా
దానికి ఆధ్యాత్మికాద్యుపద్రవము గాకుండ జేయుట అని
శంకరానందులు.)

పుట87 'యదా యదా'

భారత = అష్టనా!, యదా యదా = ఎపుడెపుడు,
ధృష్ట్య = (వర్ణాశ్రమముల చేతను వాని ఆచరణముల
చేతను తెలియదగిన) ధర్మమునకు (ఇది అభ్యుదయ
మునకు నిశ్చేయసమునకును నాధనము), గ్లానిః = వాడు
దనము, భవతి = కలుగుచున్నదో, తదా (తదా) =
అప్పుడు అప్పుడు, అహం = నేను, ఆత్మానం = నన్ను,
సృజామి = సృజించుకొందును (మాయానిబద్ధ మగు
దేహమును తాల్తును).

పుట88 'ఈశ్వరః' (గీత. 18-61)

ఈశ్వరః = దేవుడు, సర్వభూతాని = ప్రాణులన్నిటిని,
యత్రాధానీవ = చెక్కతో చేసిన ఆడు మగ
రూపులు కల బొమ్మలను గారడీపాండు ఆడింతురు.
అయిత్రేయంత్రాధానములగు వానినివలె; మాయయా =
మాయచే, భ్రామయన్ = కదలించుచు, సర్వభూతా

నాం=ప్రాణు లన్నిటియొక్కయు, హృద్దేశే=హృదయ స్థలమున, తిస్రతి = ఉండును.

పుట89 'అతఏవ చోపమా సూర్యకాదివత్' (బ్ర.సూ.3-2-18)

అత ఏవ చ = కావునను, సూర్యకాదివత్ = సూర్య ప్రతిబింబము మొదలగు దానివంటి, ఉపమా=దృష్టాంతము. (బ్రహ్మమును దెలుపుట కుపయోగింపబడిన దృష్టాంతములబట్టి బ్రహ్మము రూపములేని వస్తువని తెలియునది. ఆ దృష్టాంత మేమి? ప్రకాశస్వరూపుడగు సూర్యుడు పెక్కు చెరువులలో ఏరులలో ప్రతిబింబించి పలువురుగా కనబడినటులు బ్రహ్మము పెక్కు ఉపాధులలో పెక్కు రూపులుగా కనబడును. కాని ఆ వస్తువు నకు రూపము లేదు.)

పుట93 'అనంత'

అనంత...రవం = శేషుడును, అతని తలమీది నవరత్నములును, వీనిచే తలతలలాడు కాలికడియమున చిరు గంటల (శేషుడే పాదాంగదము. రత్నములే కింకిణులు) ఝళం ఝళ ఝళం ఝళధ్వని కలట్టియు; ముకుంద... పదం = హరి బ్రహ్మ - వీరి చేతిని పొందిన (హరియు బ్రహ్మయు వాచిన) మద్దెల కనుగుణమగు ధిమి ధిమితయనుచు ఆడు పాదములు కలట్టియు; శకుంతరథ... కటం = విష్ణు, కుమార, నంది, గణపతి, భృంగిరిటుల సంఘము సమీపమున కలవాడు; సునంద...పదం = సునందనుడు సనకుడు మొగలగువారిచే నమస్కరింపబడిన

పాదములు కలవాడు నగు; పర...నటం = పరమశివుని,
చిదంబర మహానటుని; హృది = ఎదలో, భజ =
కొలుపుమా !

పుట94 'హరం త్రిపుర'

హరం = తాపత్రయాదికమును, మనస్సును హరించు
వాడును, త్రిపుర భజ్జనం = త్రిపురములను, స్థూల
సూక్ష్మ కారణ శరీరములను సమయించువాడును;
అనంత...ణం = శేషునిచే చేయబడిన ముగుగు గలవా
డును, అఖండదయం = కొలది లేని కరుణకలవాడును,
అంత=అంతములేనివాడును; విరించి...పదం=బ్రహ్మ,
సురగణము, ఇంద్రుడు వీరిచే చింతింపబడు పదములు
కలవాడును; తరుణ...టం = లేజందురుడే కిరీటముగా
గలవాడును; పరం=పరముడును; పద...మం=కాలిచే
తాచిన యముడు కలవాడును, భసిత=బూదెచే కయి
సేసిన మేనివాడును, మదన...రం=మన్మథుని నంచన
చేయుటలో వట్టు వట్టువాడును, చిరంతనం = సదా
తనుడును (ఎల్లకాలము ఉండువాడును), ప్రణత...
నిధిం=భక్తులు దాచుకొనిన నిధియు అగు, అముం=ఈ,
పర...టం = చిదంబర మహానటుని, హృది = ఎదలో,
భజ = భజింపుమా.

పుట100 'యస్యాంగం'

యస్య = ఎవని, అంగం = మేను, కనకాభ కాయ
సదృశం=కనక చంపక సమానమో, ఫాలం=నుదురు,

త్రి...తం = నూడు నామములతో తీర్చబడినదొ,
వాణీ = పలుకు, సకృద్ధారయా = ఏకధారగా ప్రవ
హించు, శ్రీరము...యా=శ్రీరామనామామృతముచే,
అపి ఆర్ద్రా)=తేమ యయినదియో, చేతసి=చిత్తమున,
రాధయా=రాధతో, అంబుజలోచనః=తామరలవంటి
కనులుగల, యదుపతిః=శ్రీకృష్ణుడు, అలం=మిగుల,
ఖేలతి=నృత్య మొనర్చునో; తం, వేంకటరామ దేశిక
వరం, వై=ఆ వేంకటరామ గురువును, తస్పక; అహం=
నేను, సర్వాత్మనా=త్రికరణశుద్ధిగా.భజే=ధ్యానింతును.

పుట101 'వేదో నిత్యమ్'

నిత్యమ్=ఎల్లప్పుడును, వేదః=వేదము, అధీయతామ్ =
అధ్యయనము చేయబడుగాక ! (అనగా అధ్యయనము
చేయుము), తదుదితం=వేదముచే చెప్పబడిన, కర్మ =
కర్మము, సు + అనుష్ఠీయతామ్ = చక్కగా నిర్వహింప
బడుగాక (నిర్వహింపుము), తేన = ఆ వేదము చెప్పిన
కర్మచే, ఈశస్య=ఈశ్వరునికి, అపచితిః = పూజ, విధీ
యతామ్ = చేయబడుగాక ! (చేయుము).

పుట104 'చిత్రం'

వటతరోః మూలే = మట్టిమాని మొదట, శిష్యాః =
శిష్యులు, వృద్ధాః = మునుసలివారు, గురుః = గురువు,
యవా = యవకుడు, గురోః = ఆ గురువు యొక్క,
వ్యాఖ్యానంతు=ప్రవచనమో, మానమ్=మాటాడకుం
డుట ('మానవ్యాఖ్యానం' అనియు పారము. మానమే

(ప్రవచనము అని అర్థము), శిష్యాః తు = శిష్యులూ,
 చిన్న సంశయాః = పటాపంచలైపోయిన సందియములు
 కలవాడు, చిత్రమ్ = ఆశ్చర్యము !.

పుట112 'మానవ్యాఖ్యా'

మానవ్యాఖ్యా=మానమే వ్యాఖ్యచే (మాటాడక అంత
 దుర్మఖుడై యుండును. ఆ యంతర్దుర్మఖత్వమే శిష్యులకు
 తెలియవలసినది. అది మాటలతోకంటె చేతలతోడనే
 తెలియును. కావున మానవ్యాఖ్య అని అనుట), ప్రక
 టిత=తెలుపబడిన, పరబ్రహ్మత త్వమ్ = పరబ్రహ్మము
 యొక్క యాధార్థ్యము కలిగినట్టియు, యవానం =
 యువకుడై నట్టియు, బ్రహ్మనిష్ఠైః=బ్రహ్మతత్పరులును,
 వర్షిష్ఠ=వయసున పెద్దలును, అంతేవసత్ = శిష్యులును
 అగు, ఋషిగణైః=ఋషుల సమూహముచే, ఆవృతమ్
 = పరివేష్టించబడినట్టియు. ఆచార్యేంద్రం = గురువుల
 కును గురువయినట్టియు, కర కలిత చిన్మంద్రం = బొట
 వ్రేలు, చూపుడువ్రేలు - వీనిచే చూపబడిన చిన్మంద్ర
 గలట్టియు; ఆనందమూర్తిం=మూర్తిభవించిన ఆనంద
 మయినట్టియు, స్వాత్మారామం = తన ఆత్మలోనే
 సుఖించునట్టియు, ముదిత వదనం=సంతుష్టముఖముగల,
 దక్షిణామూర్తిం=దక్షిణామూర్తిని, ఈడే = స్తుతించు
 చున్నాను.

పుట116 'నాఽహం ప్రకాశః'

యోగమాయా సమావృతః = యోగ మనగా చేరిక.
 వేనిచేరిక ? త్రిగుణములయు చేరిక. ఇచట అది
 యోగము. అదియే మాయ. గుణత్రయసంయోగమే
 మాయ. దానిచే స్పృబడిన; అహం=నేను, సర్వస్వ =
 అందరకును, న ప్రకాశః = తెలియబడువాడను కాను
 అనగా కానరాను, మూఢః = మోహము చెందిన,
 అయం=ఈ, లోకః=లోకము, మాం=నన్ను, అజం=
 పుట్టుక లేనివానిగా. అవ్యయం = చావులేనివానిగా,
 న అభిజానాతి = ఎరుగడు.

పుట120 'చయ స్త్విషామ్'

పురా = తొలుత, త్విషాం చయః ఇతి=కాంతిపుంజము
 అని, అవధారితమ్ = అవధరింపబడెను, తతః = పిదప,
 విభావిత ఆకృతిం = భావింపబడిన రూపముకల, అముం
 = ఇతనిని, శరీరే ఇతి=దేహి అనియు, తతః=పిదప, విభ
 క్తావయవమ్ = ఏ అవయవమున కా అవయవము
 వేర్వేరు తెలియబడిన, అముం=ఇతనిని, ప్రమానితి =
 పురుషుడనియు, క్రమాత్=సారిదిని - వెనుక సామా
 న్యాకారముగానూ, విశేషాకారముగానూ చెప్పబడిన
 క్రమమున; నారద ఇతి = నారదుడని, సః విభుః =
 ఆ శ్రీకృష్ణుడు, అబోధి = తెలిసికొనెను.

పుట121 'అజస్రమ్'

అజస్ర...యా = ఎల్లయపుడును మీటుటచే (పొడము) వీణ తం తెల గాపుచే మెరయు బొటవేలిగోళ్ల కాంతు లతో కలసిపోయింది కనుకనే; పురః = ముందు, ప్రవా తైః = సగడములతో, పూరితార్థయేవ = సగపాలు పూరింపబడినదో యనినొప్పు, అచ్ఛ...యా = తెల్లని స్ఫటికమాలచే, విభాంతం = ప్రకాశించు, అముం = ఇత నిని (చారదుడని శ్రీకృష్ణుడు తెలిసికొనెను).

పుట123 'నర్మదాయై'

ప్రతః = ప్రతఃకాలమునందు, నర్మదాయై = సర్మద (కొరకు) కు, నమః = మ్రొక్కు, నిశి = రేయిని, నర్మదాయై = సర్మదకు, సమః = మ్రొక్కు, నర్మదే = ఓ సర్మదా!, తుభ్యం = (నీ కొఱకు) నీకు, నమః అస్తు = నమస్కార మగుగాక.

పుట.132 'శివస్య'

శివస్య = శివునియొక్క, హృదయం = హృదయము, విష్ణువు; విష్ణోః చ = విష్ణువు యొక్కయు, హృదయం = హృదయము, శివః = శివుడు. శివుడే విష్ణువు; విష్ణువే శివుడు. పేరు వేరుగాని స్వరూప మొకటియే యని తాత్పర్యము.

పుట134 'రామశ్చసౌ'

రామాభిన్నుడగు ఈశ్వరు డని యర్థము.

పుట134 'విష్ణుస్తత్పురుషం'

విష్ణుః = విష్ణుమూర్తి, తత్పురుషం = (రామేశ్వర పదమును) తత్పురుషసమాసముచే సిద్ధించినదానినిగా చెప్పుచున్నాడు; రామశ్చ+ఈశ్వరః = రామేశ్వరః = రామునకు ప్రభువు అని అర్థమగును; మహేశ్వరః = శివుడు, బహుప్రవీహిం = (ఈ రామేశ్వరపదమునే) బహుప్రవీహి సమాసముచే సిద్ధించినదానినిగా, బ్రూతే = చెప్పుచున్నాడు, రామః + ఈశ్వరః + యశ్య సః = రామేశ్వరః = ఎవనికి రాముడు ప్రభువో అతడు రామేశ్వరు డని అర్థమగును, తేక రాముడు ప్రభువుగా గలవాడని అర్థమగును; ఉభయోరపి = ఇరువుర వలనను అనగా హరిహరుల వలనను, అత్యస్తానాం = తృప్తిచెందని - ఈయిరువురునుచెప్పిన అర్థములకు నంది యము తీరని (దేవతలకు); ఆత్మభూః = బ్రహ్మ, కర్మ ధారయం = కర్మధారయ సమాసముచే సిద్ధించినదానినిగా, రామశ్చ+అసౌ ఈశ్వరశ్చ=రాముడైన యీశ్వరుడు అనగా రాముడును ఈశ్వరుడును ఒకరే అని అర్థము అగును, బ్రూతే = చెప్పుచున్నాడు.

పుట135 'విష్ణు ర్యస్య'

విష్ణుః = విష్ణువు, సహస్రనామ నియమాత్ = వేయి పేరుల నియమము వలన (వేయి పేరులు చెప్పుచు వేయి తామర పూవులతో పూజచేయుట యను నియమము పెట్టుకొని), యశ్య = ఎవనియొక్క, పాదద్వయం =

రెండు పాదములను, అంభోరుహైః = పద్మములచే,
 అర్చయన్ = అర్చించుచు, ఏకేన = ఒక పద్మముతో,
 (తేషు) అపచి తేషు (సత్సు) = అవి తగ్గగా (పొరపాటున
 వేయికి బదులు తొమ్మన్నూట తొమ్మిదే ఉండుటచే),
 నైజం = తనదైన, నైత్రకమలం = కనుదమ్మిని (తో),
 సంపూజ్య = పూజించి, అసురసంహతిం = అసురుల
 గుంపును, విదళయన్ = విదలించుచు, త్రైలోక్యపాలః =
 ముల్లోకములకును ఏలిక యాయెనో, తస్మిన్ = ఆ,
 సాంబే పరబ్రహ్మణి = శివపరబ్రహ్మమునందు, మే = నా,
 హృదయం = హృదయము, సుఖేన = సుఖముగా,
 రమతాం = క్రీడించుగాక.

పుట144 'ఆపూర్వమాణమ్'

యద్వత్ = ఎట్లు, ఆపూర్వమాణం = నీటిచే అన్ని
 వైపులనుండియు నిండింపబడునట్టియు, అచలప్రతిష్ఠం =
 అచలముగనుండునట్టి, సముద్రం = మున్నీటిని, ఆపః =
 నీళ్లు, ప్రవిశంతి = ప్రవేశించునో, తద్వత్ = ఎట్లు, సర్వే
 కామూః = ఎల్లకోరికలు, యం = ఎవనిని, ప్రవిశంతి =
 ప్రవేశించునో, సః = అతడు, శాంతిం = శాంతిని,
 ఆస్నోతి = పొందుచున్నాడు, కామకామీ = కోరికలు
 కోరువాడు, న = పొందడు.

పుట145 'యత్స్పృఖ్యాంబుధి'

యత్ = ఎవనియొక్క, సౌఖ్యం = ఆనందము అను,
 అంబుధి = మున్నీటియొక్క, లేశ = బొట్టుయొక్క,

లేశతః = చిదురవలన, ఇమే = ఈ, శక్రకాదయః = ఇంద్రులు, నిర్వృతాః = సంతుష్టులౌ. —

పుట147 'ప్రత్యగ్వస్తుని'

ని స్తరంగ, ధౌ=అలలులేని సహజానందానుభవసముద్రమగు, ప్రత్యగ్వస్తుని = ఆత్మవస్తువానందు, 'అయం విప్రః' = 'ఇతడు బ్రాహ్మణుడు', 'అయం శ్వపచః' = 'ఇతడు చండాలుడు', ఇతి అపి=అని, మహా=వొడ్డు, అయం విభేదగ్రహః = ఈభేదజ్ఞానము, ః = ఎట్టిది?, అంబర మణౌ = (మింటి : తనమయిన) సూర్యుడు, గంగాంబుని వా = గంగోదకములోనేని, చండాల వీధి పయః పూరే వా = మాలవాడలోని నీటిలోనేనియు, బింబితే = ప్రతిబింబించినయెడలను. (అట్లే) అంబరే = ఆకాశము, కాంచనఘటీ మృత్తుంభయోః వా = బంగారపుకుండలోనేని మట్టికుండలోనేని, బింబితే=ప్రతిబింబించినయెడల, అంతరం అ సి కిమ్=భేదము కలదా ఏమి?

పుట149 'యజ్ఞార్థాత్' (గీత. 3-9)

యజ్ఞార్థాత్ = పరిమేశ్వరుని కొరకై న, కర్మణః=కర్మకంటె, అవ్యత్ర=వేరుకర్మచే, అయం=ఈ, లోకః=లోకము, కర్మబంధనః = కర్మబంధము కలది (ఆ కర్మలోకమును బంధించును), కాంతేయ=అర్జునా', ముక్తసంగః = విడిచిన సంగము కలవాడవై (సక్తిని విడనాడి), తదర్థమ్ = పరిమేశ్వరుని కొరకు, కర్మ=కర్మమును, సమాచర = చేయుము.

పుట149 'తస్మాత్' (గీత. 16-24)

తస్మాత్ = కాని, కార్యకార్య వ్యవస్థితో = ఏదిచేయ
వచ్చును ఏది చేయరాదు అను ఏర్పాటులో, తే = నీకు,
శాస్త్రం = శాస్త్రము, కుర్యాత్ = 'చేయుము' 'చేయ
కుము' అని చెప్పిన ప్రమాణం = జ్ఞానసాధనము.

పుట153 'స్వే స్వే కర్మణి' (గీత. 18-45)

స్వే స్వే కర్మణి = తన తన కర్మలో (11 వ శ్లోకము
కడనుండి 44 వ శ్లోకము వఱకును బ్రాహ్మణాదులకు
స్వభావసిద్ధములగు కర్మలు చెప్పబడెను.), అభిరతః =
తత్పరుడై, నిరతః = మనుష్యుడు (ప్రతివాడు), సంసిద్ధిం =
(తమ తమ కర్మ చేయుటచే అశుద్ధి తొలగగా, శరీర
మును ఇంద్రియములును జ్ఞాననిష్ఠకు పనికివచ్చును.
అట్టి) సిద్ధిని, లభతే = పొందును, స్వకర్మ నిరతః =
తన తన కర్మనే చేసికొనువాడు, యథా = ఎటులు
సిద్ధిని, విందతే = పొందునో, తత్ = ఆమాట, శ్రుణు =
విను. (తన పనిలో తానున్నమాత్రముననే సిద్ధి కలు
గదు. మరి యేమి చేయువలయును? 'స్వకర్మణా
తమభ్యర్చ్య (18-46)' = తన తన కర్మచే ఈశ్వరా
రాధన మొనర్చియే జ్ఞాననిష్ఠకు యోగ్యతను సంపా
దించును.)

పుట155 'సిద్ధిం ప్రాప్తః'

సిద్ధిం = స్వకర్మచే ఈశ్వరు నారాధించి ఆ యీశ్వ
రానుగ్రహముచే శరీరమునకును ఇంద్రియములకునుగల

అశుద్ధిపోయి జ్ఞాననిష్ఠచేయగల యోగ్యతను, ప్రాప్తిః = పొందినవాడై, యథా = ఎటులు, బ్రహ్మ = పరిమా త్మను, ఆప్నోతి = పొందునో, తథా = అటులు అనగా ఆవిధమును (జ్ఞాననిష్ఠారూపముగు సిద్ధిచే ఆత్మ నెటులు పడయునో ఆవిధమును), జ్ఞానస్య = ఎరుకయొక్క, యా = ఏ, పరా నిష్ఠా = పర్యవసానము 'ఆ బ్రహ్మజ్ఞాననిష్ఠ ఎట్టిది? ఆత్మజ్ఞానమెట్టిది? ఏవైబ్రహ్మము? ఏయ దాత్మ? ఉపనిషద్వ్యాఖ్యములచే, న్యాయముచే నీచే చెప్పబడిన యాత డెట్టివాడు?' అను ంట్టి దెల్ల; సమాసేనైవ = సంగ్రహముగనే, మే = నావలన, నిబోధ = ఎరుగును.

పుట156 'భక్త్యా మామ్'

యావాక్ = ఎంతవాడనో (సృష్టిలోని ఉపాధులు ఎన్నియో. అవన్నియు ఆత్మవే. కావున ఇట్లనుట), తత్త్వతః = నైజముగా, యశ్చ అస్మి = ఎవడనో (ఉపాధి భేదములు లేక ఆకాశమువంటివాడు కావున), భక్త్యా = భక్తిచేత - ఆర్తుడు జిజ్ఞాసువు అర్థార్థి : వీరల భక్తికంటె నాలుగవదగు పరభక్తిచేత - ఏభక్తిచే ఈశ్వరక్షేత్రజ్ఞ భేదబుద్ధి పోవునో అట్టి పరభక్తిచే; మాం = నన్ను, అభిజానాతి = తెలిసికొనును, తతః = ఆయెఱుకచే, తత్త్వతః జ్ఞాత్వా తదవంతరిమ్ = నిక్కమెఱిగిన పిదప బ్రహ్మభూతుడై. మాం విశతే = నన్ను చొచ్చుచు, అనగా బ్రహ్మభూతుడగును.

పుట158 'ఆపః సముద్రమ్'

'సముద్ర మాపః ప్రవిశంతి యద్వత్' అని ఉపనిషద్వాక్యము. 'ఆపః సముద్రమ్' అనునది అర్థానుగుణముగా పదక్రమము చెప్పబడినది. యద్వత్=ఎటులు, ఆపః=నీళ్లు, సముద్రం=మున్నీటిని, ప్రవిశంతి=పోందుచున్నవో - సముద్రములో పడుచున్నవో.

పుట164 'యావాన్' [గీత. 2-34]

ఉదపానే = (దేనియందు ఉదకము త్రావుదురో అది ఉదపానము) నూతియందేని. చెరువునందేని; యావాన్ = ఎంతె. అర్థః=ప్రయోజనమో. సర్వతః సంప్లుతోదకే = తెప్పలదేలు వెల్లువయందు, తావాన్ = అంతటి, అర్థః = ప్రయోజనము (ఎటులు కలుగునో అటులు), సర్వేషు=అన్ని, వేదేషు=వేదములందును, యావాన్ = ఎంతటి, అర్థః=ప్రయోజనమో, తావాన్ = అంతటి, అర్థః=ప్రయోజనము, విజానతః=జ్ఞానియగు, బ్రాహ్మణస్య = బ్రాహ్మణునకు కలదు.

పుట165 'అన్వీక్షితీ'

అన్వీక్షితీ=తరకపిచ్య-(దండనీ), విక్షి=చూడబడెను, కాపితే = కపిలుడు చెప్పిన, తత్రే = శాస్త్రమునందు అనగా సాంఖ్యమునందు. అతులా = పోలిక లేని, కాపి = ఒకానొక (గొప్ప). పరిచితిః = పరిచయము, లేభే=పొందబడెను, పాతంజలాంభః = పతంజలి చెప్పిన శాస్త్రరూపమైన; ఉదకము; వీతం = క్రోలబడెను

(యోగశాస్త్రము, మహాభాష్యము అనునవి గడగడ నీరు త్రావినంత చులకనగా పరింపబడెను), పరమపి = కష్టమయినదయినను, భాట్టఘట్టార్థత త్వమ్ = భట్టసాడు లొనర్చిన వార్తికముల (యొక్క) గట్టిసంగతుల (కఠిన విషయముల) అర్థ సత్యము, విదితం = తెలిసికొనబడి యెను. తైః = ఆ దండనీతిచేగాని, తర్కశాస్త్రముచే గాని, మిగులుశాస్త్రములన్నిటిచేగాని (కలిగిన); యత్ = ఏ, సౌఖ్యం = సుఖము (కలదో), తత్ = అది, అస్య = శంకరులకు, అస్మిన్ = ఈ, అవలాద్వైత విద్యాసుఖే = నిర్మలమగు అద్వైతవిద్యాసుఖమునందు, అంతరభవత్ = అంతర్భావము చెందెను, కూపే = నూతియందు, యః = ఏ, అర్థః = ప్రయోజనమో (నీరు త్రావుట, స్నానముచేయుట మొదలగునది), సః = ఆ ప్రయోజనము, సువయసి = మంచినీరు కలట్టియు, వితతే = విఫల మయినట్టియు, తీర్థే = గంగ గోదావరి మొదలగు తీర్థ మందు, కి మంత ర్న భవేత్ = అంతర్భవింపదా?

నేవగాంధారి.

...

...

...

ఒక్కఁడు దప్పికఁ ద్రావు నొక్కఁడు కడవ నించు
నొక్కఁ డీఁదులాడు మడు గొక్కటియందే
చక్క జ్ఞానియైనవాఁడు సార్థము వేదమందు
తక్కక చేకొనుఁగాక తలకెత్తుకొనునా?
యిది భగవద్గీతార్థ మిది యర్జునునితోను,
యెదుటనే పుపదేశ మిచ్చెఁ గృష్ణుఁడు

వెదికి వినరో శ్రీ వేంకటేశు దాసులాల
బ్రదుకుఁద్రోవ మనకు పాటించి చేకొనరో.

—అన్నమయ్య - వాల్యం 6-186 సంకీర్తనము.

పుట168 ' శివ శివ '

శ్రీకామాక్షీ కటాక్షి తాః పురుషాః=శ్రీకామాక్షీ చే
కటాక్షింపబడినవారు, భువనం=ప్రపంచమును, విపినం
= అడవిని, సమం=ఏకముగానూ (అనగా ప్రపంచమూ
అడవీ ఒకటే అని), అమిత్రం = శత్రువును, మిత్రం =
స్నేహితుని, సమం=ఒకటిగానూ, లోష్ఠం=మట్టిగడ్డను,
యువతి బింబోష్ఠం = పడతి కెమ్మోవిని, సమం = ఒకటి
గానూ, పశ్యంతి = చూతురు, శివశివ = అయ్యో!
అయ్యో!, మేలు మేలు!, ఇటులుచూచుట విరుద్ధము
గాన; శివశివ = అయ్యో అయ్యో! అనియు, ఇటులు
చూడగలుగుట యే పరమార్థముగాన; శివశివ = మంగ
ళము మంగళము! మేలు మేలు! అనియు అర్థము.
(' లోష్ఠాని లేష్టవః పుంసి ' అని, అమరమున ' లోష్ఠ '
అనియు, కొన్ని నిఘంటువులలో లోష్ఠ అనియు కలదు.)

పుట168 ' సమం పశ్యన్ '

సర్వత్ర = ఎల్ల భూతములందును, సమవస్థితమ్ = తుల్య
ముగా నున్న అనగా ఆకాశమువలె ఒక్కడుగా ఉన్న
ఈశ్వరుని, సమం = సమముగా, పశ్యన్ హి = సరిగా
చూచువాడు అనగా ఎల్ల భూతములందును ఈశ్వరు
డుండెగాన ఏకత్వమును చూచువాడు, ఆత్మనా=తనచే,

ఆత్మానం = తనను, న హిన స్తి తతః = చంపుకొనక,
పరాం గతిం యాతి = పరమ గతిని పొందును.

పుట171 ' అంకోలమ్ '

ఇహ = ఇచట, నిజబీజ సంతతిః = తనగింజల సంతతి,
అంకోలం = ఊడుగుచెట్టును, నూచికా = నూది, అయ
స్కాంతోపలం = సూదంటురాతిని, సాధ్వీ = సాధువయిన
యాడుది, నై జవిభుం = తన మగనిని, లతా = తీగ,
క్షితిరుహం = చెట్టును, సింధుః = నది, సరిద్వల్లభం =
సముద్రుని, యథా = ఎటులు, ప్రాప్నోతి = పొందునో
(ఇవి యన్నియు తమకు బదులు చెప్పకుండగనే జరగు
చుండును), తథా = అటులు, చేతోవృత్తిః = చిత్తవృత్తి,
పశుపతేః = ఈశ్వరునియొక్క, పాదారవిందద్వయమ్ =
అడుగుదమ్ముల జంటను, సదా = ఎప్పుడును, ఉపేత్య =
పొంది, తిష్ఠతి (ఇతి యత్) = ఉండుట (అనునది ఏది
కలదో), సా = అది, భక్తి రితి = భక్తి అని, అభి
ధీయతే = చెప్పబడుచున్నది.

పుట175 ' యాచే నాభినవం తే '

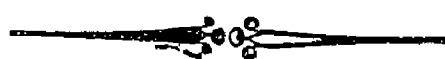
చంద్రకలోత్తంస = జాబిలిరేక తలవూపుగాగల ఓ పరమ
శివా!, తే = నీ, అభినవం = సరికొత్తదయిన, వస్తు =
వస్తువును, కించి దపి = కొంచెమేని, న యాచే = కోరను,
భగవన్! = భగవానుడా!, మదీయం స్వరూప మేవ =
నా స్వరూపమే యగు, ఆనందం = ఆనందమును,
మహ్యం = నా (కొర) కు, దేహి = ఇమ్మా!

పుట185 ' శక్నోతి '

యః = ఎవడు, కామ క్రోధోద్భవం = కోరికలవలనను
 క్రోధమువలనను కలుగు, వేగం=వడిని, శరీర విమోక్ష
 ణాత్ ప్రాక్ = శరీరమును విడుచుముందే, సోఘమ్=
 ఓర్చికొనుటకు, ఇహైవ = ఈలోకమునందే (బ్రతికి
 యుండగనే), శక్నోతి=సమర్థుడో, సః నరః=అల్లతడు,
 యుక్తః = యోగి, సుఖి = సుఖి.

పుట190 ' మాళా గంగా '

కనకసభానాథ = కనకసభాపతీ ! చిదంబరమున వెలసిన
 చంద్రమాళీశ్వరుడా !, మాళౌ = సిగలో, గంగా
 శశాంకౌ = గంగయు చంద్రుడును, కరచరణతలే =
 కరతలమందును పాదతలమునందును, శీతలాంగాః =
 చల్లని మేచుకల, భుజంగాః=పాములు, వామే=ఎడమ,
 భాగే = వైపున, దయార్ద్రా = దయచే చల్లని (తల్లి
 యగు), హిమగిరిదుసీతా = మంచుకొండ కూతుగు,
 సర్వగాత్రే=ఒడలియందెల్ల, చందనం=మంచిగంధము,
 ఇత్థమ్ = ఇటులు, ప్రభూతమ్ = ఎక్కడయిన. శీతమ్=
 చలువదనమును, సోఘమ్=ఓర్చికొనుటకు, నిత్యతప్తే=
 ఎల్ల కాలమునందును, నిర్వేదతప్తే=నిర్వేదముచే సలసల
 కాగు, మదీయే చిత్తే = నా చిత్తమునందు, తే = నీకు,
 నిత్యవాసః = నిత్యనివాసము, యది న భవతి = లేని
 యెడల, శక్తిః = శక్తి, క్వ = ఎచట ? అనగా నీకు
 శక్తి ఉన్నదా ? నీవు ఓర్వగలవా ?

అకారాది శ్లోకానుక్రమణిక

	పుట
అంకోలం	171
అద్యధారా నిరాధారా	28
అద్యధారా సదాధారా	99
అవిఘ్నం	పంక్తి 6 37
అగజానన	38
అవిభక్తంచ	87
అనన్యాశ్చింతయంతోమాం	99
అవిభక్తంచ	89
అత ఏవ చోపమా	పంక్తి 20 99
అనంతనవరత్న	93
అజస్రమాస్ఫలిత	121
అచ్ఛేద్యోయ	160
అవినాశిత	161
అకీర్తించాపి	164
అన్వీక్ష్యైశ్చ	165
ఆత్మానం	పంక్తి 9 43
ఆపూర్వమాణ మచలం	144
ఇందిరాలోక	183
ఈశ కేన కర	52
ఈశ్వర స్పర్శభూతానాం	88
”	115
ఉపక్రమోప	82
కరలగ్న మృగః	43
”	50

		పుట
క్షైబ్యం మాస్మగమః	...	159
క్షైరాంభోధేః	...	23
గిరిశో విశదాకృతి	...	51
గురోస్తు మానవ్యాఖ్యానం	...	104
చంచలం హి మనః కృష్ణ	పంక్తి 23	43
చయస్త్విషా	...	120
చిత్రం వటతరోర్మాతే	...	104
జాతస్య హి ధ్రువం	...	163
తం విద్యాద్దుఃఖ	..	70
తథాప్యనుగ్రహ	...	15
తస్మాచ్ఛాస్త్రం	...	149
తతోమాం తత్త్వతోజ్ఞాత్వా	...	157
త్రైగుణ్య విషయా వేదాః	...	43
దేహీనోఽస్మిన్	...	163
ధనుః పౌష్పం మార్కీ	...	30
నర్మదాయై నమో	పంక్తి 22	123
నారాయణాయ	...	29
నాహం ప్రకాశః	...	116
నిత్యమేవ	పంక్తి 13	56
పశ్యేయ మేకస్య	...	41
పుండ్రేక్షు	పంక్తి 17	34
ప్రహ్లాదస్య	...	24
ప్రత్యగ్గుస్తుని	...	147
శక్త్యా మామభిజానాతి	...	156

పుట

మనోరూపేక్షు	పంక్తి 20	34
మాతా చ పార్వతీ	...	1
మానం వ్యాఖ్యా	...	112
మాళౌ గంగా	...	190
,,	...	197
యం లబ్ధ్యా చాపరం	...	71
యం పాలయసి	...	75
యద్యప్యద్యైత	...	14
యత్కరోషి	...	13
యస్మిన్ స్థితో	...	72
యదాయదాహి	...	87
యస్యాంగం కనకాభ	...	100
యత్సౌఖ్యాంబుధి	...	145
యజ్ఞార్థాత్ కర్మణో	...	149
యథార్థే స్తరంగాః	...	171
యావానర్థ	...	164
,,	...	167
యాచేనాభినవం	...	175
యో వేదాదౌ స్వరః	...	80
రసాంతరా	...	172
రామో విగ్రహవాన్	పంక్తి 9	77
రామశ్చసా	పంక్తి 5	134
లక్ష్మీః పద్మా	...	183
వాగర్థా వివ	...	1

		పుట
విష్ణుస్తత్పురుషం	...	134
విష్ణుర్యస్య	...	135
వేదవేద్యే పరే	...	69
”	...	78
వేదోఽఖిలం	పంక్తి 4	77
వేదాంతకృత్	పంక్తి 5	79
వేదో నిత్యమధీయతాం	...	101
శంభు రీశః	...	47
శక్నోతీహైవ	...	185
”	...	187
శివస్యహృదయం	పంక్తి 2	132
శివశివ పశ్యంతి	...	168
శైశవేభ్యస్త	పంక్తి 22	73
శ్రుతీనాం మూర్ఖానాం	...	57
సంతాపఘ్నం	...	21
సమంపశ్యత్	...	168
సర్వమంగళ	...	189
సాధారణే స్మరజయే	...	59
సిద్ధింప్రాప్తో	...	155
స్నపయ	పంక్తి 15	58
స్వకర్మ నిరతః	...	153
స్వే స్వే కర్మ	...	”
హరం త్రిపుర భంజనం	...	94

స వ రణ

పుట	పంక్తి	తప్పు	ఒప్పు
4	20	తన్ని వేసి	తన్ని వేసినాడట
9	23	మైకంటుల	శ్రీకంఠుల
27	16	భ్రష్టుస్య	భ్రష్టుస్య
30	12	విశిఖే	విశిఖా
35	15	జాలవు	జాలదు
39	4	సింతును	సింతుము
,,	9	... నని	... మని
,,	18	గౌగువము	గౌరవము
40	16	చతురంగులః	చతురంగులాః
,,	17	ఆరగ్వద	ఆరగ్వధ
41	21	రేషాః	రేషా
,,	24	డొల్లి	డొల్ల
57	3	భూనభో	భూనభః
,,	8	శ్రుతీనాం	శ్రుతీనాం
65	8	కోయల	కోవెల
67	24	యొక	ఒక
68	14	చెప్పచున్నారు	చెప్పచున్నారు
,,	17	వారి వారి	వారు వారు
74	8	వయినయిన	వయసయిన
81	24,25	దేనినిగూర్చి	ఏది
93	9	దీర్ఘముల	దీర్ఘములగు
,,	10	—కాళ్లు	—వాటికొమ్ములు కాళ్లు
94	4	మద్దల	మద్దెల

పుట	పంక్తి	తప్పు	ఒప్పు
99	15	ఆల్వార్లుసయి	ఆల్వార్లు సయితము
101	6	దేశికవవరం	దేశికవరం
105	3	నర్తనోద్ధృతము	నర్తనోద్ధృతి
108	24	వటతారో	వటతరో
116	16	యని	అని
117	19	తెలిసి	తెలిసి
121	2	ఇత్యబోధీ	ఇత్యబోధి
123	15	గౌతమ	కౌఢుమ
„	20	„	„
124	16	పైననే	పై నే
130	20	పూర్ణమ	పూర్ణిమ
131	4	హల్	ల్
„	5	ల్	హ+ల్
„	10	మహేశ్వర	మాహేశ్వర
„	14	అల్ అను అక్షరము	అల్ అను ప్రత్యాహారము
135	5	రంభోరుహాణ్యర్చయ	రంభోరుహైరర్చయ
138	11	చెప్పినది	చెప్పినవి
139	5	కౌమారి	కామారి
148	12	వస్తువులెక్కడి	వస్తువుల కెక్కడి
149	7	నరవేర్చ	నెరవేర్చ
153	5	కటకవాక్యములని	ఘటక వాక్యములని
154	4	వినుము యని	వినుము అని
„	7	స్వరూపముతో	స్వరూపము
155	2	యధా	యధా

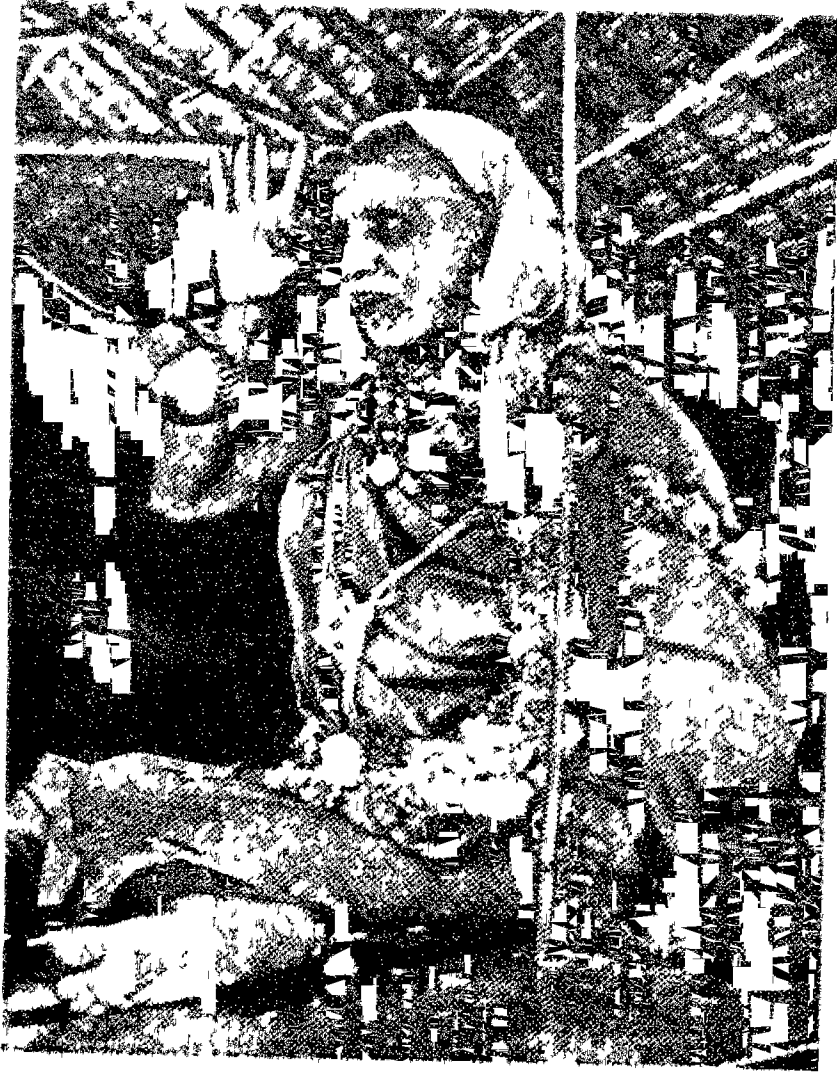
పుట	పంక్తి	తప్పు	ఒప్పు
155	2	తదా	తథా
163	8	ప్రాప్తియును యొక	ప్రాప్తియును నొక
164	23	సంప్లుతోదకే	సంప్లుతోదకే
165	22	కోఽపి	కాఽపి
166	11	శ్రీ ౬౬౧౦ - ౪౯, 53	
168	14	అమిత్రం లోప్తంచ	అమిత్రంమిత్రంలోప్తంచ
,,	23	దృషి	దృష్టి
173	5	శబ్దముగా	సశబ్దముగా
174	13	అనుమాత్ర	అణుమాత్ర
,,	16	నిన్ను ౨౨ - 2250	నీకు
,,	17	వస్త్రముతో	వస్త్రము
,,	21	దానిను	దానిని
177	23	ఒక్కొక్క మతమున	మతములన్నిటియందును
179	22	తరువాతది 2౨౪.5	పైగా
181	9	తరగతి చెడినదే 5AN	తరగతికి చేరినదే
,,	10	వజ్రాలనగలు	ఇక వజ్రాలనగలు
182	6,7	అవసరములగు	అనవసరములగు
188	16	రాధించ	ఆరాధించ
189	7	జ్ఞానపయస్సు	జ్ఞానపయస్సు
193	20	శిల్పము	శిల్పులు
194	10	ఒంకారము	ఓంకారము
197	8	ఆ చల్లని ప్రభువు	ప్రభువును
,,	9	హృదయములనొక్క	హృదయములొక్క

ద్వితీయ సంపుటము.

(అచిరకాలములో వెలువడ నున్నది.)

ఇ ం ద లి వ్యా స ము లు.

- 1 అంబికా తత్వము
- 2 దక్షిణమును చూచెడి రాజులు
- 3 మహిమాన్వితములైన మన ప్రాచీనశాస్త్రములు
- 4 కార్తికదీపము
- 5 అవతారమూర్తి - ఆదిశంకరులు
- 6 ఎట్లు, ఎందులకు ప్రార్థించవలెను?
- 7 కళ - సంస్కృతి
- 8 మతములు - మతాచార్యులు
- 9 వేదవ్యాసులు - ఆదిశంకరులు
- 10 శంకరభగవత్ పాదులు
- 11 దైవభక్తి - గురుభక్తి
- 12 అనన్యభక్తి - ఆత్మార్పణ
- 13 భగవద్గీత
- 14 పార్థసారథి
- 15 దేవ్యపాసనా ఫలము
- 16 చంద్రమాళేశ్వరి
- 17 శివభక్తి
- 18 స్వామి అంటే?
- 19 అహమేలేని ఆదిశంకరులు.

“ఉదయమున ఏడుగంటలకు లేచుట ఆచారము. అనుష్ఠానము లేదు. ఉన్నది తినుట, నిద్రపోవుట. ఇటుల మన మతమం దొకడు ఉండిన, అట్టి సోమరికంటె “స్వామి లేడు, అత్మా లేదు - అంతా ఈ దేహమే” అని చెప్పువాడు ఎంతయో శ్రేష్ఠుడు. అతడు తత్త్వవిచారణకు దిగెనుకదా! ఆత్మ యున్నదా? లేదా? స్వామి కలదా? లేదా? అను విచారణలోని కతడు దిగెను. అతడు కనుగొన్న తత్త్వము, “స్వామి లేడనియే” కావచ్చును. కాని అతడు ఏ విచారము లేని సోమరి కంటె గొప్పవాడేకదా!”

—జగద్గురు శ్రీశంకరాచార్యస్వామివారు